ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΤΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 70ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.
—ΔΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ—

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

79. Δρᾶσις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.

80. Συμπλοκὲς κατὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944.

81. Οἱ μάχες τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας κατὰ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες.

82. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν.

***

79. Δρᾶσις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.

Τὴν 8ην π.μ. ὥραν τῆς 3-12-1944, ἡ δύναμις τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Διοικητὴ αὐτῆς Ἀστυν. Δ/ντὴ κ. Λεωνίδα Οἰκονομάκο, τοὺς Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Χρ. Τσάμην, Χρ. Μανδρούκαν, Ἀγγησ. Παπασταφίδαν, τοὺς Ὑπαστυνόμους κ.κ. Ἀθ. Γεωργουλέαν, Πρ. Δαφλῆν, Γ. Πρᾶσσον, Γ. Σκόρδαν, Γ. Κιούσην, Δημ. Τσάδαρην, Ἀθ. Καβαθᾶν, Κ. Μπακῆν, Κ. Νταβατζῆν, 16 Ἀρχιφύλακας, 11 Ὑπαρχιφύλακας καὶ 41 ἀστυφύλακας, ἐτέθη στὴ διάθεση τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως (Μέγαρον Ἀθανασούλη), γιὰ τὴν προστασία τοῦ Μεγάρου αὐτοῦ καὶ τῶν πέριξ χώρων ἀπὸ ἐνδεχομένη ἐπίθεση τῶν διαδηλωτῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Κυβερνήσεως ἐπρόκειτο νὰ συγκροτήσουν τὴ μαχητική τους διαδήλωση.

Στὸ οἴκημα τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας, ποὺ εὑρίσκετο στὴν ὁδὸ Γ' Σ/βρίου 19, δίπλα ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν, παρέμεινε δύναμη ἀπὸ 2 Ὑπαστυνόμους καὶ 45 Ἀρχιφύλακας, Ὑπαρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας.

Ὅταν ἡ ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονομάκον δύναμη ἔφθασε στὸ Κατάστημα τῆς Ἀστυν.

Δ/νσεως, ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγάς του καὶ ἑτέρα δύναμις τῆς Ὑποδ/νσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὸν Ἀστυνόμο Β΄ κ. Χρ. Γραμμένον ἀπὸ 30 περίπου κατωτέρους ἀστυνομικούς.

Στὶς 11 π.μ. τῆς 3-12-1944, ὅταν τὸ πλῆθος τῶν διαδηλωτῶν παρεβίασε τὶς διάφορες ζῶνες τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως στὴν ὁδὸ Σταδίου, στὴν ὁδὸ Ὄθωνος καὶ στὴν Πλατεῖα Συντάγματος καὶ τμῆμα αὐτῆς ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται στὸ χῶρο γύρω ἀπὸ τὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ἀγγέλου Ἔβερτ, ὁ κ. Οἰκονομάκος ἀπέστειλε τὴν ὑπὸ τὸν κ. Γραμμένον δύναμη τῆς Ἀσφαλείας, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν διάλυση τῶν διαδηλωτῶν μὲ ἤπια μέσα. Ἐπειδὴ ὅμως κάθε προσπάθεια τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα καὶ οἱ διαδηλωταὶ ἐπροχώρουν πρὸς τὸ οἴκημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, ὁ κ. Οἰκονομάκος ἔστειλε ἐνίσχυση καὶ ἄλλων 30 ἀστυφυλάκων τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμη αὐτὴ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα, οἱ δὲ διαδηλωταὶ μαινόμενοι ὄχι μόνον ἐξηκολούθουν νὰ προχωροῦν μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, ἀλλὰ καὶ ἐξεδήλωναν φανερὰ τὴν πρόθεσή τους νὰ κυκλώσουν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀφοπλίσουν. Τότε ὁ κ. Ἔβερτ διέταξε τὸν κ. Οἰκονομάκο, ὅπως μὲ ὅλην του τὴ δύναμη παρεμποδίσῃ τὴν περαιτέρω προώθηση τῶν διαδηλωτῶν, οἵτινες εἶχον κατακλύσει ὅλο τὸ χῶρο τοῦ Μνημείου Ἀγνώστου Στρατιώτου. Ὅταν οἱ κομμουνισταὶ εἶδαν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονομάκον, δύναμη παρετάχθη πρὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ἀνωφερικῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν περίβολο τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων καὶ ἀντελήφθησαν, ὅτι ἡ δύναμη αὐτὴ δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους νὰ βαδίσουν πρὸς τὸ οἰκοδομικὸν τετράγωνον, ὅπου τὰ κτίρια τῆς Ἀστ. Δ/νσεως, τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» καὶ τῶν Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν καὶ Στρατιωτικῶν, ἄρχισαν τὴν ἐπίθεσή τους μὲ χειροβομβίδες καὶ αὐτόματα ὅπλα κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ σοβαρὸ τραυματισμὸ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Τ. 54 Ἰωάννου Λαμπροπούλου, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀπέθανε. Ἐπίσης ἐτραυματίσθησαν μὲ πυροβόλο ὅπλο ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Τ. 57 Γ. Παπαδόπουλος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Τ. 131 Καυκῆς Ν. καὶ Τ.151 Π. Παπαδόπουλος. Κατόπιν τούτου ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τοῦ κ. Οἰκονομάκου καὶ ἐκ τοῦ Μεγάρου τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως ἐρρίφθησαν πυροβολισμοὶ εἰς τὸν ἀέρα, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε νὰ διασκορπισθοῦν οἱ διαδηλωταί.

Ὕστερα ἀπὸ 15΄ λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ δύναμη τοῦ κ. Οἰκονομάκου ἀπεσύρθη ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως καὶ ἐφρούρει διαρκῶς γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ἐνδεχομένης νέας ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ μεγάρου τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας.

Τὸ ἀπόγευμα, στὶς 7 μ.μ. (19ην ὥραν) ἡ δύναμη τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἀστυνόμους, διετάχθη νὰ μεταβῇ στὸ οἴκημα τῆς Γ΄ Σ/βρίου 19 πρὸς λῆψιν φαγητοῦ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ. Ὁ κ. Οἰκονομάκος, μὲ τὴν ὑπόλοιπον ὑπὸ τὰς διαταγάς του δύναμη, διετάχθη καὶ παρέμεινεν εἰς Ἀστυν. Δ/νση πρὸς φρούρησή της ἀπὸ ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν.

Ὅταν ὅμως ἡ δύναμη τῆς Τροχαίας ἀνεπτυγμένη κανονικῶς ἔφθασε στὰ Χαυτεῖα, ἐδέχθη αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν, τὴν ὁποία ἀντιμετώπισε μὲ ἄμεσο ἀντεπίθεση. Ἀποτέλεσμα τῆς συμπλοκῆς ὑπῆρξεν ὁ τραυματισμὸς τοῦ ἀστυφύλακος Τ. 77 Βασ. Περιμένη. Οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν θύματα 3 φονευμένους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἦτο Βούλγαρος. Στὶς 9 μ.μ. (21η ὥρα) ἡ δύναμη τῆς Τροχαίας ἐπανῆλθεν στὴν Ἀστυν. Δ/νση καὶ ἐτέθη καὶ πάλιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Οἰκονομάκου, ὁπότε ἀπεχώρησε ἡ δύναμη τῆς Γεν. Ἀσφαλείας εἰς τὸ οἴκημά της. Ἔτσι ὅλη τὴ νύκτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944 τὸ οἴκημα τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως ἐφρουρεῖτο ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως.

80. Συμπλοκὲς κατὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944.

Τὴν 4-12-1944 καὶ ὥραν 8 π.μ., ἡ δύναμη τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως μὲ τὸν Διοικητήν της, κατόπιν Διαταγῆς τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Γεωργίου Ἀναστασίου, ἐπανῆλθε στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σ/βρίου 19 οἴκημά της πρὸς ἀνάπαυση.

Ἀλλὰ ὅπως γνωρίζουμε πλέον, κατὰ τὸ ξημέρωμα τῆς 4-12-1944, οἱ κομμουνισταὶ ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικῶς σ' ὅλα τὰ Τμήματα τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Πειραιῶς καὶ στὰ ἀκραῖα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα καὶ κατέλαβαν.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο εὔκολον νὰ καταλάβουν αἰφνιδιαστικῶς καὶ τὴν Ὑποδ/νση Τροχαίας Κινήσεως, γι' αὐτὸ τὴν 11 π.μ. ἔνοπλες ὁμάδες κομμουνιστῶν ἐσχηματίσθησαν αἰφνιδιαστικὰ στὴν Πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας καὶ σὲ διάφορες παρόδους γύρω ἀπὸ τὴν Τροχαία Κίνηση, μὲ προφανῆ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναν-

Α. ΠΑΠΑΣΤΑΦΙΔΑΣ

Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ

Ν. ΤΣΑΜΗΣ

τίον τῆς Τροχαίας καὶ τοῦ Δ' Τμήματος, ποὺ εὑρίσκετο πολὺ πλησίον στὴν ὁδὸ Γ' Σ/βρίου καὶ Σολωμοῦ (Γωνία). Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Τροχαίας ἐπετέθησαν ἀμέσως καὶ ἔτσι ἔλαβε χώραν σκληρὰ συμπλοκή, στὴν ὁποίαν πῆρε μέρος καὶ δύναμη τοῦ Δ' Τμήματος. Οἱ κομμουνισταὶ διελύθησαν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ φόνο τοῦ ἀστυφύλακος Τ. 171 Κιντῆ Λεωνίδα. Μετὰ τὴ διάλυση τῶν κομμουνιστῶν, ἰσχυρὲς περιπολίες ἀστυνομικῶν τῆς Τροχαίας Κινήσεως ἔκαναν σωματικὲς ἔρευνες στοὺς ὑπόπτους ποὺ περιεφέροντο γύρω ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ συνέλαβαν 100 περίπου κομμουνιστὰς ποὺ ἔφεραν ὅπλα, χειροβομβίδες, διάφορα πυρομαχικὰ καὶ κομμουνιστικὰ ἔντυπα, ποὺ βρέθηκαν μέσα σὲ νεκροφόρα καὶ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα.

Ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτά, 35 ποὺ ἔφεραν πυροβόλα ὅπλα ἢ χειροβομβίδες ἐκρατήθησαν καὶ παρεδόθησαν στὴν Ὑποδ/νση Γενικῆς Ἀσφαλείας πρὸς κράτηση.

Τὴν 7ην μ.μ. (19ην ὥραν), διετάχθη ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Λ. Οἰκονομάκος νὰ μεταβῇ ἐπειγόντως, μὲ τὴ δύναμη ποὺ εἶχε τὴν προηγουμένην ἡμέραν, εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως καὶ νὰ φρουρήσῃ τὸ οἴκημα. Ἡ δύναμη αὐτὴ ἀνέλαβε ἐν συνεχείᾳ τὴ φρούρηση ὄχι μόνον τοῦ οἰκήματος τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως ἀλλὰ καὶ τοῦ Ξενοδοχείου «Μ. Βρεττανία», ὅπου ἐγκατεστάθησαν εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα πολυβολεῖα. Ἡ φρούρηση αὐτὴ ἐσυνεχίσθη μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν κομμουνιστῶν. Μετὰ ταῦτα, στὴν ἰδία δύναμη ἀνετέθη ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων ἀπὸ δυναμιτιστικὰς ἀποπείρας, καθὼς καὶ ἡ διενέργεια ἐρευνῶν, κατόπιν διαταγῆς τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, ὡς καὶ ἡ μεταγωγὴ διαφόρων αἰχμαλώτων.

81. Οἱ μάχες τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας κατὰ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες.

Ὅταν ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Οἰκονομάκος μὲ μέρος τῆς δυνάμεως τῆς Τροχαίας Κινήσεως ἀνέλαβεν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν ἀσφαλείας στὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νση, παρέμειναν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ΄ Σ/βρίου 19 οἴκημα τῆς Τροχαίας Κινήσεως οἱ Ὑπαστυνόμοι Β΄ κ.κ. Γ. Σκορδᾶς καὶ Κ. Νταβαντζῆς, μὲ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδ/νσεως. Στὴ δύναμη αὐτὴ προσετέθησαν καὶ οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Σ. Γεωργίου, Ν. Βερελῆς καὶ Γ. Πρᾶσσος, ὁ Ἀρχιφύλαξ Χρ. Ντονᾶς καὶ ἀστυφύλαξ Γ. Μπιστέκος, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσαν εἰς τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν καὶ δὲν ἀπεχώρησαν στὰ σπίτια τους μετὰ τὴν διάλυση τοῦ Κέντρου, ἀλλὰ ἐπροτίμησαν νὰ σπεύσουν καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὴ δύναμη τῆς Τροχαίας Κινήσεως, γιὰ νὰ συμπολεμήσουν μὲ τοὺς συναδέλφους των.

Ἡ δύναμη αὐτὴ τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως, ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς 5-12-1944 ἐδέχθη σφοδροτάτη ἐπίθεση ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, μὲ καταιγισμὸ πυρῶν ὅπλων, χειροβομβίδων καὶ πολυβόλων. Τὴν ἐπίθεση αὐτὴ ἀπέκρουσε χωρὶς θύματα. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἡ δύναμη αὐτὴ τῆς Τροχαίας Κινήσεως ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν Β΄ Ὑποδ/νση μὲ δύναμη 2 Ὑπαστυνόμων καὶ 15 ἀστυφυλάκων, ὑπὸ τὸν Ἀστυνόμον Β΄ κ. Σεμιτέκολον. Ἀπὸ τὴν δύναμη αὐτὴ διετέθησαν ἄνδρες γιὰ τὴν συγκρότηση δύο φυλακείων. Ἕνα μέσα στὸ ξενοδοχεῖον «Ἑστία», ποὺ βρίσκεται στὴν διασταύρωση τῶν ὁδῶν Γ΄ Σ/βρίου καὶ Χαλκοκονδύλη καὶ ἕνα στὴν πολυκατοικία ποὺ εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ οἰκήματος τῆς Τροχαίας Κινήσεως.

Οἱ κομμουνισταὶ παρὰ τὴν ἀποτυχία τους νὰ καταλάβουν τὸ οἴκημα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας, ἐσυνέχιζαν τὴν ἐπίθεση καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς 5 πρὸς 6-12-1944 μὲ ὁλονὲν αὐξανομένην ἔνταση, ἀποσκοποῦντες νὰ καταπονήσουν τοὺς ὑπαλλήλους καὶ νὰ ἐπιφέρουν ἐξάντληση τῶν πυρομαχικῶν.

Στὶς 6-12-1944, ἡ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας ἐνετάθη· στὶς ἀρχὲς οἱ κομμουνισταὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ φυλάκειο ποὺ ἦτο ἐγκατεστημένο στὸ ξενοδοχεῖο «Ἑστία». Οἱ ἄνδρες αὐτοῦ ἠγωνίζοντο σκληρὰ καὶ ἐπίμονα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑπαστυνόμο Γεώργ. Πρᾶσσο, ὁ ὁποῖος πολεμῶντας ἀκάλυπτος ἐφονεύθη, ἐπιδείξας οὕτω ἀφάνταστον αὐτοθυσίαν καὶ ἡρωϊσμόν.

Τὴν νύκτα νέα ἰσχυροτάτη ἐπίθεση κατὰ τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Τροχαίας ἀπεκρούσθη, κατ' αὐτὴν δὲ ἐφονεύθη ὁ Ὑπαστ. Γεώργ. Σκόδρας καὶ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς ὁ ἀστ/λαξ Γ. Σπανουδάκης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεβίωσε μετ' ὀλίγον.

Οἱ ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν συνεχίσθησαν καὶ κατὰ τὴν 7-12-1944, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἠρκοῦντο στὴν ἄμυνα. Ἐνήργουν καὶ αὐτοὶ ἀντεπιθέσεις καὶ ἀπωθοῦσαν τοὺς ἐπιτιθεμένους. Σὲ συμπλοκὴ λοιπὸν ποὺ ἔγινε τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Καποδιστρίου καὶ Γ΄ Σ/βρίου, ἐφονεύθη ὁ ἀστυφύλαξ Τ. 142 Γεώργιος Κοντόπουλος.

Στὶς 8-12-1944, μόλις ξημέρωσε, δηλαδὴ στὶς 4.30΄, οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ εἶχαν καταλάβει ὅλα τὰ ἀκραῖα Τμήματα, συνεκέντρωσαν μεγάλες δυνάμεις στὴν περιοχὴ ἐκείνη καὶ ἄρχισαν σφοδροτάτη ἐπίθεση μὲ βαρέα ὅπλα, ὅλμους καὶ πολυβόλα, ἦτο δὲ καταφανὲς ὅτι ἐπέκειτο μεγάλη ἐπίθεση, μὲ δυνάμεις πολλαπλάσιες τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαντλήσει σχεδὸν τὰ πυρομαχικά τους. Ἐκρίθη ὡς ἐκ τούτου σκόπιμο νὰ ἀποσυρθῇ ἡ δύναμη στὴν Ἀστυν. Δ/νση, γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ καὶ τὴν ἀνασυγκρότησή της, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε στὶς 6-7 μ.μ.

Στὶς 9 μ.μ., ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Χρ. Τσάμης, μὲ 2 Ὑπαστυνόμους καὶ 33 Ἀρχιφύλακας, Ὑπαρ/κας καὶ ἀστυφύλακας, ἐπανῆλθε στὸ οἴκημα, ὅπου οἱ κομμουνισταὶ ἀπέφυγαν νὰ μποῦν φοβούμενοι παγίδευση καὶ ἀνατίναξη τοῦ οἰκήματος.

Μαζὶ μὲ τὸν κ. Τσάμην ἐγκατεστάθησαν στὸ οἴκημα τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ Λοχαγὸς κ. Κωνσταντινίδης Κω/νος καὶ Ἀνθυπολοχαγὸς κ. Ἀνιτζάκης, διατεθέντες ὑπὸ τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως γιὰ τὴν καθοδήγηση τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν ἄμυνα.

Αἱ ἐπιθέσεις ἐσυνεχίσθησαν καὶ οἱ συμπλοκὲς ὑπῆρξαν καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ (9-12-1944) αἱματηρές. Ἐτραυματίσθησαν ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Τ. 34 Παναγιώτης Φαρδούλης καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Τ. 106 Ν. Τσιφτσῆς.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 9-12-1944 καὶ κατὰ τὴν 10 καὶ 11-12-1944, οἱ ἐπιθέσεις καὶ οἱ συμπλοκὲς ἐσυνεχίσθησαν, μὲ θύματα ἀπὸ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν τὰ ἑξῆς: Ἐφονεύθη ὁ ἀστυφύλαξ Τ. 139 Διονύσιος Ματζαμόρτας καὶ ἐτραυματίσθησαν

† Γ. ΠΡΑΣΣΟΣ † Γ. ΣΚΟΡΔΑΣ † Γ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

οἱ ἀστυφύλακες Τ. 136 Στυλιανὸς Κούκουλας, Τ. 158 Διονύσιος Παπαδημητρόπουλος, Τ. 167 Στυλιανὸς Γιακουμᾶκος, Τ. 94 Ἐμμ. Ἀδριανάκης, Τ. 143 Στέφ. Σαλπῆς, Τ. 163 Α. Μπάλας, Τ. 83 Στ. Κοντὸς καὶ ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Τ.45 Π. Ψυχογιός.

Στὶς 12-12-1944, τὸ οἴκημα ἄρχισε νὰ βάλλεται μὲ βροχὴ ἀπὸ ὅλμους καὶ δυναμίτιδες, ὑπῆρχε δὲ κίνδυνος ἀναφλέξεως, γιατὶ ἡ ὀροφὴ ἦτο κεραμοσκεπής, ὅπως καὶ τὰ παράπλευρα οἰκήματα. Κατόπιν τούτου καὶ διότι τὰ πυρομαχικὰ εἶχαν ἐξαντληθῆ, ἐκρίθη σκόπιμον νὰ ἀποσυρθῆ ἡ δύναμη τῆς Τροχαίας στὴν Ἀστυν. Δ/νσή, ἵνα χρησιμοποιηθῆ ἐπωφελέστερα.

Πράγματι, τὸ Τμῆμα τοῦτο τῆς Ὑποδ.Τροχαίας ὑπὸ τὸν κ. Τσάμην, τὴν ἰδίαν ἡμέραν (12-12-1944) διετέθη εἰς προκεχωρημένα φυλάκεια τῆς περιφερείας Λυκαβηττοῦ, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ ἔδρασαν λίαν ἐνεργῶς, ἀπωθοῦντες κάθε ἀπόπειραν εἰσχωρήσεως τῶν κομμουνιστῶν στὴ συνοικία Κολωνακίου.

Στὶς 21-12-1944, ὁ ἀστυφ. Τ.156 Μ. Ποῦλος, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπεχείρησε νὰ παράσχῃ τὶς πρῶτες βοήθειες σὲ Ἄγγλο στρατιώτη, ποὺ ἐτραυματίσθη καὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἐφρουροῦσε τὸ κτίριο τῆς Γερμ. Σχολῆς, ἐπυροβολήθη ἀπὸ κομμουνιστὰς καὶ ἐφονεύθη. Στὶς 2-1-1945 ἐτραυματίσθη στὸ ἴδιο μέρος καὶ ὁ ἀστυφ. Τ.133 Δ. Παπαϊωάννου.

Ἡ δύναμη αὐτὴ ἔμεινε στὸ Λυκαβηττὸ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1945, ὁπότε ἐπανῆλθε στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση.

Μετὰ τὴν ἀπώθηση τῶν κομμουνιστῶν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἡ δύναμη τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως ἐγκατεστάθη στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Σωκράτους ἀριθ. 60 (πρώην Κέντρον Ἀλλοδαπῶν), γιατὶ τὸ δικό της οἴκημα τῆς ὁδοῦ Γ΄ Σ/βρίου 19 εἶχε ἀνατιναχθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Ἔτσι ἀπὸ τὶς 11-1-1945 ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της γιὰ τὴ ρύθμιση τῆς τροχαίας.

82. Ποῖοι ἀστυνομικοὶ ἐπέδειξαν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν.

Ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Τροχαίας Κινήσεως ἐξετέλεσαν πιστῶς καὶ μὲ ἀφοσίωση τὸ καθῆκον των, ἀπὸ τοῦ Διοικητοῦ των κ. Λ. Οἰκονομάκου μέχρι τοῦ τελευταίου

ἀστυφύλακος, καὶ συνετέλεσαν στὴν ἀπόκρουση τῶν ἐπιθέσεων τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀξίζει λοιπὸν κάθε ἔπαινος: α) εἰς τοὺς πεσόντας ἡρωϊκῶς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, β) εἰς τοὺς τραυματισθέντας κατὰ τὰς μάχας πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ γ) εἰς τοὺς πολεμήσαντες χωρὶς νὰ ὑποστοῦν σωματικὴν βλάβην.

Οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) Πεσόντες ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος :

Ὑπαστυνόμοι: Γεώργιος Πρᾶσσος καὶ Γεώργιος Σκόρδας, Ὑπαρχιφύλαξ Ἰωάννης Λαμπρόπουλος, Ἀστυφύλακες Γεώργιος Σπανουδάκης, Γεώργιος Κοντόπουλος, Λεωνίδας Κιντῆς, Διονύσιος Ματζαμόρτας, Μενέλαος Ποῦλος.

2) Τραυματισθέντες κατὰ τὰς συμπλοκὰς μὲ τοὺς κομμουνιστάς :

Ὑπαρχιφύλακες: Παναγιώτης Ψυχογιός, Γ. Πανόπουλος, Π. Φαρδούλης καὶ Ἀστυφύλακες Στεφ. Σαλπᾶς, Ἐμ. Ἀνδριανάκης, Δ. Παπαϊωάννου, Β. Περι-

† Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

† Γ. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

† Λ. ΚΙΝΤΗΣ

μένης, Ν. Καυκᾶς, Ν. Τσιφτσῆς, Στυλ. Κούρκουλος, Εὐγ. Παπαδημητρόπουλος, Ἀθαν. Μπάλλης, Στυλ. Κοντός, Στυλ. Γιακουμάκης.

3) Μετασχόντες τῶν μαχῶν καὶ πολεμήσαντες πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν κομμουνιστῶν :

Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Λεωνίδας Οἰκονομάκος, Ἀστυνόμοι κ.κ. Παπασταφίδας Ἀγησ. (ἤδη Διευθυντὴς) Τσάμης Χρῆστος, Μανδρούκας Χρῆστος. Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Τσάδαρης Δημήτριος, Μπακῆς Κων/νος, Δάφνης Προκόπιος, Καβαθᾶς Ἀθ. Γεωργουλέας Ἀθανάσιος, Κιούσης Γεώργιος, Νταβατζῆς Γεώργιος (ἤδη Ἀστυνόμοι). Ἀρχιφύλακες Κακαβάκης Ἰωάννης, Μάρκου Σπυρίδων, Κυριακίδης Γεώργιος (ἤδη Ὑπαστ/μοι), Σιδέρης Γεώργ., Τροβᾶς Παναγ. (ἤδη Ἀνθ/μος), Μπάσης Παναγιώτης, Χαϊκάλης Νικόλαος, Παπακώστας Ἰωάννης, Τριανταφύλλου Χαράλαμπος, Γιαννακόπουλος Ἀθανάσιος, Κοντογιάννης Βασίλειος, Φορτσάρης Ἰωάννης, Κυριακόγκωνας Παναγιώτης, Πορικὸς Χρῆστος, Πάλλης Φίλιππος, Κράτσας Ἴκαρος. Ὑπαρχιφύλακες: Ἀνανιάδης Προκόπιος, Σταθουλόπουλος Γεώργιος, Πουλῆς Σεβαστιανός, Συμεωνίδης Μιλτιάδης, Τσάφας Κων/νος, Πουλημένος Ἰωάννης, Εὐθυμόπουλος Ἀλέξανδρος. Ἀστυφύλακες: Σκούρας Νικόλαος, Ζαρόγκας Ἰωάννης, Βενιζέλος Βασίλειος, Γιαννόπουλος Κων/νος, Λινάρδος Παναγιώτης, Καρυδογιάννης Παναγιώτης, Τσουτσουμπρῆς Ἄγγελος, Μπιστέκος Γεώργιος, Γαβριὴλ Κανέλλος, Γκόγκας Γεώργιος, Χρηστᾶκος Ἠλίας, Δημακογιάννης Κων/νος, Ζέφυγος Ἰωάννης, Βλαχάκης Δῆμος, Λυγκούρης Ἰωάννης, Μπαλωμένος Ἰωάννης Κοτσιώρης Ἀναστάσιος, Κικίλιας Παναγιώτης, Γεωργόπουλος Κων/νος, Δεβεράκης Νικόλαος, Ζαμπούτης Δημήτριος, Σπερνοβασίλης Γεώργιος, Ἀθανασόπουλος Εὐστάθιος, Χρυσάκης Γεώργιος, Παπαδόπουλος Πρόδρομος, Θωμᾶκος Γεώργιος.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δρᾶσις τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος)

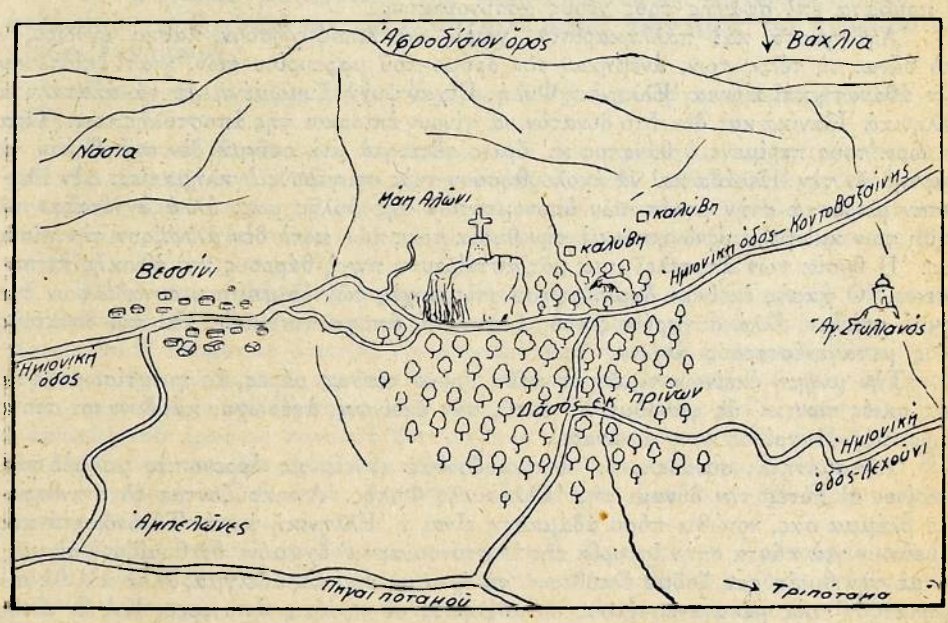
ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

● ΣΟΥΛΗΝΑΡΙ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1944 ●

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου **κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

Δώδεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ βάσκανη καὶ σκληρὴ μοῖρα ἔκοψε γιὰ πάντα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σαράντα συναδέλφων ἀστυνομικῶν. Σὰν τέτοιες μέρες, σαράντα ἄοπλοι ἀστυνομικοί, ἀνέβηκαν κι' αὐτοὶ σὰν τὸν Ναζωραῖο τὸν Γολγοθᾶ τοῦ μαρτυρίου, τὸ δρόμο πρὸς τὸ Σουληνάρι τῶν Καλαβρύτων, ἐκεῖ ὅπου ἐπέπρωτο νὰ παραδώσουν τὸ πνεῦμα. Σαράντα παλληκάρια ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς αἱματοβαμένης μας Πατρίδος, ὅλο ζωντάνια κι' ἐνθουσιασμό, θάρρος καὶ ψυχραιμία, ξεκίνησαν ἀπ' τὴν 'Αθήνα ἐντελῶς ἄοπλα, νὰ πᾶνε ἐκεῖ ποὺ ἡ φωνὴ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ καθήκοντος τὰ καλοῦσε.

Ἦταν 'Απρίλης. Ἡ φύσις ντυμένη στὰ πράσινα. Λουλούδια ποικιλόχρωμα

Ἡ περιοχὴ τῶν χωρίων Βεσσίνι καὶ Λεχούνι τῆς Ἐπαρχίας Καλαβρύτων, ὅπου τὴν ἡμέραν τοῦ ΠΑΣΧΑ τοῦ 1944, ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν 40 ἀστύνομικοί, μεταβαίνοντες εἰς Πάτρας, ἵνα ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν. Διὰ τοῦ σταυροῦ σημειοῦται ὁ βράχος, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει βάραθρον ἔνθα κατεκρημνίσθησαν οἱ δολοφονηθέντες.

σκόρπαγαν γύρω αἰθέρια ἀρώματα. Ἡ Ἄνοιξις εἶχε στολισθῆ μὲ τὰ νυφικά της πέπλα. Ἡ Χριστιανοσύνη γιόρταζε τὶς Πασχαλινὲς ἡμέρες... Ἐκεῖνες ὅμως τὶς ἡλιόχαρες ἡμέρες, τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ οἱ χριστιανοὶ πήγαιναν μὲ κατάνυξι στὶς Ἐκκλησιές, γονατίζοντες πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ συμμετέχοντες στὸ Θεῖο Δρᾶμα, μερικοὶ συνάδελφοί μας περνοῦσαν τὶς πιὸ ἀπαίσιες καὶ φρικτὲς τῆς ζωῆς των ἡμέρες.

Δὲν εἶχαν ἀκόμη προφθάσει νὰ φορέσουν τὴν στολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Μὲ τὴν ψυχή τους ὅμως ζωντανεμένη ἀπὸ τὰ νάματα τῆς Σχολῆς, ποὺ γιὰ λίγο καιρὸ ἐφοί-

τησαν, ἔπεσαν σὰν πραγματικοὶ Ἕλληνες καὶ σὰν ἀληθινοὶ ἀστυνομικοί, προσθέτοντας ἔτσι μὲ τὴν θυσία τους σαράντα ἀκόμη μάρτυρες στὸ πάνθεον τῶν ἡρώων τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκεῖ, στὸ Σουληνάρι, στὶς 16 Ἀπριλίου 1944, ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ἡμέρα τῆς Ἀγάπης, διεπράχθη τὸ πιὸ ἀπαίσιο καὶ εἰδεχθὲς ἔγκλημα, ἀπὸ χέρια δυστυχῶς Ἑλληνικά, ψυχὲς ὅμως μίσθαρνες. Ἐκεῖ, οἱ κομμουνισταὶ ἐδολοφόνησαν κατὰ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο, τὰ ἄοπλα παιδιὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ μισοπεθαμένα τἄρριξαν στὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου. Τὰ ἐδολοφόνησαν χωρὶς ἴχνος ἀνθρωπισμοῦ, ἀποδεικνύοντας ἴσως ἔτσι ὅτι πολεμοῦν γιὰ τὴν «λευτεριὰ τοῦ λαοῦ».....

Μπορεῖ νὰ ἦσαν ἄοπλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκεῖνοι. Γιὰ τοὺς κομμουνιστὰς ὅμως, ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ σὲ λίγο θὰ τοὺς ἀντιμετώπιζαν στὸ πεζοδρόμιο μὲ λῦσσα καὶ μανία. Ἦσαν οἱ παλαιοὶ ἐχθροί των, ἐκεῖνοι ποὺ ποτὲ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ σηκώσουν τὸ κεφάλι τους. Στὰ πρόσωπα τῶν ἀόπλων ἐκείνων παιδιῶν, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Ἄνανδροι καὶ ἀνάλγητοι, ὕπουλοι καὶ ἄτιμοι ὅπως εἶναι πάντα, ὡδήγησαν ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγῆς τοὺς νέους ἀστυνομικούς.

Ἀγόγγυστα καὶ παλληκαρίσια, χωρὶς νὰ λιποψυχήσουν, καίτοι ἐγνώριζαν ποιὸ θᾶναι τὸ τέλος των, ἀνέβηκαν τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου των, γιατὶ ἐπίστευαν στὴν ἀθάνατη καὶ αἰώνια Ἑλληνικὴ Φυλή. Εἶχαν ψυχὴ ζυμωμένη μὲ τὰ ἀκατάλυτα Ἑλληνικὰ Ἰδανικὰ καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνουν ἐπίορκοι τῆς ἀποστολῆς των. Ὥρα τὴν ὥρα τοὺς περίμενε ὁ θάνατος κι' ὅμως οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν σκέφθηκαν νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς στυγεροὺς ἐγκληματίες. Δὲν ἐδείλιασαν μπροστὰ στὴν μανία τῶν ὑπονομευτῶν τῆς φυλῆς μας, ἀλλὰ ἀντέταξαν τὰ στήθη των καὶ βροντοφώνησαν μὲ τὴν θυσία των, πὼς ποτὲ δὲν ἀλλάζουν τὴν πίστι τους. Ἡ θυσία των ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς ἀστείρευτη πηγὴ θάρρους καὶ ἐθνικῆς πεποιθήσεως. Ὁ χαμὸς ἐκείνων δημιούργησε στὶς ψυχὲς τῶν ὑπολοίπων συναδέλφων ἕνα ψυχικὸ τραῦμα, ἀλλὰ συγχρόνως τοὺς ἔκανε πιὸ ἀποφαστιστικοὺς καὶ πιὸ δυνατοὺς στοὺς μεταγενέστερους ἀγῶνες των.

Τὴν μνήμη ἐκείνων τιμῶντες κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, ἂς γονατίσωμε στὶς ἱερὲς σκιές των κι' ἂς φανοῦμε κι' ἐμεῖς σὰν ἐκείνους, ἀγέρωχοι καὶ δυνατοὶ στοὺς ἱεροὺς τῆς Πατρίδος μας ἀγῶνας.

Ἀλησμόνητοι συνάδελφοι. Ἀντικρύζοντας κανεὶς τὶς ἀρρενωπὲς μορφές σας, διακρίνει σ' αὐτὲς τὴν δύναμι τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Ἀντικρύζοντας τὸ σπινθηροβόλο βλέμμα σας, νοιώθει πόσο ἀδάμαστη εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή. Τὰ ὀνόματά σας θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴν ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας κι' ὄχι μόνο θὰ θυμίζουν σὲ μᾶς, ποὺ μὲ τὴν θυσία σας ζοῦμε ἐλεύθεροι, τὸ ἡρωϊκό σας παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ θὰ οἰστρηλατοῦν τοὺς μεταγενεστέρους συναδέλφους σὲ πράξεις ἀνώτερες. Κι' ἂν εἶσθε νεκροί, θὰ ζῆτε αἰώνια στὶς ψυχές μας. Θὰ μείνετε γιὰ πάντα ἀθάνατοι.

Στὸ μνημόσυνο τοῦτο, ὁρκιζόμαστε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν δικῶν σας ψυχῶν, ὅτι εἴμαστε καὶ θὰ εἴμαστε πάντα ἕτοιμοι νὰ κτυπήσουμε ἀλύπητα τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, αὐτοὺς ποὺ τόσο ὕπουλα σᾶς ἐδολοφόνησαν.

Ψυχὲς ποὺ γύρω μας ἐδῶ
ἀόρατες πλανᾶσθε,
εὐλογημένες τρεῖς φορές,
εὐλογημένες νᾶσθε.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**
Ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

9.—Ψυχικαὶ μεταβολαὶ τῆς προσωπικότητος (ἀτομικότητος) τῶν ἀνθρώπων, προηγούμεναι τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν πρὸς πόλεμον ψυχικῶν δυνάμεων.
10.—Παραλληλισμὸς τῆς εἰρήνης πρὸς τὴν ὑγείαν, τοῦ πολέμου πρὸς τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας πρὸς ζῶντα ὀργανισμόν.
11.—Ὁ πόλεμος ὡς πρωτόγονον φαινόμενον.

***

9. Ψυχικαὶ μεταβολαὶ τῆς προσωπικότητος (ἀτομικότητος) τῶν ἀνθρώπων, προηγούμεναι τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ψυχικῶν δυνάμεων.

Ἐγνωρίσαμεν μέχρι τοῦδε τὸν πόλεμον ὡς δημιούργημα ὡρισμένων ψυχικῶν στοιχείων.

Ἡ ἔρευνα ἀποδεικνύει περαιτέρω, ὅτι διὰ τὴν μετάπτωσιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς εἰρήνης εἰς τὸν πόλεμον προηγοῦνται ψυχικαὶ μεταβολαὶ ἀφορῶσαι εἰς τὴν λεγομένην προσωπικότητα (ἀτομικότητα) αὐτῶν, αἵτινες εὐοδοῦσι τὴν ἐξωτερίκευσιν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον ψυχικῶν δυνάμεων καὶ αἱ ὁποῖαι ἀναλυτικῶς ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, δημιουργοῦνται ὡρισμέναι σχέσεις μεταξὺ ἀτόμου καὶ τῆς ὁλότητος, δηλαδὴ τοῦ κράτους. Εἰς τὰς σχέσεις ταύτας δέον νὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία τις, τὸ δ' ἄτομον νὰ διατηρῇ τὴν ἀτομικότητά του καὶ νὰ εὐημερῇ. Ὅπου τοῦτο συμβαίνει, ἔχομεν ὁμαλοὺς κοινωνικοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους τὸ ἄτομον δὲν αἰσθάνεται τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἀνέχεται ταύτην καλῶς καὶ εὐχαρίστως. Ὅταν ἡ ἐπιβολὴ τοῦ κράτους καταστῇ ἔντονος π.χ. ὑπὸ μορφὴν ἐντόνου ἐπεμβάσεως εἰς τὰς ἐλευθερίας του, δὲν ἔχομεν ὁμαλοὺς ὅρους κοινωνικῆς ζωῆς. Ἐπίσης ὅταν ἐξ ἑτέρου ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Κράτους ἔχῃ πολὺ ἐξασθενίσει, ὡσαύτως δὲν ἔχομεν ὁμαλὴν κοινωνικὴν κατάστασιν.

Ὅταν ἐξασθενῇ τὸ ἄτομον, αὐξάνεται ἡ δύναμις τοῦ Κράτους (τυραννία), ὅταν αὐξάνῃ ἡ δύναμις τοῦ ἀτόμου ἐλαττοῦται ἡ τοῦ Κράτους (ὀχλοκρατία, ἀναρχία). Ὁ μονομερὴς οὗτος τονισμὸς εἰς τὰς σχέσεις ἀτόμου καὶ κράτους δὲν ἀποτελεῖ ὁμαλὴν κοινωνικὴν κατάστασιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, τείνει νὰ διατηρῇ τὴν ἀτομικότητά του ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοῦ συνόλου. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ὅταν ὑπάρχουν αἱ προϋποθέσεις τῆς ἡσύχου καὶ ἠρέμου κοινωνικῆς ζωῆς, τῆς ἐλευθέρας δράσεως καὶ αὐτενεργείας, τῆς αὐταρκείας κ.λ.π. Ὅπου ταῦτα δὲν ὑπάρχουν, ἐπέρχεται μείωσις τῆς ἀτομικότητος καὶ ἐκ ταύτης δυσφορία τοῦ ἀτόμου.

Ἡ οἱασδήποτε μορφῆς μείωσις τῆς ἀτομικότητος, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ ἄτομα τὴν ἱκανότητα πρὸς ἤρεμον κοινωνικὴν ζωὴν καὶ δημιουργεῖ εἰς αὐτὰ αἴσθημα ἀνασφαλείας καὶ ἀδυναμίας. Τὸ αἴσθημα ἀδυναμίας τοῦ ἀτόμου, ὡδήγησεν αὐτὸ ποτε εἰς τὴν σύμπηξιν κοινωνίας. Τὸ αὐτὸ αἴσθημα ἐν τῇ κοινωνίᾳ δημιουργεῖ εἰς τὰ ἄτομα τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνήκουν εἰς ὀργανώσεις, συνδέσμους καὶ κόμματα. Ὅταν π.χ. τὰ ἄτομα ἐπαγγέλματός τινος δὲν εὐημεροῦν καὶ ὡς ἐκ τούτου χάνουν τὴν ἀτομικότητά των, ὀργανοῦνται πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ εὐημερῶν

καὶ αἰσθανόμενος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἰσχυρὸν τὸν ἑαυτόν του, ἀποφεύγει συνήθως νὰ ἐκμηδενίζῃ τὴν ἀτομικότητά του ἐν ὀργανώσει τινί, δηλαδὴ ἐν τῇ μάζῃ.

Ἡ μείωσις τῆς ἀτομικότητος δὲν ἐπέρχεται αὐτομάτως, ἀλλ' ἔχει ὡς αἰτίαν τοὺς μὴ εὐνοϊκοὺς κοινωνικοὺς ὅρους διαβιώσεως. Εἶναι οὗτοι ἡ πάσης φύσεως καὶ μορφῆς δεινοπάθεια τοῦ ἀτόμου, π.χ. ἔλλειψις ἐργασίας, ἐπαρκῶν πρὸς τὸ ζῆν ὑλικῶν μέσων, ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας κ.ο.κ.

Ἡ μείωσις τῆς ἀτομικότητος ἔχει ἀπήχησιν ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου καὶ συνεπάγεται διαταραχὰς τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Κράτος, ἐπιφέρει τοὐτέστιν κοινωνικὴν διαταραχήν. Τὴν μείωσιν τῆς ἀτομικότητος καὶ τὴν εἰς ταύτην ἀκολουθοῦσαν κοινωνικὴν διαταραχὴν τῆς σχέσεως τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ Κράτος, ἀκολουθεῖ ἡ προσπάθεια ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ προσπάθεια αὕτη γίνεται ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ συνενώσεως τῶν ἀτόμων εἰς μάζας καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ βιαίων ἐκδηλώσεων, ὑπὸ μορφὴν εἴτε κοινωνικῶν ταραχῶν καὶ ἐπαναστάσεων, εἴτε πολέμων. Αἱ κοινωνικαὶ αὗται ἐκδηλώσεις, εἶναι φαινόμενα διαταραχῆς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἄρσιν τῶν αἰτίων, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν μείωσιν τῆς ἀτομικότητος καὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ σύνολον.

Αἱ κοινωνικαὶ ταραχαὶ καὶ ἐπαναστάσεις ἐπέρχονται ἐφ' ὅσον ἡ αἰτία ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ ἰδίου Κράτους. Ὅταν ἡ αἰτία εὑρίσκεται ἔξω τούτου, γίνεται πόλεμος, ἵνα δι' αὐτοῦ διορθωθῶσιν οἱ κοινωνικοὶ ὅροι, ὑφ' οὓς πάσχουσι τὰ ἄτομα π.χ. δι' ἀποκτήσεως νέας γῆς, νέων ὑλικῶν ἀγαθῶν. Δι' ἀμφοτέρων τῶν κοινωνικῶν τούτων ἐκδηλώσεων, αἵτινες εἶναι μορφαὶ διαταραχῆς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀποσκοπεῖται ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀτομικότητος.

Οἱονδήποτε παράδειγμα ἐπαναστάσεως ἢ πολέμου λάβῃ τις πρὸς ἐξέτασιν, θὰ διαπιστώσῃ τὴν μείωσιν τῆς ἀτομικότητος τῶν ἀτόμων καὶ τὴν κατ' ἀκολουθίαν κακοδαιμονίαν αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἱμπεριαλιστικὸς πόλεμος φαινομενικῶς ἐκδηλοῦται ὡς αἴσθημα ἰσχύος· κατ' οὐσίαν ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν μείωσιν τῆς ἀτομικότητος τῶν ἀτόμων, ἅτινα ὑποβαλλόμενα δι' ἱμπεριαλιστικῶν ἰδεωδῶν, ἐπιζητοῦν νὰ ἐπαυξήσουν τὴν δύναμιν τῆς ἀτομικότητός των, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται μεμειωμένην. Κατ' ἀκολουθίαν, ὡς γενικὸς κανὼν δύναται νὰ διατυπωθῇ, ὅτι τὰ ἄτομα τοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδυομένου τὸν πόλεμον δὲν διατελοῦν ὑπὸ ὁμαλοὺς κοινωνικοὺς ὅρους, διότι ἡ ἀτομικότης αὐτῶν καὶ ἡ σχέσις πρὸς τὸ σύνολον πάσχουν κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον. Εὐνόητον ὅτι ἐνταῦθα ὑπονοεῖται πάντοτε ὁ πρῶτος ὑποκινῶν καὶ ἐπιζητῶν τὸν πόλεμον.

Ἐκ πάντων τῶν περὶ τῶν αἰτίων γενέσεως τοῦ πολέμου καθ' ὅλου ἐκτεθέντων προκύπτει, ὅτι ὁ πόλεμος ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐνεργείας παραγόντων (ἐσωτερικῶν) ψυχικῶν καὶ (ἐξωτερικῶν) κοινωνικῶν.

Διὰ τῶν τελευταίων τούτων δημιουργεῖται διαταραχὴ τῆς ψυχικῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων, συνισταμένη εἰς μείωσιν τῆς ἀτομικότητός των, ἥτις (μείωσις) συνεπάγεται ἀνάδυσιν τῶν ἐνστίκτων ἐπιθετικῶν τάσεων, διατελουσῶν ὑπὸ ὁμαλὰς προϋποθέσεις ἐν ἀδρανείᾳ. Ἡ διαταραχὴ τῆς ψυχικῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων εἶναι ταυτόσημος πρὸς διαταραχὴν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ταύτης ἐξωτερίκευσις εἶναι ὁ πόλεμος. Περὶ ὅλων τούτων διδάσκει ἡ ψυχολογικὴ παρακολούθησις τῆς ἀλληλουχίας τῶν γεγονότων.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τὴν ψυχολογικὴν κατανόησιν τῆς γενέσεως τοῦ φαινομένου τοῦ πολέμου, χωρὶς ταυτοχρόνως νὰ ἀποτελοῦσι κρίσιν περὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου ἢ μή, τοῦ ἠθικοῦ ἢ μὴ πολέμου τινός. Ὁ πόλεμος π.χ. ἀπελευθερώσεως λαοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἶναι ἱερὸς καὶ ἠθικός. Ἡ ἰδέα καὶ ὁ σκοπὸς εἶναι εὐγενεῖς. Αἱ προϋποθέσεις ὅμως καὶ τοῦ τοιούτου πολέμου εἶναι αἱ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι (μείωσις τῆς ἀτομικότητος κ.λ.π.), ὡς μέσα δὲ πραγματοποιήσεως χρησιμοποιοῦνται οἱ αὐτοὶ ψυχικοὶ παράγοντες, ὡς εἰς ἄλλους πολέμους διαφόρου εἴ-

δους καὶ σκοποῦ, δηλαδὴ αἱ ἐνδιάθετοι καταστρεπτικαὶ τάσεις τοῦ ἀτόμου καὶ τὰ συναφῆ ἄλλα ψυχικὰ στοιχεῖα.

10. Παραλληλισμὸς τῆς εἰρήνης πρὸς τὴν ὑγείαν, τοῦ πολέμου πρὸς τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας πρὸς ζῶντα ὀργανισμόν.

Τὸν πόλεμον καὶ τὴν εἰρήνην, τὰς δύο ταύτας πολιτικὰς καταστάσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων κυμαίνεται ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν καὶ ἀπὸ ἄλλης τινὸς πλευρᾶς, τουτέστιν τοῦ παραλληλισμοῦ αὐτῶν πρὸς ὡρισμένας καταστάσεις ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ μεμονωμένου ἀτόμου καὶ δὴ τῆς εἰρήνης μὲν πρὸς τὴν ὑγείαν, τοῦ πολέμου δὲ πρὸς τὴν νόσον τοῦ ἀτόμου.

Ἵνα ὁ ἐν λόγῳ παραλληλισμὸς εὐσταθῇ, δέον ἡ κοινωνία νὰ δύναται νὰ προσομοιωθῇ πρὸς τὸν ζῶντα ὀργανισμόν. Ἡ προσομοίωσις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ πολλῶν ἐρευνητῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς (κοινωνιολογικὴ θεωρία τοῦ ὀργανισμοῦ). Ἤδη καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἀργότερον ὁ Spencer, ὁ Carlyle καὶ ἄλλοι προσωμοίωσαν τὸ Κράτος πρὸς ζῶντα ὀργανισμόν. Κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἡ πολιτεία εἶναι ἄνθρωπος ἐν μικρογραφίᾳ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην δὲ «ζῷον».

Εἰς νεωτέρους χρόνους τὸ κοινωνικὸν σῶμα μελετᾶται βάσει τῶν δεδομένων τῆς βιολογίας. Ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων δ' αὐτοῦ, ἄλλαι μὲν κρίνονται ὡς ὁμαλαὶ καὶ παραλληλίζονται πρὸς τὰς φυσιολογικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτόμου, ἄλλαι δὲ ὡς μὴ ὁμαλαὶ καὶ ταυτίζονται πρὸς τὰς νοσηρὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ.

Ἡ τοιαύτη σύγκρισις καὶ ταύτισις τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν ζῶντα ὀργανισμὸν τοῦ ἀτόμου παριστᾷ, ὡς φαίνεται ὀρθὴν ἄποψιν καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς μελέτην τῶν ποικίλων κοινωνικῶν φαινομένων. Οὕτω ἀπὸ μακροῦ ἤδη οἱ μελεταὶ τῆς ψυχικῆς ζωῆς τῶν λαῶν ἔχουν χαρακτηρίσει πολλὰς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, ὡς νοσηρὰς παραστρατήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Ἡ ἀνάλυσις τοῦ φαινομένου τοῦ πολέμου παρέχει πλεῖστα στοιχεῖα, ἀναγκάζοντα νὰ θεωρήσωμεν τοῦτον ὡς νοσηρὸν κοινωνικὸν φαινόμενον.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι φυσικὸν φαινόμενον ὡς τόσα ἄλλα, ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου εἶναι νοσηρὰ ἐκδήλωσις ἀνάλογος πρὸς τὰς τοῦ σώματος. Ἰδοὺ δὲ ποῖα δεδομένα δικαιολογοῦσιν τὴν ἀντιστοιχίαν ταύτην.

Κατὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εἰρήνην, τὸ ἄτομον εἶναι ἥρεμον καὶ εὐεκτοῖ. Κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν νόσον, εἶναι τεταραγμένον καὶ δεινοπαθεῖ. Κατὰ τὸν πόλεμον ἔχομεν συμπτώματα οἷα ὑπάρχουσιν εἰς τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀτόμου, ἤτοι τὴν ἀνησυχίαν, τὴν δυσθυμίαν, τὸν φόβον, τὴν νευρικότητα, τὴν ἀπαισιοδοξίαν, τὴν παραμέλησιν τῶν καθηκόντων.

Κατὰ τὸν πόλεμον φονεύονται (θνήσκουσιν) πολλὰ ἄτομα. Κατὰ τὴν νόσησιν τοῦ ὀργανισμοῦ, καταστρέφονται πολλὰ κύτταρα. Κατὰ τὴν νόσον, τὰ κύτταρα συνενοῦνται κατὰ μάζας καὶ προστρέχουσιν εἰς τὴν κινδυνεύουσαν θέσιν τοῦ ὀργανισμοῦ, ἵνα καταπολεμήσωσιν καὶ ἐξουδετερῶσιν τὸν εἰσβάλοντα ἐχθρόν, τουτέστιν τὰ μικρόβια. Ἐν καιρῷ πολέμου τὰ ἄτομα ἀθροίζονται εἰς μάζας καὶ μετακινοῦνται εἰς τὴν θέσιν τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ.

Ὡς κατὰ τὴν ἀσθένειαν συμβαίνει ἀναστάτωσις τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλα ραγδαῖα συμβάντα, οὕτω καὶ κατὰ τὸν πόλεμον διαδραματίζονται ἀλλεπάλληλα αἰφνίδια κοινωνικὰ γεγονότα π. χ. μεταβολαὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς τάξεις, τὰς κυβερνήσεις, οἰκονομικὴ καταστροφὴ τῶν μέν, ἀνάδειξις τῶν δὲ κ.ο.κ.(1)

Κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς σωματικὰς νόσους ὁ πόλεμος παρουσιάζεται μὲ συμ-

(1) Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς εἰπόντος τινός, ὅτι ὁ πόλεμος ἀπωλοῖ τοὺς πένητας, πολλοὺς μὲν οὖν ποιήσει, ἔφη.

πτώματα προδρομικά, συμπτώματα ἀκμῆς καὶ τοιαῦτα ἀναρρώσεως ἐξ αὐτῆς. Ὡς δὲ κατὰ τὰς νόσους ἀπαιτεῖται κατάλληλος προδιάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ, δημιουργουμένη δι' ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν παραγόντων, οὕτως καὶ διὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ πολέμου ἀπαιτεῖται ἡ προδιάθεσις τῶν ἀτόμων, ἐπερχομένη διὰ καταλλήλου προπαρασκευῆς.

Εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πεδίου παρατηροῦμεν πολλὰς ἀντιστοιχίας, μεταξὺ τοῦ περιεχομένου τοῦ πολέμου καὶ τοῦ τῶν ψυχικῶν παθήσεων.

Κατὰ τὸν πόλεμον ἡ ψυχικὴ ἰσορροπία τῶν ἀτόμων διαταράσσεται ἐμφανῶς. Συμπτώματα δὲ ταύτης εἶναι ἡ ὁμαδικὴ κατάληψις τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου, ἥτις ὡς μονοϊδεασμός, παραλληλίζεται πρὸς τὰς ἰδεοληψίας ἢ τὰς παραληρητικὰς ἰδέας τῶν ψυχικῶς πασχόντων. Ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ ἔχει ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς ψυχικῆς ἐκείνης παθήσεως, ἥτις καλεῖται ψυχαναγκαστικὴ νεύρωσις. Αἱ πράξεις καὶ ἡ συνόλη συμπεριφορὰ τῶν στρατιωτῶν (πρόγραμμα ζωῆς, βάδισμα, χαιρετισμός) τελοῦνται συμφώνως πρὸς καθωρισμένον καὶ ἀπαρέκκλιτον τυπικόν, μὴ διαφέρον τοῦ τυπικοῦ τοῦ ψυχαναγκαστικοῦ νευρωτικοῦ. Δι' ὃ ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὁμαδικὴ ψυχαναγκαστικὴ νεύρωσις.

Πλεῖσται ἄλλαι ἐκδηλώσεις τοῦ πολέμου παραλληλίζονται πρὸς τὰ νοσηρὰ ψυχικὰ φαινόμενα τῆς κλεπτομανίας, τῆς πυρομανίας, τῆς φονομανίας, τῆς πορειομανίας, τοῦ συκοφαντεῖν, τοῦ ψεύδεσθαι, ὡς συμπτωμάτων νοσηρᾶς ψυχικῆς καταστάσεως. Ὁ στρατὸς κλέπτει, προβαίνει εἰς ἐμπρησμούς, φονεύει, μετακινεῖται συνεχῶς (πορειομανία).

Εἶτα ἡ κατὰ τὸν πόλεμον παρόρμησις πρὸς παντοίας ἀλόγους πράξεις, ἡ ἐξαπόλυσις τῶν καταστρεπτικῶν τάσεων, ἡ μὴ συναίσθησις τοῦ διαπραττομένου κακοῦ, ἡ κατάργησις παντὸς φραγμοῦ τῆς λογικῆς, ἡ τάσις πρὸς παρερμηνείας, ἡ ἀπόρριψις καὶ ἐκμηδένισις τῶν ἠθικῶν φιλητικῶν καὶ καλαισθητικῶν συναισθημάτων, ἡ ἀλλοίωσις τῶν συναισθημάτων καὶ ἡ ἔξαρσις τῶν παθῶν (σκληρότης, ἀναλγησία, φόβος, μῖσος, ἀγωνία) καὶ ἐν γένει ἡ ἀνάδυσις παντὸς εἴδους πρωτογόνων ψυχικῶν στοιχείων εἶναι ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας ἀνευρίσκομεν εἰς τὰς παντοίας ψυχοπαθολογικὰς καταστάσεις.

Πολλοὶ παρελλήλισαν τὰς κατὰ τὸν πόλεμον ἐκρήξεις τῶν παθῶν πρὸς τὰς ὑστερικὰς κρίσεις. Ἄλλοι ἐχαρακτήρισαν ταύτας ἄλλως πως.

Δὲν πρόκειται νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν πόλεμον διὰ διαγνώσεως ψυχικῆς τινος παθήσεως, δικαιούμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ πόλεμος ἀποτελεῖ νοσηρὰν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ συνόλου τῶν ἀτόμων, ἐμπεριέχουσαν πλεῖστα συμπτώματα ἐκ τῆς ψυχοπαθολογίας. Δι' ὃ γενικώτερον ἡ κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικὴ κατάστασις χαρακτηρίζεται ὡς πολεμικὴ ψύχωσις.

Λόγῳ τῶν πολλῶν ἀντιστοιχιῶν πρὸς τὰ συμπτώματα τῶν νόσων τοῦ ἀτόμου, τόσον ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ψυχικοῦ πεδίου, εἶναι βάσιμος ὁ ἀνωτέρω παραλληλισμὸς τοῦ πολέμου πρὸς τὴν νόσον. «Τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος τὸ δ' ἔστι» λέγει ὁ Εὐριπίδης εἰς τὰς Εὐμενίδας. Συνεπῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ Ἱστορία τῶν πολέμων εἶναι τὸ φύλλον νοσηλείας τῆς ἀνθρωπότητος.

11. Ὁ πόλεμος ὡς πρωτόγονον φαινόμενον.

Ὁ πόλεμος καὶ ἀπὸ ἄλλης τινος ἀπόψεως δύναται νὰ ἐξετασθῇ.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν πόλεμον ἐξουδετεροῦνται τὰ ψυχικὰ στοιχεῖα, ἅτινα χαρακτηρίζουν τὸν προηγμένον ἄνθρωπον καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀναφαίνονται ψυχικαὶ λειτουργίαι κατωτέρας ἀξίας, οἷαι ἀνωτέρω ἐμνημονεύθησαν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ πολέμου εἶναι οὐ μόνον νοσηρὸν ἀλλὰ καὶ πρωτόγονον.

Πράγματι ἅπασαι αἱ κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις εἶναι πρωτογόνου ὑφῆς, ὁ δὲ ψυχικὸς κόσμος τοῦ πολεμοῦντος γέμει πρωτογόνων στοιχείων. Γε-

νικῶς εἰπεῖν κατὰ τὸν πόλεμον ἐπικρατεῖ τὸ ἄλογον ἀσυνείδητον. Περὶ τούτου πείθεταί τις ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἀκόλουθα :

Εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν πρωτογόνων δὲν διακρίνεται ἡ προσωπικότης τῶν ἀτόμων, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ζῇ κατὰ μάζας καὶ ἀγέλας. Κατὰ τὸν πόλεμον, οἱ ἄνθρωποι ὡσαύτως χάνουσιν τὴν ἀτομικότητά των καὶ ἐκμηδενίζονται ἐν τῇ μάζῃ τοῦ στρατοῦ.

Ὁ πόλεμος ἐξισώνει τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ δημιουργεῖ ἐνιαῖον σύνολον ἀτόμων, ἄνευ διακρίσεων ἀτόμων καὶ τάξεων, ὡς εἶναι συγκεκροτημένη ἡ πρωτόγονος κοινωνία. (1)

Κατὰ τὸν πόλεμον ὁ ἄνθρωπος κυριαρχεῖται ὑπὸ ἐνστίκτων τάσεων καὶ βιαίων παθῶν. Ἡ πρωτόγονος κοινωνία κυριαρχεῖται ἐπίσης ὑπὸ τῶν τυφλῶν ἐνστίκτων καὶ ὑπὸ ἐντόνων παθῶν.

Ἐνῷ εἰς τὴν πεπολιτισμένην εἰρηνικὴν κοινωνίαν ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ἔχει προσλάβει ἀνωτέραν τινὰ μορφὴν πνευματικοῦ συναγωνισμοῦ, κατὰ τὸν πόλεμον ὡς καὶ εἰς τὴν πρωτόγονον κοινωνίαν, ὁ ἀγὼν ἐπιτελεῖται κυρίως διὰ τῆς σωματικῆς δυνάμεως καὶ τῆς τυφλῆς βίας.

Εἰς τὴν εἰρηνικὴν προηγμένην κοινωνίαν ἡ ἀπόκτησις ἀγαθῶν ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας. Εἰς τὸν πόλεμον καὶ τοὺς πρωτογόνους ἀνθρώπους, διὰ τῆς ὁμαδικῆς ἐργασίας, τῆς ὑφαρπαγῆς καὶ τῆς βίας. (2)

Οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ πολέμῳ ἀφοῦ συνενωθῶσιν εἰς μάζας, ἄρχονται τοῦ καταστρεπτικοῦ ἔργου των, οἷον εἶναι ἴδιον τῆς ἀκατεργάστου καὶ πρωτογόνου μάζης. Αἱ φωναὶ καὶ οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν πολεμιστῶν, μαρτυροῦσι τὴν ζωώδη προέλευσίν των. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικόν, ὅτι, ὅταν οἱ ἀντίπαλοι ἐμπλακοῦν εἰς τὴν σῶμα πρὸς σῶμα ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, ἀπορρίπτουν τελικῶς τὰ φονικὰ ὄργανα καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸν ἀγῶνα μόνον διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀδόντων, ὁπότε δάκνουσιν ἀλλήλους, στραγγαλίζουσιν, σχίζουσιν καὶ οὕτω ἀπεκδύονται πάσας τὰς ἰδιότητας τοῦ προηγμένου ἀνθρώπου, ἐπανευρίσκοντες τὰς συνηθείας τῶν ζώων καὶ τὸν καννιβαλισμὸν τῶν πρωτογόνων.

Εἰς τὸν πόλεμον ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐπανακάμπτει εἰς τὴν φυσικὴν πρωτόγονον ζωήν, ἣν ὁ Cuy de Maupassant περιγράφει ὡς ἑξῆς : «Δὲν σκέπτεται, δὲν ἀναγιγνώσκει, δὲν εἶναι ὠφέλιμος εἰς οὐδένα, πίνεται εἰς τὸν βόρβορον, κυλίεται εἰς τὰ κόπρανα, ζῇ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀγρίων θηρίων, καταστρέφει τὰς πόλεις, ἐμπρήσει τὰ χωρία, διαφθείρει τὸν λαὸν καὶ συναντῶν ἄλλην ὁμάδα ἀνθρώπων ἐπιτίθεται καὶ δημιουργεῖ λουτρὸν ἐξ αἵματος κ.ο.κ. («Ἄνδρας μὲν κτείνουσιν, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας» λέγει ὁ Ὅμηρος. (Ἰλιὰς ι' 63).

Ἴδιον τοῦ πολέμου εἶναι, ὅτι κατ' αὐτὸν ἐπιτρέπεται ὅ,τι ἀπαγορεύεται ἐν εἰρήνῃ. Ὅ,τι θεωρεῖται ἔγκλημα ἐν εἰρήνῃ, εἶναι ἀρετὴ κατὰ τὸν πόλεμον. Αἱ πράξεις τοῦ ἀτόμου κατὰ τὸν πόλεμον εἶναι ἐκεῖναι αἵτινες ἐν εἰρήνῃ καταδικάζονται ὡς ἀνήθικοι καὶ ἐγκληματικαί, ἤτοι ὁ φόνος, ὁ ἐμπρησμός, ἡ βιαιοπραγία, ὁ ἐκβιασμός, ἡ ἐξαπάτησις, ἡ πανουργία.

---

(1) Ὅταν ἡ μείωσις τῆς προσωπικότητος καὶ ἡ ἰσοπέδωσις τῶν ἀτόμων, αἵτινες ὡς ἐλέχθη, εἶναι ἴδιαι τῆς πρωτογόνου κοινωνίας, ἐπισυμβαίνουσι εἰς πεπολιτισμένην κοινωνίαν, ἀποτελεῖ τοῦτο φαινόμενον ἐπαναγωγῆς, ἐπάνοδον δηλαδὴ εἰς τὴν πρωτόγονον κατάστασιν τῆς κοινωνίας. Ἡ προσπάθεια δημιουργίας τοιαύτης κοινωνίας ἀποτελοῦσα, ὡς γνωστόν, σκοπὸν τῆς κομμουνιστικῆς θεωρίας, δέον νὰ θεωρηθῇ ἐπίσης ὡς φαινόμενον ἐπαναγωγῆς. Οὕτω πως συγκεκροτημένη κοινωνία προσιδιάζει εἰς μὴ ἐξειλιγμένους λαούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ προσωπικότης τῶν ἀτόμων δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένη.

(2) Ἄξιον μνείας τυγχάνει ὅτι αἱ μέλισσαι, αἵτινες ἔχουν ἐκφυλισθῇ, δὲν ἀρέσκονται πλέον εἰς τὴν ἐργασίαν πρὸς συλλογὴν τῆς τροφῆς των, ἀλλὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον ἄλλης κοινωνίας μελισσῶν, πρὸς ἐξόντωσιν αὐτῶν καὶ ὑφαρπαγὴν τῆς τροφῆς των.

Κατὰ τὸν πόλεμον ἐκθειάζεται ὅστις ἐφόνευσε καὶ ἐξόντωσεν καὶ ἐπέφερεν μεγαλυτέρας καταστροφάς. Ἐὰν ἄτομόν τι ἐποίει τοιαῦτα ἐν εἰρήνῃ θὰ ἐλογίζετο ὡς ἀπαισιώτερος τῶν κακούργων. Τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ἐν τῇ εἰρηνικῇ κοινωνικῇ ζωῇ παρουσιάζει τὰς ἀνωτέρω ἰδιότητας, χαρακτηρίζεται ἀντικοινωνικόν, ἐγκληματικόν, ἀνώμαλον, ψυχοπαθές. Ἀλλὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιτρέπονται πάντα ταῦτα διότι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, τὸ Κράτος ὁ ρυθμιστὴς καὶ κριτὴς τῶν πράξεων τῶν ἀτόμων εἶναι ἠθικὸν πρὸς τὰ ἐντός, ἀνήθικον πρὸς τὰ ἐκτός, ἀπαγορεῦον καὶ ἐπιτρέπον τὰ αὐτά, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν.

Ἡ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος κατὰ τὸν πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν ἀποδεικνύει, ὅτι εὐνοοῦνται δι' αὐτοῦ αἱ ἀντικοινωνικαὶ καὶ ἐγκληματικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτόμου.

(Συνεχίζεται)

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς ἐλήφθη ἐκ Σαμοθράκης ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἰωάννου Παπαγιάννη, δημοδιδασκάλου, ἐκφράζοντος τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς εἰς τὰ **«Ἀστυνομικὰ Χρονικά»**, τὴν πολύτιμον πνευματικὴν καὶ μορφωτικὴν ἀξίαν τῶν ὁποίων μὲ ἰδιαίτερον ἐνθουσιασμὸν ὑπογραμμίζει.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, χαρακτηριστικὴ τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν περιβάλλει τὸ περιοδικόν μας, ἀποτελεῖ μίαν εἰσέτι ἐπιβράβευσιν τῶν καταβαλλομένων προσπαθειῶν ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον, ἤδη ἐπεβλήθη καὶ ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν πνευματικῶν ἐκείνων ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Πολιτεία δικαίως ἐνεπιστεύθη ὑψηλὰ λειτουργήματα ὡς τὸ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ.

Παραθέτομεν τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς :

Σέ μου Κύριε Διευθυντὰ

Θερμότατα παρακαλῶ, ὅπως μὲ ἐγράψητε συνδρομητὴν εἰς τὸ λίαν ἀγαπητόν μου περιοδικὸν **«Ἀστυνομικὰ Χρονικά»**, τὸ ὁποῖον παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποστέλλετε εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σχολείου μου.

Ἐπιθυμῶ ἐπὶ τούτοις νὰ προσθέσω, ὅτι εἰς τὴν πνευματικὴν ἐρημίαν μου τὸ ἐν λόγῳ περιοδικόν σας θὰ ἀποτελέσῃ πηγὴν ἐπιμορφώσεως τόσον τῶν μαθητῶν μου, ὅσον καὶ τῶν κατοίκων, οἵτινες μένουν μακρὰν πάσης κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἀποτελεῖ πηγὴν ἀνεξάντλητον γνώσεων, διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν, κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημολογοτεχνικῶν θεμάτων του καὶ θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν καλῶν κατοίκων τῆς νήσου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποστείλητε καὶ ἅπαντα τὰ προηγούμενα τεύχη.

Φιλικώτατα
Ἰωάννης Παπαγιάννης
Δημοδιδάσκαλος

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ

Ὑπὸ κ. **Κ. ΤΟΥΖΕΝΗ**
Ἀστυνόμου Α΄

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1—Γενικὰ περὶ πανικοῦ
2—Ἔννοια καὶ περιεχόμενον τοῦ πανικοῦ.
3—Αἴτια πανικοῦ καὶ διάφοροι περιπτώσεις τούτου.
4—Πανικὸς ἐκ πραγματικοῦ κινδύνου.
5—Πανικὸς ἐκ φανταστικοῦ κινδύνου καὶ σχετικαὶ περιπτώσεις.
6—Καταστολὴ τοῦ πανικοῦ.
7—Ἐνέργειαι τῆς Ἀστυνομίας εἰς περιπτώσεις πανικοῦ.

***

1. Γενικὰ περὶ πανικοῦ.

Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 17 Φεβρουαρίου 1956 ἀνεγράφη, ὅτι κατὰ τὴν προεκλογικὴν συγκέντρωσιν ὡρισμένης πολιτικῆς παρατάξεως, λαβοῦσαν χώραν ἐν Ἀθήναις τὴν προτεραίαν, ἤτοι τὴν 16 Φεβρουαρίου 1956, ὁμὰς ἀντιφρονούντων προφανῶς ἀτόμων, ἐδημιούργησε σύγχυσιν καὶ ἀνωμαλίαν, προκαλέσασα ἐπεισόδια, μέρος δὲ τῶν συγκεντρωθέντων ἀπεχώρησεν ἀτάκτως, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν τινῶν ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν ἀπώλειαν διαφόρων ἀντικειμένων παρ' ἄλλων. Ἐδημιουργήθη οὕτω εἷς πανικὸς μεταξὺ τῶν συγκεντρωθέντων, περιωρισμένης εὐτυχῶς ἐντάσεως, διότι ἡ συγκέντρωσις ἐγένετο ἐν ὑπαίθρῳ καὶ διότι ἐπενέβησαν ἀμέσως τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ ἐπέβαλον τὴν τάξιν.

Μέγα μέρος τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως τῆς Δ/νσεως Ἀθηνῶν θὰ ἔχῃ αὐτοπρόσωπον ἀντίληψιν τῶν λαβόντων χώραν καὶ ἀσφαλῶς οἱ ἐπιληφθέντες ἀξ/κοὶ θὰ ἔχωσιν ἀκούσει, παρ' ἀτόμων παρευρεθέντων εἰς τὴν συγκέντρωσιν, σωρείαν ἐκδοχῶν περὶ τοῦ πῶς ἀκριβῶς ἔλαβον χώραν τὰ γεγονότα, μὲ ἰδιαίτερον χρωματισμὸν τούτων παρ' ἑκάστου, ἀναλόγως τῆς ἐπιδράσεως ἣν ἔσχον ἐπ' αὐτῶν.

Ἐθεώρησα ὡς ἐκ τούτου ἐπίκαιρον τὸ θέμα, ἀλλὰ καὶ σκόπιμον νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν μελέτην τοῦ φαινομένου τοῦ «πανικοῦ».

Ὁ Γουσταῦος Λεμπὸν εἰς τὸ ἔργον του «Ἡ ψυχολογία τοῦ ὄχλου», ἀναφέρει ὅτι τὸ ἄτομον εἰς τὸ πλῆθος εἶναι κόκκος ἄμμου ἐν μέσῳ ἄλλων κόκκων, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνεμος ὑψώνει κατὰ τὴν διάθεσίν του. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ καλλιτέρα παρομοίωσις, προκειμένου περὶ περιγραφῆς ἑνὸς πανικοῦ.

Ἡ γνῶσις ἑνὸς τοιούτου φαινομένου, ἰδιαιτέρως ἀνησυχαστικοῦ διὰ τὰς Ἀρχὰς τὰς ἐπιφορτισμένας τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, εἶναι ἀπαραίτητος διὰ πάντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον. Φρονῶ, ὅτι ὅσον καλλίτερον γνωρίζουν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ φαινόμενον τοῦ πανικοῦ καὶ τὰ προκαλοῦντα αὐτὸν αἴτια, τόσον εὐκολώτερον δύνανται νὰ προλάβουν τὴν ἐκδήλωσιν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὰ καταστρεπτικὰ τούτου ἀποτελέσματα. Ἡ ἀκριβὴς γνῶσις ἑνὸς πράγματος δημιουργεῖ πεποίθησιν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν καὶ ἀναπτύσσει τὴν δρᾶσιν του, ἐνῷ ἡ ἄγνοια προκαλεῖ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀστάθειαν. Ἡ σπουδὴ παρὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δὴ παρὰ τῶν ἀξ/κῶν τῶν φαινομένων τοῦ πανικοῦ, ἐνέχει διττὴν ὠφέλειαν. Ἤτοι προστατεύονται κατὰ πρῶτον λόγον οἱ ἴδιοι καὶ δὲν παρασύρονται ἐξ ἀδικαιολογήτου φόβου καὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων εἰς ἐνεργείας, αἵτινες δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ἐπιζήμιοι, καθίστανται δ' ἐξ ἄλλου ἱκανοὶ νὰ ἐμψυχώνωσι τοὺς ὑπὸ τὴν διοίκησίν των, καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς δεδομένην στιγμὴν ἐπὶ πλήθους ἀτόμων, τελούντων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν των.

Καθ' ὅσον τουλάχιστον γνωρίζω, πρῶτος ὁ ἀείμνηστος Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄

Νικ. Κατραμπασᾶς, ὡς καθηγητὴς τοῦ μαθήματος Πρακτικῆς Διδασκαλίας εἰς τὴν Σχολὴν Ὑπαστ/μων, ἀνέπτυξε τὴν ἔννοιαν τοῦ πανικοῦ· εἰς δὲ τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1949 ἐκδοθὲν βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀστυνομία Πόλεων», ἐν σελίδι 248 καὶ ἐπέκ. πραγματεύεται τὸ θέμα καὶ ἀναφέρει παραδείγματα δημιουργηθέντος πανικοῦ, εἰλημμένα ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς του ζωῆς κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἐπίσης ὁ συνάδελφος Ἀστυνόμος Α΄ κ. Τασιόπουλος Ἀθ. εἰς τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν βιβλίον του «Ἀστυνομία Τάξεως» ἐν σελ. 397 καὶ ἐπέκ., πραγματεύεται τὸ κεφάλαιον «περὶ πανικοῦ» καὶ ἀναλύει τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα πρὸς πρόληψιν τούτου.

2. Ἔννοια καὶ περιεχόμενον τοῦ πανικοῦ.

Ἡ λέξις «πανικὸς» ἐτυμολογικῶς ἐξεταζομένη σημαίνει τὸν φόβον τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸν θεὸν Πάνα, μεταφορικῶς δ' ἐπεκράτησε νὰ σημαίνῃ τὸν ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενον φόβον. Ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία ἀπέδιδεν εἰς τὸν θεὸν Πάνα τὴν συνήθειαν νὰ κάμῃ νυκτερινὰς ἐπιδρομάς, αἰφνιδιαστικὰς ἐμφανίσεις, αἵτινες ἐσκόρπιζον παντοῦ τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον. Σήμερον ἡ λέξις πανικὸς σημαίνει τὴν κατάστασιν τῆς ἀδικαιολογήτου ὑπερδιεγέρσεως τῶν ἀτόμων, εὑρισκομένων αἰφνιδίως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς κοινῆς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως. Ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως, εἶναι δύσκολον νὰ καθορίσῃ τις τὴν φύσιν καὶ νὰ ἀναλύσῃ τὴν ἐξέλιξίν του.

Ὁ πανικὸς εἶναι φαινόμενον ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἐνστίκτου ἀμύνης καὶ αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἀτόμου. Ὅλαι αἱ ὁμαδικαὶ συγκινήσεις καὶ τὰ πάθη, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκμηδενίζουν προσκαίρως ὅλα τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα διακρίνουσι τὰ ἄτομα καὶ ἀφήνουσι νὰ ἐπενεργῇ εἰς αὐτὰ ἓν μόνον κοινὸν αἴσθημα. Εἰς μεγάλας καταστροφάς, εἰς πολέμους, σεισμούς, πλημμύρας, βομβαρδισμούς, πυρκαϊάς, ὑποχωρήσεις ἀμάχου πληθυσμοῦ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐν γένει εἰς ἐμφάνισιν μεγάλου κινδύνου, ἐπακολουθεῖ μέγιστος φόβος ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ἐπέρχεται παράλυσις τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν κέντρων. Ἡ γνῶσις τῆς ὑπάρξεως μιᾶς ὁμοίας ψυχικῆς καταστάσεως πρὸς τὴν ἰδικήν των εἰς μεγάλον ἀριθμὸν προσώπων, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς συγκινήσεως ἑκάστου. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἄλλου καθίσταται οὕτω μεταδοτικὸν καὶ ἡ συγκίνησις δυναμώνει εἰς ἑκάστην ψυχὴν διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς συγκινήσεως τοῦ ἑτέρου. Εἰς τὸν φόβον ἐπὶ παραδείγματι ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διατρέχει τοῦ φαίνεται περισσότερον βέβαιος, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι φοβοῦνται ἐπίσης. Τὸ ἄτομον ἀντιδρᾷ τότε διευθυνόμενον ὑπὸ κατωτέρων κέντρων, συνήθως διὰ δύο τρόπων ἢ διὰ τῆς φυγῆς ἢ διὰ τῆς ἀκινησίας. Ἐμφανίζονται τότε διάφορα αὐτοματικὰ φαινόμενα, ὡς π.χ. τρόμος, σπασμοί, δύσπνοια, ὠχρότης τοῦ προσώπου, ταχυκαρδία, ἀκόμη δὲ καὶ ἀναιμία ἐγκεφαλικὴ προκαλοῦσα λιποθυμίαν.

3. Αἴτια πανικοῦ καὶ διάφοροι περιπτώσεις τούτου.

Ἀνεφέρθη ὅτι πανικὸς εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ἀχαλινώτου φόβου. Οὕτω ὁ,τιδήποτε ἄγει εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἶναι αἴτιον πανικοῦ. Ὅταν ἐγένετο διὰ πρώτην φορὰν ὑπὸ τῶν Κινέζων, πρὸ χιλίων περίπου ἐτῶν, χρῆσις τῆς πυρίτιδος, ἐπεδιώκετο δι' αὐτῆς ἡ τρομοκράτησις μᾶλλον τοῦ ἐχθροῦ παρὰ ἡ πρόκλησις βλάβης. Διὰ τοῦ κρότου τῶν κροτίδων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ κρότου τῶν «γκὸγκ» καὶ τοῦ ἤχου τῶν κεράτων, ἐπεδιώκετο ἡ δημιουργία πανικοῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, ὥστε νὰ τραπῇ οὗτος εἰς φυγήν. Οἱ ἀπόγονοι τῶν Κινέζων ἐξηκολούθουν νὰ ἐφαρμόζουν καὶ μέχρι πρό τινος τὸ πρωτόγονον τοῦτο τέχνασμα, τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν κεράτων καὶ σαλπίγγων, ὡς καὶ τῆς ἐξακοντίσεως ὕβρεων μεγαλοφώνως, ἀποπειρώμενοι νὰ πτοήσουν τὸ ἠθικὸν τῶν εἰς Κορέαν μαχομένων δυνάμεων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μάχης.

Παράτασις ἀνησυχίας, ὑπερκόπωσις, ἐξάντλησις λόγῳ ἀϋπνίας, παραμονὴ

ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας, ὑπερβολικὸς ἀλκοολισμὸς καὶ ἔλλειψις καλῆς τροφῆς, τείνουν νὰ προξενήσουν μίαν ἀναστάτωσιν τοῦ νοῦ, ἥτις καταλήγει εἰς τὸν πανικόν. Ἡ διάδοσις ἀποτελεῖ ἐπίσης αἰτίαν πανικοῦ.

Εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους μας τὰ ἀποτελέσματα τῆς λεγομένης «Πέμπτης Φάλαγγος» κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον. Διὰ τῆς καταλλήλου διασπορᾶς εἰδήσεων, καταλλήλως διασκευασμένων, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνουν τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, κατώρθωναν νὰ παραλύουν τὸ ἠθικὸν σχεδὸν ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ ὡρισμένων χωρῶν.

Ἄγριαι καὶ ἀνατριχιαστικαὶ εἰδήσεις διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ἐχθροῦ, τείνουν εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης πρὸς τὸν πανικόν.

Κατὰ τὸ 1896 εἰς μίαν Ἰταλικὴν Στρατιὰν 15.000 ἀνδρῶν παρουσιάσθη τὸ ἀξιοθρήνητον θέαμα τῆς ἐλαττώσεώς της εἰς 3.500 καὶ τοῦτο ἕνεκα καταστρεπτικοῦ πανικοῦ. Μαχόμενοι ἐπὶ ἀγνώστου ἐδάφους, ἐπληροφορήθησαν περὶ τῆς τρομερᾶς ἀγριότητος τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀβησσυνίας καὶ ἐτράπησαν πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνεπανορθώτως. Κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν μὲ τὰς κατὰ ἀσυνήθιστον τρόπον μαχομένας μονάδας ἰθαγενῶν, οἱ Ἰταλοὶ ἐγκατέλειπον τὰ ὅπλα των καὶ ὀπισθοχώρουν ἀτάκτως.

Ἐσφαλμέναι εἰδήσεις περὶ ἀποτυχίας ἐπισπεύδουν τὴν δημιουργίαν πανικοῦ. Αἰφνιδιασμός, μεγάλαι ἀπώλειαι, πεῖνα, ἀσθένειαι, ἀμφιβολία, στενοχωρία, ἀνησυχία, ἀπώλεια πίστεως, πάντα ταῦτα ἐνισχύουν τὴν δημιουργίαν πανικοῦ.

4. Ὁ πανικὸς ἐκ πραγματικοῦ κινδύνου.

Ὁ πανικὸς δυνατὸν νὰ ὀφείλεται εἴτε εἰς φόβον ἐκ πραγματικοῦ κινδύνου, εἴτε εἰς φόβον ἐξ ἁπλῶς ὑποτιθεμένου τοιούτου. Συχνότερον ἡ μετάδοσις τοῦ φόβου γεννᾶται ἐξ ἀφορμῆς πραγματικοῦ κινδύνου καὶ τότε χαρακτηρίζεται γενικῶς διὰ τῶν πλέον καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων. Αἱ πυρκαϊαί, αἱ πλήμμυραι, οἱ βομβαρδισμοί, οἱ σεισμοὶ κλπ. ἐπροξένησαν μεταξὺ τῶν πληθυσμῶν πανικούς, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν ἐνίοτε τρομεραί. Ἓν ἁπλοῦν περιστατικὸν ἀρκεῖ νὰ προκαλέσῃ τὰς χειροτέρας καταστροφάς.

Μία βλάβη τοῦ φωτός, μία μητέρα χάνουσα τὸ παιδί της, μία ἐπιβράδυνσις εἰς τὴν ἔξοδον τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι συνωθοῦντο κατὰ τὸ 1940 εἰς τὴν εἴσοδον μιᾶς σήραγγος τοῦ Μετρό, κατὰ τὸν ἀεροπορικὸν συναγερμόν καὶ 170 πρόσωπα εὑρέθησαν θανασίμως ποδοπατημένα εἰς τὴν κλίμακα, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸ κατώφλιον.

Εὑρίσκομεν ἐδῶ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ πλῆθος, ὑπακούοντος εἰς τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἡ ἐνσυνείδητος προσωπικότης ἐξαφανίζεται. Δὲν εἶναι πλέον «αὐτός», ἀλλ' ἕνα αὐτόματον τοῦ ὁποίου ἡ θέλησις κατέστη ἀδύνατον νὰ διευθύνῃ τὸ ἄτομον. Ὡς μεμονωμένον ἄτομον εἶναι ἴσως ἕνα ἄτομον καλλιεργημένον, εἰς τὸ πλῆθος ὅμως εἶναι ἕνας ἐνστικτώδης, ἕνας βάρβαρος, βίαιος, ὠμός. Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀρχαῖον Λατινικὸν ρητὸν «senitores vonni viri. Senctus mala lestia».

Εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 13/3/1956 ἀνεγράφη ἡ ἀκόλουθος εἴδησις, σχετικῶς μὲ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ Ἀστυνομία τῆς Ἰαπωνίας διὰ τὴν πρόληψιν πανικῶν.

«Ὁμάδες ὡπλισμένων ἀνδρῶν τῆς Ἰαπωνικῆς Ἀστυνομίας παρευρίσκονται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, τὰς συναυλίας καὶ γενικῶς εἰς κάθε χῶρον συγκεντρώσεως τοῦ πληθυσμοῦ. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν δυστυχημάτων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τοιαύτας συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας μεταδίδεται πολλάκις ὁ πανικὸς ἄνευ συγκεκριμένης αἰτίας.

Οὕτω, τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον, εἰς μίαν οὐρὰν θεάτρου εἰς Ὀζάκα ἐπρο

ξενήθη τόσος πανικός, ὥστε ἐφονεύθησαν 4 ἄτομα ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ καὶ ἐτραυματίσθησαν ἄλλα ἐννέα. Ἐπίσης πρό τινος ἐφονεύθησαν πλέον τῶν 17 ἀτόμων, κατὰ τὴν διάρκειαν συγκεντρώσεως εἰς τὸν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Τόκιο χῶρον, διὰ νὰ ἐπευφημήσουν τὸν Αὐτοκράτορα. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ἐτραυματίσθησαν ἕτεροι 45. Τὸ πλῆθος ἦτο τόσον πυκνόν, ὥστε οὔτε ἡ Ἀστυνομία οὔτε οἱ φρουροὶ τῶν Ἀνακτόρων ἠδυνήθησαν νὰ εἰσχωρήσουν μέσα εἰς αὐτὸ καὶ νὰ διασώσουν τὰ θύματα τοῦ συνωστισμοῦ.

Τὸ φοβερώτερον ὅμως ὅλων τῶν δυστυχημάτων εἶναι τὸ συμβὰν ἐφέτος, κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς πόλεως Νιγκάτα. Κατ' αὐτὴν συγκεντροῦνται κατ' ἔτος οἱ Ἰάπωνες καὶ προσφέρουν τροφὰς καὶ θυσίας εἰς τοὺς θεούς, διὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσουν. Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἕνας προσκυνητὴς ἀνήρχετο τὰς κλίμακας τοῦ ναοῦ, ὠλίσθησε, κατέπεσε ἐξ ὕψους 12 μέτρων καὶ συνετρίβη εἰς τὸ πλακόστρωτον. Ὁ πανικός, ὁ ὁποῖος ἐπροξενήθη κατόπιν τούτου ἦτο τοιαύτης ἐκτάσεως, ὥστε κατέπεσαν ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ τοῦ πλήθους ὁλόκληροι τοῖχοι τοῦ ναοῦ, φονευθέντων ἐν συνόλῳ 124 ἀτόμων! Φυσικὰ οἱ τραυματισθέντες ἦσαν πολυάριθμοι.

5. Πανικὸς ἐκ φανταστικοῦ κινδύνου καὶ σχετικαὶ περιπτώσεις.

Ὁ πανικὸς ἐπίσης δημιουργεῖται ἐξ ὑποτιθεμένου φανταστικοῦ κινδύνου. Ἡ ἱστορία μᾶς παρέχει περὶ τούτου πολυάριθμα παραδείγματα.

Τὸ 1866 σύννεφον σκόνης ὑψώθη ἐκ μιᾶς τρομαγμένης ἀγέλης κάπρων, ἥτις ἐπροξένησε τὴν ἄτακτον φυγὴν τῶν Αὐστριακῶν τμημάτων, ἅτινα ἐξέλαβον τὸ γεγονὸς ὡς καλπασμὸν τοῦ Γερμανικοῦ Ἱππικοῦ.

Τὸ 1904 κατὰ τὸν Ρωσο—Ἰαπωνικὸν πόλεμον, μία Ρωσικὴ Ταξιαρχία Πεζικοῦ μετεσχηματίσθη εἰς καταδιωκομένην ἀγέλην μόνον ἐκ πυροβολισμοῦ ἑνὸς στρατιώτου της. Οὗτος, σκοπὸς ὤν, ἀντίκρυσε σκιὰν εἰς τὸ σκότος καὶ ἐφαντάσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ στρατιώτου τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῶν Ἰαπώνων. Ἐν συνεχείᾳ οὗτος διέδωσεν ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἤρχοντο καὶ ἡ φωνή του ἦτο ἀρκετή, ἵνα οἱ λοιποὶ στρατιῶται κάμουν τὴν μοιραίαν ὑπόθεσιν, μολονότι οἱ Ἰάπωνες εὑρίσκοντο εἰς ἀρκετῶν μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τὰς γραμμάς.

Κατὰ τὸν Α' καὶ Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἐπίσης ἀφθονοῦν τὰ παραδείγματα στρατιωτικῶν μονάδων μεγάλων ἢ μικρῶν, αἵτινες ἐπανικοβλήθησαν ἐκ φανταστικοῦ κινδύνου, μὲ τεραστίας συνεπείας. Τὸ στοιχεῖον τοῦ αἰφνιδιασμοῦ εἶναι τὸ κυριώτερον αἴτιον δημιουργίας πανικοῦ, δι' ὃ καὶ μεγάλη δέον νὰ καταβάλλεται μέριμνα πρὸς πρόληψιν αὐτοῦ.

Ἐπίσης κλασσικὸν παράδειγμα ὑποβολῆς πανικοῦ ἐκ φανταστικοῦ κινδύνου εἶναι τὸ ἀναφερόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Κατραμπασᾶ. Κατὰ τὸ ἔτος 1938, ὅταν τὸ Ἀμερικανικὸν ραδιόφωνον ἐξέπεμψε τὴν εἴδησιν περὶ εἰσβολῆς τῶν Ἀρίων, πολυάριθμοι ἀκροαταὶ ὑπέστησαν τοιοῦτον κλονισμόν, ὥστε νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ πανικοῦ, ὡς ἐὰν ὁ κίνδυνος ἦτο πραγματικός.

Πολυάριθμοι ἐπιθέσεις ἐνόπλων ἐπὶ τῶν αὐτοκινητοδρόμων τῆς Γερμανίας, μεταδοθεῖσαι καὶ μεγαλοποιηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ τύπου, ἐπέφερον εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὸν μίαν κατάστασιν ψυχώσεως δημιουργούσης πανικόν.

Εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀνεγράφη τελευταίως ἡ περίπτωσις ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἐκ φόβου ὅτι θὰ διεμελίζετο παρ' αὐτοκινήτου ἔπαθε συγκοπήν, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον ἦτο εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων μακρὰν αὐτοῦ.

6. Καταστολὴ τοῦ πανικοῦ.

Ὁ πανικὸς ἐμφανιζόμενος εἴτε εἰς μεμονωμένα ἄτομα, εἴτε εἰς σύνολον ἀτόμων, ἅπαξ ἐμφανισθεὶς εἶναι δύσκολον νὰ καταστα λῇ καὶ μόνον δι' ἰσχυροῦ ἐρεθι-

σμοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον, ἀνακτοῦν τὰ ἄτομα βαθμηδὸν τὴν διάνοιαν αὐτῶν.

Ἀναφέρεται ὅτι πρὸ τοῦ 1917 εἷς ἀστυνομικὸς τῆς Τσαρικῆς Ἀστυνομίας εὑρίσκετο ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς ἓν θέατρον τῆς Πετρουπόλεως, κατὰ τὴν ἔναρξιν μιᾶς πυρκαϊᾶς καὶ ὁ ὁποῖος ἠμπόδισε διὰ τῆς ἐν γένει στάσεώς του τὴν ἐξόρμησιν τῶν θεατῶν πρὸς τὰς ἐξόδους τῆς αἰθούσης. Εἷς ἐκ τῶν θεατῶν βλέπων ἕνα μικρὸν νέφος καπνοῦ νὰ ἐξέρχεται τῆς αὐλαίας, αὐθορμήτως ἤρχισε νὰ φωνάζῃ «πυρκαϊά». Τὸ ἀκροατήριον πανικόβλητον ἤρχισε νὰ ἐξορμᾷ πρὸς τὰς ἐξόδους. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπρόλαβε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἐκβάλλοντα τὴν κραυγήν, ἐστήριξε τὸ περίστροφόν του ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐδήλωσεν εἰς τοῦτον ὅτι θὰ τὸν ἐφόνευεν ἂν ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ἀκόμη φωνή. Ἠπείλησεν ὁμοίως ἐν συνεχείᾳ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ παντὸς προσώπου τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ὑπήκουεν εἰς τὰς διαταγάς του. Αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἐπανέφεραν τὴν γαλήνην καὶ τὸ ἀκροατήριον ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Ἐπέτυχεν οὕτω νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν πανικὸν τὴν στιγμὴν τῆς δημιουργίας του.

Κατ' ἀναλογίαν δύναταί τις νὰ σκεφθῇ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τόσων πυρκαϊῶν εἰς θέατρα, κινηματογράφους, ξενοδοχεῖα κλπ. καὶ νὰ ἀχθῇ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων θὰ ἦτο ὀλιγώτερος, ἐὰν μία ἰσχυρὰ προσωπικότης ἐξουσιάζουσα τοῦ πλήθους ἐπενέβαινε.

7. Ἐνέργειαι τῆς Ἀστυνομίας εἰς περιπτώσεις πανικοῦ.

Ὅταν ὁ πανικὸς εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐξελίξεώς του, δὲν ὑπάρχει πιθανότης διακοπῆς του ὑπὸ ὅρους ἱκανοποιητικούς. Αἱ Ἀρχαὶ αἱ ἐπιφορτισμέναι τὴν τήρησιν τῆς τάξεως εἶναι τότε ἀνίκανοι, ὅπως θὰ ἦταν ἐὰν ἤθελον νὰ ἐλέγχωσι τὰς φωνὰς τοῦ πλήθους κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος. Ὅθεν ἡ ἐνέργειά των πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ κυρίως, ὁσάκις εἶναι δυνατόν, ὅπως ἐκλείπωσι καὶ προλαμβάνωνται αἱ συνθῆκαι πραγματοποιήσεως ἑνὸς πανικοῦ. Συνήθως διαθέτουν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὰ ἀναγκαῖα μέσα διὰ τὴν πρόληψιν ὀδυνηρῶν ἐνδεχομένων.

Οὕτω δύνανται νὰ ἀναζητήσωσι τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν ἀσφαλείας τῶν δημοσίων χώρων, νὰ ἐλέγχωσι τὰς κινήσεις τοῦ πλήθους, νὰ ἐπισημαίνωσιν εἰς τοὺς πληθυσμοὺς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διατρέχουσιν εἰς ὡρισμένας περιστάσεις, ἀποδεικνύοντες οὕτω, ὅτι γνωρίζουσι καλῶς τὴν προληπτικὴν αὐτῶν ἁρμοδιότητα.

Αἱ περιστάσεις ὅμως τὰς ὁποίας συναντῶσιν αἱ Ἀστυν. Ἀρχαὶ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν ἑνὸς πανικοῦ εἶναι πολὺ ποικίλαι καὶ περίπλοκοι διὰ νὰ καθορισθῶσιν ἀκριβῶς. Ἀπαιτεῖται προσπάθεια διὰ τὴν πραγματικὴν καὶ πλήρη γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἥτις δέον νὰ ἀναπτύσσεται μὲ πᾶν εἷς τὴν διάθεσίν των μέσον, καθὼς καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως βιβλίων ψυχολογίας καὶ κοινωνιολογίας. Ἀπαραίτητον δὲ εἶναι νὰ καλλιεργῶσι τὴν τέχνην τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—
(ΑΡΘΡΑ 372—384 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α'
ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

VI. Ποινή.
VII. Διακεκριμέναι περιπτώσεις κλοπῆς.
VIII. Ἐκδήλωσις ἐμπράκτου μετανοίας ἐπὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως.

***

VI. Ποινή.

Κατὰ τὸν ἡμέτερον Κώδικα ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται βασικῶς μὲν διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον τριῶν μηνῶν, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις καὶ συγκεκριμένως ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον δύο ἐτῶν. ("Αρθρον 372 § 1 Π.Κ.). Ἐὰν ὅμως ἡ κλοπὴ ἢ ἡ ὑπεξαίρεσις ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον πρᾶγμα εὐτελοῦς ἀξίας, τότε τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἕξ μηνῶν. ("Αρθρον 377 § 1 Π.Κ.).

Ζήτημα ἐν προκειμένῳ γεννώμενον εἶναι τὸ ζήτημα ἂν ἡ κρίσις τῆς ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας τῶν ἀφαιρεθέντων ἀνήκει εἰς τὸν δικαστὴν τῆς οὐσίας καὶ μόνον, ἢ ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀκυρωτικοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέτερον Α. Π. (ἀριθ. 71 καὶ 168/43 καὶ 323/51), ἡ τοιαύτη κρίσις ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας Κατ' ἄλλην γνώμην καὶ ὀρθῶς φρονοῦμεν (Χωραφᾶς, Μπουρόπουλος ἐνδιατρίψαντες περὶ τοῦ θέματος), αἱ τοιαῦται ἔννοιαι εἶναι νομικαὶ καὶ ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

Κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου ἀπαίτησιν, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἄμεσον χρῆσιν ἢ ἀνάλωσιν τοῦ κλαπέντος ἢ ὑπεξαιρεθέντος, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ τὴν πρᾶξιν ἀτιμώρητον. ("Αρθρον 377 § 2 Π. Κ.). Οὐδεμία ἐξ ἄλλου δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ αὐτὴ προσήκει λύσις καὶ ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἡ ἀφαίρεσις ἐγένετο οὐχὶ πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτοῦ τούτου τοῦ δράστου, ἀλλὰ καὶ τῶν προσώπων ἐκείνων, τῶν ὁποίων ὁ εἰρημένος φέρει τὸ βάρος τῆς διατροφῆς. Τέλος ὡς ἀνάγκη δέον νὰ θεωρῆται ἡ μεγάλη ἔνδεια, ἡ μεγάλη οἰκονομικὴ στενοχωρία, τῆς στιγμῆς δέ, καὶ οὐχὶ τῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος.

Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν πρὸς τὰ πράγματα εὐτελοῦς ἐξομοιοῦνται καὶ τὰ ἄνευ ἀξίας τοιαῦτα, ἤτοι τὰ ἄνευ συναλλακτικῆς τινὸς ἀξίας πράγματα. Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἀντίθετος ὑπεστηρίχθη γνώμη, καθ' ἣν τοιαῦτα πράγματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον κλοπῆς. Οὕτω κατὰ τὸν Α. Π. (ἀριθ. 393/53) διὰ τὴν ὕπαρξιν κλοπῆς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τὸ ἀντικείμενόν της ἀγοραίαν καὶ συναλλακτικὴν ἀξίαν, διότι μόνον τότε προσβάλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ὅπερ καὶ προστατεύει ὁ νόμος διὰ τῶν περὶ κλοπῆς διατάξεών του. Ἀλλ' ἡ ἄποψις αὕτη σφοδρὰν ἀντιμετωπίζει τὴν κριτικὴν τῆς ἐπιστήμης. Οὕτω κατὰ τὸν Καθηγητὴν κ. Γάφον ἡ κλοπὴ καὶ ὑπεξαίρεσις τιμωροῦνται, ἀδιαφόρως ἂν τελοῦνται ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων χρηματικὴν ἀξίαν εἴτε μή. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ νόμος ὁμιλεῖ μόνον περὶ πραγμάτων ἐχόντων μεγάλην ἀξίαν καὶ περὶ τοιούτων εὐτελοῦς ἀξίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ τὴν γενικὴν τῶν τοιούτων ἐγκλημάτων ἔννοιαν, περὶ ἧς λεπτομερῶς ἐγένετο ἐν τοῖς προηγουμένοις λόγος. Σκοπὸς τῶν ἐξαιρέσεων εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα ποινικὴ μεταχείρισις τῶν περιπτώσεων τούτων, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἔχει ὡς συνέ-

πειαν τὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς ποινῆς, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ἐλάττωσιν. Ἐκ τούτου ὅμως δὲν πρέπει νὰ συναχθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ ἀξιόποινοι περιπτώσεις ἀφορῶσαι κλοπὰς οὐδεμιᾶς χρηματικῆς ἀξίας, αἵτινες ἐφ' ὅσον δὲν συγκεντρώνουν ἐν ἑαυταῖς ἕτερον λόγον ἐπιβαρύνσεως θὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν ἐλαφροτέραν μεταχείρισιν (Ποιν. Χρονικὰ τόμος Δ' σελ. 95).

Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 377 ἡ ποινικὴ δίωξις χωρεῖ μόνον ἐπὶ ἐγκλήσει κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 118 τοῦ Π.Κ. διαλαμβανόμενα.

ΥΙΙ. Διακεκριμέναι περιπτώσεις κλοπῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 374 τοῦ Κώδικος ἡ κλοπὴ εἰς τινας περιπτώσεις χαρακτηρίζεται ὡς κακούργημα καὶ τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ νέος Κῶδιξ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Π. Ν., ὅστις διήρει τὰς διακεκριμένας κλοπὰς εἰς δύο κατηγορίας, ἐξ ὧν αἱ μὲν ἐτιμωροῦντο ἐλαφρότερον διὰ τῆς ποινῆς τῆς εἱρκτῆς, αἱ δὲ βαρύτερον διὰ τῆς τοιαύτης τῶν προσκαίρων δεσμῶν, διακρίνει ἓν μόνον εἶδος διακεκριμένων κλοπῶν, ἃς καὶ τιμωρεῖ δι' ἐνιαίας ποινῆς, ἤτοι διὰ καθείρξεως μέχρι δέκα ἐτῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἐγεννήθη ζήτημα περὶ τοῦ ἐὰν θὰ ἔπρεπε, συμφώνως πρὸς τὴν νεωτέραν ἀρχὴν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν παρέχεται πλέον εὐρύτης ποινικῆς μεταχειρίσεως εἰς τὸν δικαστήν, ὅστις οὕτω δύναται νὰ κινηθῇ εἰς εὐρύτερα πλαίσια διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς, νὰ ἐξουσιοδοτηθῇ οὗτος καὶ ἐπιβάλλῃ βαρυτέραν ποινὴν ἐπὶ τῇ βάσει γενικωτέρων τινῶν γνωρισμάτων, οἷον ἐπὶ ἰδιαζόντως βαρείας πράξεως ἢ λόγῳ τῶν προσωπικῶν ἰδιοτήτων τοῦ παθόντος ἢ τῶν μεταξὺ τοῦ δράστου καὶ τοῦ παθόντος σχέσεων κλπ., ἢ μήπως ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ἐν τῷ νόμῳ ἐξειδίκευσις τῶν διακεκριμένων περιπτώσεων κλοπῆς. Ὁ Κῶδιξ ἀκολουθῶν τὰ εἰς ἄλλας νομοθεσίας κρατοῦντα, υἱοθέτησε τὴν δευτέραν ἄποψιν καὶ ὀρθῶς,διότι, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ θὰ ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἀόριστος καὶ ἐλαστική, ἐπιτρέπουσα πᾶσαν αὐθαιρεσίαν κρίσεως ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἐν μέτρῳ τινὶ πάντοτε ἀναγκαίας ἑνότητος ἐν τῇ δικαιοδοτικῇ ἐνεργείᾳ.

Αἱ περιπτώσεις λοιπὸν τῆς διακεκριμένης κλοπῆς κατὰ τὸ ἡμέτερον δίκαιον εἶναι αἱ κάτωθι ἓξ, αἵτινες καὶ τιμωροῦνται διὰ καθείρξεως μέχρι δέκα ἐτῶν.

Περίπτωσις πρώτη. Ἐὰν ἀφῃρέθη πρᾶγμα ἀφιερωμένον εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν, ἐκ τόπου προωρισμένου πρὸς ταύτην. (Ἄρθρον 374 § 1 Π.Κ.)

Ἡ § αὕτη ἀποδίδει τὴν § 1 τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου τοῦ Π. Ν. Ἡ διάταξις ὁμιλεῖ περὶ τόπου ἀφιερωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν καὶ τοῦτο διότι ἐνδέχεται νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτος μὴ δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς οἰκοδομή. Ἐξ ἄλλου γενικὴ οὖσα αὕτη δὲν περιλαμβάνει μόνον τὰς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, ἀλλ' ἐν γένει τοὺς τόπους λατρείας πάσης θρησκείας, ὡς Ἐκκλησίας, τεμένη, ἐντευκτηρίους οἴκους κλπ. (1). Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὸ ποῖοι τόποι εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὴν θείαν λατρείαν, τοῦτο εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἑκάστοτε καλουμένου νὰ ἀποφανθῇ δικαστοῦ, ὅστις καὶ θὰ λύσῃ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων τοῦ θρησκεύματος, οὗτινος ἐν προκειμένῳ παρεβιάσθη ὁ τόπος λατρείας. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ἀφαιρεθὲν πρᾶγμα ἐχρησίμευε πρὸς ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐξυπηρέτησιν τῆς θείας λατρείας. Οὕτω καὶ τὰ ὁπωσδήποτε ἀναγκαῖα διὰ τὴν τέλεσιν τῆς λατρείας (ἰδία διαφόρων μυστηρίων) πράγματα, ὡς λ.χ. κανδῆλαι, κολυμβῆθραι, δισκοπότηρα, Ἁγία Τράπεζα κλπ. ἀντικείμενον διακεκριμένης κλοπῆς καθίστανται. Πολλῷ μᾶλλον αἱ ἅγιαι εἰκόνες, αἵτινες ἀμέσως χρησιμεύουν εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἀφιερώματα. Δὲν εἶναι ἑπομένως τοιαῦτα, οὔτε τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ παγκαρίου ἀφαιρούμενα, οὔτε τὰ καθίσματα, τὰ «στασίδια», οἱ τάπητες κλπ., ἅτε μὴ ὄντα ἀπαραίτητα διὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας λατρείας. Τέλος, δὲν ἔχει σημασίαν,

1. Ἴδε σχετικῶς ἐν Κωστῇ. Τόμος Γ', σελ. 50 ἐπ..

τὸ ἐὰν ὁ δράστης ἀφήρεσε τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸν ναὸν ἢ ἐπέτυχε τοῦτο χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ, οὔτε πάλιν ἂν ἀπεκόμισε τὸ πρᾶγμα ἔξ αὐτοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα ἡ πρᾶξις δυνατὸν νὰ ᾖ τετελεσμένη καὶ πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ δράστου ἐκ τοῦ ἐξ οὗ ἀφήρεσε τόπου.

Περίπτωσις δευτέρα. Ἐὰν κλαπῇ πρᾶγμα ἐπιστημονικῆς, καλλιτεχνικῆς ἢ ἱστορικῆς σημασίας, εὑρισκόμενον ἐν συλλογῇ ἐκτεθειμένῃ εἰς κοινὴν θέαν ἢ ἐν δημοσίῳ οἰκήματι ἢ ἐν ἄλλῳ δημοσίῳ τόπῳ.

Καὶ ἡ διάταξις αὕτη ἀποτελεῖ ἐπανάληψιν παλαιᾶς ἐν τῷ Π. Ν. διαλαμβανομένης. Στοιχεῖα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς περιπτώσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀφαίρεσις α) πράγματος ἔχοντος ἐπιστημονικὴν καλλιτεχνικὴν ἢ ἱστορικὴν σημασίαν καὶ β) πράγματος ἐκτεθειμένου εἰς κοινὴν θέαν ἢ δημόσιον οἴκημα ἢ ἄλλον δημόσιον τόπον. Ἐλλείποντος λοιπὸν τοῦ ἑτέρου τῶν στοιχείων τούτων, διακεκριμένη κλοπὴ δὲν ὑφίσταται. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἐκ δημοσίου τόπου (Βιβλιοθήκης, Μουσείου κλπ.) ἀφαιρῶν πρᾶγμα μὴ ἔχον τοιαύτην ἀξίαν, ὡς λ.χ. εἶναι τὰ εὐτελῆ τοῦ κοινοῦ ἐμπορίου, ἢ ἔχον τοιαύτην ἀξίαν μὴ ἐκτεθειμένον ὅμως εἰς κοινὴν θέαν, ὡς π.χ. ὁ ἐκ τῆς οἰκίας ἑτέρου κλέπτων ἀγαλμάτιον ἱστορικῆς ἀξίας, ὅπερ εἶχεν ἀνεύρει ὁ τελευταῖος τὴν προηγουμένην ἐντὸς τοῦ κτήματός του, δὲν πράττει διακεκριμένην, ἀλλ' ἁπλῆν κλοπήν. Οὐδεμία ἐξ ἄλλου ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἐκ δημοσίου τόπου ἀφαιρῶν πρᾶγμα ἀξίας ὑπολαμβάνον τοῦτο ὡς τοιοῦτον εὐτελοῦς ἀξίας, θέλει κριθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν περὶ πλάνης ἀρχῶν, θὰ τιμωρηθῇ δὲ ὡς ἔνοχος ἁπλῆς κλοπῆς κατὰ τὴν ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου καθ' ἣν: «δὲν καταλογίζονται εἰς τὸν πράξαντα τὰ κατὰ νόμον ἐπαυξάνοντα τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως περιστατικά, ἂν οὗτος διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν». (Ἄρθρον 30 § 2 Π.Κ.). Ἡ ἰδιάζουσα τοιαύτη ποινικὴ μεταχείρισις κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ὀφείλεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ ὅτι τοιούτου εἴδους πράγματα θὰ εἶναι πολύτιμα, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐξαφάνισίς των δύναται ἐνίοτε νὰ φθάσῃ καὶ μέχρις ἐθνικῆς ἀπωλείας, ἀφ' ἑτέρου δέ, εἰς τὸ ὅτι ἡ εἰς κοινὴν θέαν ἔκθεσις αὐτῶν ἀποτελεῖ τρόπον τινα παρακατάθεσιν αὐτῶν εἰς χεῖρας τοῦ κοινοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ καταχρώμενος αὐτῆς νὰ εἶναι ἄξιος βαρυτέρας τιμωρίας.

Περίπτωσις τρίτη. Ἐὰν ἡ κλοπὴ γίνῃ εἰς πράγματα μεταφερόμενα δι' οἱουδήποτε μέσου ἐξυπηρετοῦντος τὴν δημοσίαν συγκοινωνίαν ἢ τοποθετημένα εἰς χώρους προωρισμένους ὑπὸ τῶν διεξαγόντων τὰς μεταφορὰς πρὸς τοποθέτησιν τῶν πρὸς μεταφορὰν πραγμάτων ἢ εἰς πράγματα φερόμενα ὑπὸ ταξιδιώτου.

Ἡ αὐστηρὰ ἐν προκειμένῳ ποινικὴ μεταχείρισις δικαιολογεῖται ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι: «ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶναί τις ἐκ τῶν πραγμάτων ἠναγκασμένος νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ρηθέντα μέσα συγκοινωνίας καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὰ πράγματα, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἡ κυκλοφορία διεξάγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν μεταφερομένων πραγμάτων καὶ τὸ σύνολον τῶν ὅρων ὑφ' οὓς ἡ μεταφορὰ καὶ τὰ ταξίδια ἐκτελοῦνται, καθιστῶσιν ἀνέφικτον τὴν διαρκῆ καὶ ἐνδελεχῆ προσοχὴν ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου πράγματος» (1).

Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ στοιχεῖον εἶναι ἡ ἀφαίρεσις πράγματος ἀνήκοντος εἰς ταξειδιωτικὰς ἀποσκευὰς ἢ μεταφερομένου δι' οἱουδήποτε μέσου ἐξυπηρετοῦντος τὴν δημοσίαν συγκοινωνίαν. Οὐδεμία ὅθεν ἀμφιβολία, ὅτι καὶ ὁ ἐκ χειραμαξίου ἢ ἐξ ὑποζυγίου ἀφαιρῶν πράττει διακεκριμένην κλοπήν, ἐὰν ταῦτα ἐξυπηρετοῦν τὴν δημοσίαν συγκοινωνίαν. Οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου, οὗτινος ὁ ὁδηγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν θεατρικὴν παράστασιν. Περιπτώσεις οὐχὶ σπάνιαι παρ' ἡμῖν ἰδίᾳ τελευταίως, καθ' ἣν ὁ ἀριθμὸς τοιούτων κρουσμάτων ὅλοεν καὶ αὐξάνει.

(1) Ἴδε σχετικῶς αἰτιολ. ἔκθεσιν εἰς Ζαχαρόπουλον op. cit. σελ. 360.

Περίπτωσις τετάρτη. Ἐὰν ἡ κλοπὴ ἐτελέσθη ὑπὸ πολλῶν ἡνωμένων πρὸς διάπραξιν κλοπῶν ἢ λῃστειῶν.

Περίπτωσις πέμπτη. Ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ὑπὸ προσώπου διαπράττοντος κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθειαν κλοπὰς ἢ λῃστείας.

Ἡ πρώτη περίπτωσις ἀφορᾷ τὰς σπείρας κλεπτῶν, οἵτινες ἑνοῦνται πρὸς διάπραξιν κλοπῶν ἢ λῃστειῶν μὴ ὡρισμένων ὅμως ἐκ τῶν προτέρων. Κατὰ ταῦτα ἡ διάταξις αὕτη προσομοιάζει μὲ τὴν συμμορίαν (ἄρθρον 187 Π. Κ.) μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς συμμορίτης θὰ πρέπῃ νὰ ἑνωθῇ μετ' ἄλλων πρὸς τέλεσιν πολλῶν μὴ ἰδίᾳ ὡρισμένων ἐγκλημάτων, γένους ἢ εἴδους τινός, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ προκειμένου θὰ πρέπῃ νὰ τελεσθῇ μία τουλάχιστον κλοπὴ ἢ λῃστεία, ὑπὸ τῶν τῆς σπείρας μελῶν.

Ἡ ἑτέρα περίπτωσις ἀφορᾷ τοὺς καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐπάγγελμα κλέπτας ἢ λῃστάς. Ὡς καθ' ἕξιν χαρακτηριστέος ὁ ἐγκληματίας ἐκεῖνος ὅστις ἐκ συνηθείας, ἐκ διαθέσεως οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῶν ἔνδον ὑπαγορευομένης, ρέπει πρὸς τὸ ἔγκλημα μὴ δυνάμενος νὰ σωφρονισθῇ, κατ' ἐπάγγελμα, δὲ ὁ δι' ἐπανειλημμένης τελέσεως ἐγκλημάτων ἐπιδιώκων τὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πορισμὸν εἰσοδήματος.

Κατὰ τὸν Καθηγητὴν κ. Γαρδίκαν πᾶς πλειστάκις ὑπότροπος δὲν εἶναι καὶ καθ' ἕξιν ἐγκληματίας. Διότι ἐπανειλημμέναι ὑποτροπαὶ δυνατὸν νὰ ὀφείλωνται εἰς ἐπανειλημμένας τυχαίας ἐπιδράσεις ἐξωτερικῶν παραγόντων, οὐχὶ δὲ εἰς τραχυτέραν ἀντικοινωνικὴν διάθεσιν ἢ τὸ ἀβελτίωτον τοῦ δράστου (1).

Δὲν ἀπαιτεῖται καὶ καταδίκη ἐπὶ κλοπῇ ἢ λῃστείᾳ. Ἀρκεῖ ἡ διάπραξις τοιούτων κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατὰ συνήθειαν. Ἡ ἀπόδειξις τῶν διαπραχθέντων ἐγκλημάτων δύναται νὰ γίνῃ διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου. Τὰ στοιχεῖα δὲ ὑφίστανται καὶ ἂν αἱ προηγούμεναι πράξεις εἶναι ἀνεπίδεκτοι τιμωρίας ὡς π.χ. παραγεγραμμέναι, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαπραχθεῖσαι κλπ.

Περίπτωσις ἕκτη. Ἐὰν αἱ περιπτώσεις, ὑφ' ἃς ἐτελέσθη ἡ πρᾶξις μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ ὑπαίτιος εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνος.

Τὶς ὅμως ὁ ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνος; Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς λεπτομερείας. Ἁπλῶς ὅμως τονίζομεν ὅτι λόγῳ τῆς εὐρύτητος μεθ' ἧς εἶναι διατετυπωμένη ἡ διάταξις, εὐρὺ διανοίγεται πεδίον, διὰ τὴν δικαιοπλαστικὴν τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ ἐξουσίαν. Πάντως δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἀποδεικνύων ἰδιαιτέραν δύναμιν τῆς ἐγκληματικῆς αὐτοῦ βουλήσεως, ὡς π.χ. ὁ τελῶν τὴν πρᾶξιν διὰ κατανικήσεως σπουδαίων τεχνικῶν ὑλικῶν ἐμποδίων (διάρρηξις ὀροφῆς καὶ κάθοδος διὰ σχοινίου) ἢ διαθέτων τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἴσως πρὸς τοῦτο, γνώσεις (διάρρηξις χρηματοκιβωτίου διὰ βολταϊκοῦ τόξου) ὡς ἐπίσης καὶ ὁ κακοήθη καὶ δόλια μέσα χρησιμοποιῶν ἢ ὁ ἐφωδιασμένος μὲ ὅπλα πρὸς κατανίκησιν προσωπικῆς τυχὸν ἀντιστάσεως, χαρακτηριστέοι ὡς ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνοι. Εὐκαιριακῶς ἀναφέρομεν τὴν περίπτωσιν τοῦ γνωστοῦ εἰς τοὺς παλαιοτέρους συναδέλφους κακοποιοῦ Σταύρου Ζουμέα. Εἰσῆλθεν εἰς οἴκημα τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ (μεθ' ἡμέρας νομίζω), τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ ὁποίου παρεβίασε. Κλασικὴ περίπτωσις ἰδιαιτέρως ἐπικινδύνου δράστου.

Αἱ ἔννοιαι «κατὰ συνήθειαν» ἢ «κατ' ἐπάγγελμα» ἐγκληματίας, καὶ «ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνος» δράστης εἶναι νομικαὶ καὶ ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π., παρὰ τὰς ἐπὶ τούτῳ ὑφισταμένας ἀντιρρήσεις.

ΥΙΙΙ. Ἐκδήλωσις ἐμπράκτου μετανοίας ἐπὶ κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 379 τοῦ Κώδικος μὲ τίτλον «Ἀπόδοσις ἰδιοποιηθέντος πράγ-

(1) Ἴδε πλείονα εἰς λεπτομερῆ τοῦ θέματος ἀνάπτυξιν ὑπὸ Γαρδίκα Σωφρονιστικὴ 1955 σελ. 539 ἐπ.

ματος» «Τὸ ἀξιόποινον τῆς κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως ἐξαλείφεται, ἐὰν ὁ ὑπαίτιος, οἰκεία θελήσει καὶ πρὶν ἔτι ἐξετασθῇ ὁπωσδήποτε περὶ τῆς πράξεώς του ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἐνήργησεν ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινός, τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος ἢ τὴν ἐντελῆ ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος. Ἡ μερικὴ μόνον ἀπόδοσις ἢ ἱκανοποίησις ἐξαλείφουσι τὸ ἀξιόποινον κατὰ τοῦτο μόνον τὸ μέρος».

Κατὰ τοῦτο ἑπομένως ἡ ἔμπρακτος μετάνοια ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποινον τῆς κλοπῆς.

Αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς ὕπαρξιν τῆς τοιαύτης ἐμπράκτου μετανοίας προϋποθέσεις εἶναι: α) Τὸ ἑκούσιον καὶ αὐθόρμητον, ἤτοι ἡ «οἰκεία βούλησις», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἀπόφασις πρὸς ἀπόδοσιν κλπ. τοῦ ἰδιοποιηθέντος πράγματος, πρέπει νὰ προέρχηται ἐξ ἰδίας τοῦ πράττοντος βουλήσεως, οὐχὶ δὲ ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου, ἀνεξαρτήτου τῆς βουλήσεως ταύτης, ὡς λ.χ. ἐκ τῆς ἀπειλῆς τρίτου τινὸς περὶ καταγγελίας του. Περαιτέρω δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν ὁ δράστης συναισθανόμενος τὴν ἣν διέπραξεν ἀδικίαν καὶ ἐκ τύψεως τῆς συνειδήσεως σπεύδῃ ὅπως παρεμποδίσῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐπανορθῶν οὕτω τὴν ἐκ τούτου ἀδικίαν ἢ πράττει τοῦτο ἐκ φόβου μήπως ἀποκαλυφθῇ ἡ πρᾶξίς του καὶ μόνον ἐξ αὐτοῦ.

β) Ἡ βούλησις τοῦ πράξαντος δέον ὅπως ἐκδηλωθῇ πρὶν ἢ οὗτος ἐξετασθῇ ὁπωσδήποτε περὶ τῆς πράξεώς του, ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔμπρακτος μετάνοια, ἐκδηλωθεῖσα μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς ἐξέτασιν τοῦ πράξαντος, εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὁ νόμος οὕτω καθιεροῖ τεκμήριον ὅτι ὁ δράστης μέχρι τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ σημείου, δὲν εἶχε γνῶσιν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πράξεώς του καὶ ὅτι ἡ μετάνοιά του ὑπῆρξεν αὐθόρμητος.

γ) Τὸ ἑκούσιον καὶ αὐθόρμητον δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ἐμπράκτως, εἴτε δηλ. διὰ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀφαιρεθέντος, εἴτε διὰ τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐπιδιώξεως τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ παθόντος καὶ

δ) ἡ ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινος ἐπίτευξις τῆς ὡς ἄνω ἱκανοποιήσεως.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἀξιοποίνου λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας, πρέπει αὕτη νὰ ἐκδηλωθῇ πρὶν ἢ ὁ δράστης ἐξετασθῇ, ὁπωσδήποτε ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς. Τοῦτο προϋποθέτει κατὰ τὴν ὁμόφωνον σχεδὸν γνώμην νομολογίας καὶ ἐπιστήμης, ἐξέτασιν τοῦ δράστου ὡς κατηγορουμένου περὶ τῆς πράξεώς του, ἐνώπιον οἱασδήποτε Ἀρχῆς, δηλ. οὐχὶ μόνον Δικαστικῆς, ἀλλὰ καὶ Ἀστυνομικῆς, ἔτι δὲ καὶ Διοικητικῆς τοιαύτης ἐνεργούσης κατ' αὐτοῦ διοικητικὴν ἐξέτασιν (1). Δὲν ἐξετάζεται δὲ περαιτέρω ἂν ἡ Ἀρχὴ ἐνεργῇ ἐγκύρως ἢ ἀκύρως, αὐτεπαγγέλτως ἢ κατόπιν παραγγελίας (ἄρθρον 43 ἐπ. Κ.Π.Δ.) ἀρκοῦντος μόνον τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ εἰρημένος ἐζητάσθη ὡς κατηγορούμενος καὶ ἔλαβε γνῶσιν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν κατηγορίας. Ἐπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος, δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία τις, ἰδίᾳ δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὰ οὐσιαστικὰ ἐγκλήματα, ὡς τὰ προκείμενα, διότι τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν λέξεων «ὑπαίτιος» καὶ «ὁπωσδήποτε» αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὴν προκειμένην τοῦ Κώδικος διάταξιν περὶ ἐμπράκτου μετανοίας. «Ὑπαίτιος» δέ, δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ καθ' οὗ ὁ εἰσαγγελεὺς ἤσκησε τὴν ποινικὴν ἀγωγήν, ἢ ὁ εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις, ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἐν τῇ μηνύσει, ἐγκλήσει, ἐκθέσει ἢ ἀναφορᾷ παραπόνων (2). Ἐάν τις ὅθεν ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκδηλώσῃ τὴν ἔμπρακτον μετάνοιαν, αὕτη τὸν ὠφελεῖ. Οὕτω τὸ Πλημμ/κεῖον Κορίνθου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1027/53 βουλεύματος αὐτοῦ ἐδέχθη ὅτι συνέτρεχον οἱ ὅροι τῆς ἐμπράκτου μετανοίας καὶ δὲν ἀπήγγειλε κατηγορίαν κατὰ τῆς Α.Κ. ἥτις ἐνώπιον τοῦ ἀνθυπομοιράρχου, ὅστις οὐδεμίαν ἤσκησε ἐπ' αὐτῆς πίεσιν καὶ ἁπλῶς τὴν ἠρώτησεν τί γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως, κλαίουσα προῆλθεν εἰς τὴν αὐθόρμητον ἐξομολόγησιν ὅτι εἶναι ἡ δράστις τῆς κλοπῆς, μεταγενεστέρως δὲ ἄνευ παρανόμου βλάβης τρίτου τινὸς ἐνήργησε τὴν ἀπόδοσιντῶν κλαπέντων. (Συνεχίζεται).

(1) Οὕτω καὶ ὁ Α. Π. 135/51.

(2) Ἴδε πλείονα εἰς σχετικὴν καὶ λεπτομερεῖ τοῦ θέματος ἀνάπτυξιν ὑπὸ Ζησιάδου Ποιν. Χρονικά. Τόμος Β' σελ. 276 ἐπ.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἡ πρώτη κλοπή.
2.—Ἀντιμετώπισις αὐτῆς.
3.—Κλέπται καὶ κλεπταποδόχοι.
4.—Ἀπάται καὶ εἴδη αὐτῆς.

***

1. Ἡ πρώτη κλοπή.

Ὁ ἐγκληματίας ποὺ δυσκολώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον συλλαμβάνεται, ἐκτὸς ἂν «πιαστῇ» πάνω στὴ δουλειά, εἶναι αὐτὸς ἢ αὐτὴ ποὺ κλέπτει διὰ πρώτην φοράν. Ἡ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιοῦν, τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, οἱ συνεργάται των, ἂν ἔχουν, εἶναι ἄγνωστα στὴν Ἀστυνομία καί, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων ποὺ ὑπάρχουν πληροφοριοδόται, οἱ ἐγκληματίαι τοῦ εἴδους αὐτοῦ διαφεύγουν τῆς λαβίδος τοῦ νόμου. Εὐτυχῶς διὰ τὴν κοινωνίαν—καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ φανῇ παράδοξον—ἐλάχιστοι ἐγκληματίαι σταματοῦν εἰς τὴν πρώτην των κλοπήν, ὅταν αὐτὴ τύχῃ νὰ ἐπιτύχῃ. Ἡ κλοπὴ τοὺς δίδει ἕνα εὔκολον τρόπον ζωῆς καί, ἀφοῦ τὴν δοκιμάσουν, καταγοητεύονται ἀπὸ αὐτὴν μέχρις ὅτου ἡ Ἀστυνομία τοὺς γνωρίσῃ, ὁπότε ἡ σύλληψίς τους εἶναι πλέον ζήτημα χρόνου. Σχετικῶς μὲ αὐτὸ μποροῦμε νὰ διατυπώσουμε μὲ ἀρκετὴν βεβαιότητα τὸ συμπέρασμα, ὅτι κανεὶς ἐγκληματίας δὲν κερδίζει πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα κερδίζει εἰς τὴν πρώτην παρανομία του. Ἡ ἀπειρία των στὰ χρήματα καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἄγνωστοι εἰς τοὺς κλεπταποδόχους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους λαμβάνουν περὶ τὰ 300 % ἀπὸ ὅ,τι οἱ γνωστοὶ ἐγκληματίαι διὰ τὰ κλοπιμαῖα ποὺ πωλοῦν, ἐπιβεβαιώνουν τὸ προηγούμενον. Τὸ μεγαλύτερον κέρδος, ποὺ ἕνας πεπειραμένος κλέπτης μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ κλοπή, εἶναι ὄχι περισσότερον ἀπὸ 5.000 λίρες (Σ. Μ. 420.000 δραχμές), παρ' ὅλον ὅτι τὰ κλοπιμαῖα δυνατὸν νὰ εἶναι πενταπλασίας ἢ ἑξαπλασίας ἀξίας.

Ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἀπάτη εἶναι τὰ πλέον κοινὰ ἐγκλήματα καὶ τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τοῦ χρόνου τοῦ ντέτεκτιβ ἀφιερώνεται εἰς τὴν σύλληψιν κλεπτῶν. Ἐκ τῶν 460.000 καταγγελθέντων ἀδικημάτων ποὺ διεπράχθησαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν τὸ 1949, οἱ 336.000 ἦσαν κλοπαὶ καὶ ἀπάται, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ 146.000, ἤτοι τὸ 43.5 %, ἐξιχνιάσθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία. Περίπου 88.000 ἄτομα κατηγορήθησαν ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀπάτῃ καὶ 78.000 κατεδικάσθησαν, πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν διὰ πιὸ πολλὰ—ἀπὸ ἕνα—ἀδικήματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἶναι ὑψηλόν, ἀλλὰ κατώτερον τοῦ ποσοστοῦ ἐγκλημάτων ἄλλων κατηγοριῶν. Τὸ ἴδιο ἔτος, π.χ., διελευκάνθησαν τὰ 93 % τῶν φόνων. Ἡ δυσκολία συλλήψεως τῶν ἐγκληματιῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ὀφείλεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ὅτι εἶναι πάρα πολλοὶ—κατὰ πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, τριπλάσιοι ὅπως ὑπολογίζεται—καὶ δεύτερον εἰς τὸ ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἀδικήματος αὐτοῦ παρέχει εἰς τὸν ντέτεκτιβ μικρὸν πεδίον δράσεως. Ἡ δυσκολία ἀποδείξεως τοιούτων

ἀδικημάτων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον δυσκολίαν. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ Ἀστυνομία γνωρίζει τὸν δράστην, ἀλλὰ ἀδυνατεῖ νὰ τὸν στείλῃ στὸ δικαστήριον ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἐπαρκῆ στοιχεῖα εἰς βάρος του.

2. Ἀντιμετώπισις αὐτῆς.

Ὁ ντέτεκτιβ διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ περιπτώσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ βασίζεται ἐπὶ τριῶν βοηθημάτων. Πρῶτον καὶ σπουδαιότερον, χρησιμοποιεῖ πληροφοριοδότας ποὺ «καλλιεργεῖ». Δεύτερον, χρησιμοποιεῖ τὸ ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον καὶ εἰδικώτερον τὸ Ἀρχεῖον Μεθοδικότητος. Καὶ τρίτον, χρησιμοποιεῖ ἐπιστημονικὰ βοηθήματα, ὄχι τόσον διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κακοποιόν, ἀλλὰ διὰ νὰ στηρίξῃ καὶ νὰ ἀποδείξῃ τὴν κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ. Ἀπόλυτος γνῶσις τῶν ἐγκληματιῶν τῆς περιοχῆς του, εἶναι τὸ «κλειδὶ» τῆς ἐπιτυχίας του.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, αἱ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἕνα ἔγκλημα διεπράχθη, καθορίζουν προφανῶς τὴν ταυτότητα τοῦ δράστου ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐρεύνης. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ἀρχίζει τὸ πραγματικὸν ἀστυνομικὸν ἔργον. Καὶ τοῦτο, διότι ἄλλο εἶναι νὰ ξέρῃς τὸν δράστην καὶ ἄλλο—τελείως διάφορον—νὰ δύνασαι νὰ ἀποδείξῃς ὅτι πράγματι αὐτὸς διέπραξε τὸ ὑπὸ ἔρευναν ἔγκλημα, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ δυνηθῇς νὰ ἀνακαλύψῃς τὰ κλοπιμαῖα.

3. Κλέπται καὶ κλεπταποδόχοι.

Παρατίθεται περίπτωσις ποὺ ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα καὶ δεικνύει ἐπὶ πλέον, πῶς μιὰ μικρὴ ὑπόθεση μπορεῖ μερικὲς φορὲς νὰ ὁδηγήσῃ εἰς μιὰν σπουδαιοτέραν.

Ἕνας ἐπισκευαστὴς κοσμημάτων τοῦ Ἀνατολικοῦ Λονδίνου κατήγγειλεν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τῆς περιφερείας του, ὅτι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριόν του εἶχεν ἀφαιρεθῇ ὡρολόγιον ἀπὸ πλατίνη καὶ διαμάντια. Ἡ κλοπὴ εἶχε λάβει χώραν μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς καταγγελίας καὶ τὸ βαρύτιμο κόσμημα εἶχε ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ ράφι τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐπὶ πλέον μίαν ἡμέρα πρίν, ἕνας ἀπὸ τοὺς τεχνίτας του ξαφνικὰ καὶ χωρὶς εἰδοποίησιν ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασίαν. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἦτο ὁ ἐπιδιορθώνων τὸ ὡρολόγιον ποὺ ἔλειπε.

Ἡ ὑπόθεσις ἀνετέθη εἰς ἕνα Ἀρχιφύλακα ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε τὴν ἔρευνα μὲ τὰ τυπικά, δηλαδὴ μὲ τὴ συνηθισμένη ρουτίνα.

Ὅλα τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα καταχωροῦνται εἰς τὸ Βιβλίον Ἀδικημάτων (Crime Book=Βιβλίον Ἐγκλημάτων) τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ὥστε ὁ κάθε ντέτεκτιβ ποὺ θὰ «ἔπεφτε πάνω σὲ τέτοιο ρολόγι» ἢ θὰ συνήντα ἄτομον ὅπως ὁ ὕποπτος νὰ ἐγνώριζε σχετικῶς.

Ἡ κατάλληλος καὶ ἀποδοτικὴ καταχώρησις τῶν πληροφοριῶν καὶ ὄχι τοῦ πληροφοριοδότου εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν ἀστυνομικὴν προσπάθειαν. Μετὰ ἀπ' αὐτό, τὸ συμβὰν τῆς ἀπωλείας τοῦ ὡρολογίου καὶ ἡ γενικὴ περιγραφὴ τούτου ἐγνωστοποιήθη εἰς Σκώτλαντ-Γυάρδ. Ἐπὶ πλέον παρεκλήθη ὁ ἐπισκευαστὴς καὶ ἔκανε μαζὶ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη του λεπτομερῆ περιγραφὴ τοῦ ὡρολογίου καὶ ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας του. Τὸ ὄνομα τοῦ ὑπαλλήλου ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ περιγραφὴ αὐτοῦ ἐστάλησαν εἰς τὸ Τμῆμα Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου πρὸς ἔλεγχον.

Ὅταν ὁ ντέτεκτιβ τελείωσε τὰ τυπικὰ (ρουτίνα), διὰ τὰ ὁποῖα χρειάσθηκε περίπου μισὴ ὥρα, πῆγε στὴν τελευταία γνωστὴ διεύθυνσι τοῦ ὑπαλλήλου, ποὺ ἔφυγε ἀπροειδοποίητα προσποιούμενος ὑπάλληλον τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑπόνοιαν εἰς τοὺς ἐνοίκους ἢ εἰς τὸν ὕποπτον. Ἐκεῖ, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πτωχότερα προάστεια τοῦ Λονδίνου, εὑρῆκε ἕνα σπίτι ποὺ κατοικοῦσαν οἱ γονεῖς τοῦ ὑπόπτου. Ἡ μητέρα του, τὴν ὁποίαν ὁ ντέτεκτιβ συνήντησε, μίλησε πολὺ ἄσχημα γιὰ τὸ γυιό της. Τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι δυὸ ἡμέρες πρίν, μετὰ ἀπὸ

ἕνα «τρικούβερτο καυγᾶ» μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὸν πατέρα του. Ἡ σύζυγός του ἐπέστρεψε εἰς τοὺς γονεῖς της. Ἡ μητέρα του ὅμως δὲν ἐγνώριζε ποῦ εἶχε πάει ὁ ὕποπτος γυιός της. Εἶπε ἐπὶ πλέον ὅτι εἶχε πάρει ὅλα τὰ ἔπιπλα ποὺ ἦταν δικά του καὶ ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε κρατήσει τὸ τηλέφωνο, ποὺ ἤτανε γραμμένο εἰς τὸ «πλαϊνὸ» τοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ἑταιρίας ποὺ ἔκανε τὴ μεταφορά. Κατόπιν αὐτοῦ ἐκλήθη ὁ πατέρας καὶ ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου. Ὁ ντέτεκτιβ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀπὸ ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο τηλεφώνησε στὴν Ἑταιρεία, ἡ ὁποία τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι τὰ ἔπιπλα μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἀποθήκη καὶ ὅτι ὁ πελάτης της ἔδωσε τὴν διεύθυνσί του, τὴν ὁποίαν καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα. Ἡ νέα διεύθυνσις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Λονδίνου καὶ μετὰ ἀπὸ κοπιαστικὴ ἔρευνα διεπιστώθη ὅτι ὁ ὕποπτος ἦτο ἀκόμα ἐκεῖ. Ὁ ντέτεκτιβ πῆγε εἰς τὸ ἁρμόδιον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ἀνέφερε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν ὑπόθεσι καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε νὰ παρακολουθήσουν τὸν «ἄνθρωπό του» ἐπέστρεψε στὴν Ὑπηρεσία του.

Ἐκεῖ εὑρῆκε τὸ δελτίον τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου. Ὁ ὕποπτος εἶχε δύο προηγουμένας καταδίκας, ἡ δευτέρα ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο κλοπὴ κοσμημάτων μικρᾶς ἀξίας. Ἐπὶ πλέον ἦτο ὕποπτος κλοπῆς, ποὺ διεπράχθη εἰς τὸ πρηγούμενον ἐργαστήριον ὅπου εἰργάζετο. Τὸ σπουδαιότερον ἀκόμα ἦτο, ὅτι τὸ δελτίον ἀνέφερεν ὅτι διὰ τὰ κλοπιμαῖα τῆς δευτέρας κλοπῆς εἶχεν ἔλθει εἰς ἐπαφὴν μὲ ἕνα κλεπταποδόχον τῆς δευτέρας κλοπῆς καὶ συνεπῶς ἦτο ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώριζε τὸν τρόπον νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κλαπὲν κόσμημα. Τὸ γεγονὸς αὐτό, μαζὶ μὲ τὰς ὑπόπτους συνθήκας ποὺ τὸν «περιτριγύριζαν», ἐπεβεβαίωσε τὰς ὑποψίας τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸ ὀνοματεπώνυμον αὐτοῦ, περιγραφὴν τοῦ ἀδικήματος εἰς τὴν Police Gazette, δηλαδὴ τὸ ἡμερήσιον δελτίον ποὺ ἀποστέλλεται πρὸς ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα τῆς Χώρας.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ ἐργοδότης τοῦ ὑπόπτου πῆγε καὶ συνήντησε τὸν ντέτεκτιβ καὶ τοῦ ἔδωσε ἔγγραφον λεπτομερῆ περιγραφὴν καὶ σκίτσο τοῦ κλαπέντος ὡρολογίου, ἡ ὁποία ἐστάλη στὴ Σκώτλαντ-Γυάρδ, γιὰ νὰ τὰ κυκλοφορήσῃ εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, Καταστήματα καὶ κατασκευαστὰς κοσμημάτων. Τοῦ εἶπε ἀκόμα, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς τεχνίτας του εἶχεν ἀκούσει τὸν ὕποπτον νὰ ὁμιλῇ γιὰ κάποια ἐπιχείρησι κοσμημάτων «Χ καὶ Co». Ὁ ντέτεκτιβ ἀπεκάλυψεν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ εἶχε τὰς ἐγκαταστάσεις της εἰς ἕνα διαμέρισμα πολυκατοικίας μιᾶς συνοικίας ὄχι ἐμπορικῆς ἢ βιομηχανικῆς, ἀλλὰ μόνον κατοικιῶν, ἀσυνήθιστον διὰ ἐπιχείρησιν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐσήμαινεν διὰ τὸν ντέτεκτιβ, ὅτι ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνῃ καὶ κάτι τὸ παράνομον. Πρώτη δουλειὰ τοῦ ντέτεκτιβ, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἦτο νὰ κάνῃ τὸν ὕποπτον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ «διαμέρισμα», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔτσι θὰ ἐξησφάλιζε τὰς ἀποδείξεις ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ συλλάβῃ, ὄχι μόνον τὸν ὕποπτο, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἐπιχειρηματίας τοῦ ψευτοκοσμηματοπωλείου. Δύο ἡμέρας ἀργότερα, τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔμεινε ὁ ὕποπτος ἐτηλεφώνησε στὸν Ἀρχιφύλακα-ντέτεκτιβ, ὅτι ὁ «ἄνθρωπός του» ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆρε τὸ λεωφορεῖο πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαμερίσματος. Ὁ ντέτεκτιβ συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα συνάδελφό του, μὲ τὸ ἀστυνομικό του αὐτοκίνητο ἔφθασε μετὰ ἀπὸ λίγο στὸ ὕποπτο διαμέρισμα. Σταμάτησαν στὴ γειτονικὴ γωνία καὶ περίμεναν ἐκεῖ περὶ τὰ εἴκοσι λεπτά. Τότε εἶδαν τὸν ὕποπτο νὰ φθάνῃ καὶ νὰ εἰσέρχεται στὸ διαμέρισμα. Περίμεναν ἄλλα πέντε λεπτὰ καὶ μετὰ κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως καὶ οἱ ντέτεκτιβ προχώρησαν μέσα. Εἶπαν σ' αὐτὸν ποὺ τοὺς ἄνοιξε ὅτι ἦσαν ἀστυνομικοὶ καὶ ὅτι ἤθελαν νὰ δοῦν τὸν ὕποπτον. Αὐτὸς τότε διεμαρτυρήθη γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ὁ Ἀρχιφύλαξ τοῦ εἶπε καθαρὰ ὅτι τὸν εἶχαν δῆ νὰ εἰσέρχεται ἐκεῖ. Τοῦ ἐτόνισε ἀκόμα ὅτι ἦτο καταζητούμενος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν δι' ἀνάκρισιν. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὡδηγήθησαν σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου συ-

νήντησαν τὸν ὕποπτον καὶ ἕνα τρίτον ἄνθρωπο. Ὁ Ἀρχιφύλαξ ρώτησε τὸν ὕποπτο ἂν εἶχε ἀντίρρησι νὰ ὑποστῇ σωματικὴν ἔρευνα. Πράγματι δὲν ἔφερε ἀντίρρησι, ἀλλὰ τίποτε δὲν εὑρέθη ἀπάνω του. Μετὰ ὁ Ἀρχιφύλαξ ἐρώτησε τὸν τρίτο ἄνθρωπο ποὺ ἐφαίνετο ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ διαμερίσματος, ἂν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἔρευνα σ' αὐτό. Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦτο ἀρνητική. (Ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκτελῇ ἔρευνα ἰδιωτικῶν κατοικησίμων χώρων ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ ἐνοίκου παρ' ἐκτὸς ἂν ἔχῃ ἐκδοθῇ ἡ ἀπαραίτητος παραγγελία τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς). Ὁ Ἀρχιφύλαξ ἐστερεῖτο τοιαύτης παραγγελίας καὶ ἔτσι τοὺς διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα.

Κατεβαίνοντας τὶς σκάλες, εἶπε στὸν ὕποπτο χωρὶς νὰ ἀκούσουν οἱ ἄλλοι τὰ γεγονότα καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ πῇ τίποτε. Ὁ ὕποπτος παρεδέχθη τὴν κατηγορία καὶ ὡμολόγησε ὅτι οἱ δύο ἄλλοι ἦσαν οἱ κλεπταποδόχοι τοῦ κλαπέντος ὡρολογίου. Ὁ Ἀρχιφύλαξ ἐπισημοποίησε τὴ σύλληψί τους καὶ μὲ βάσιν τὰς πληροφορίας ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ὕποπτο, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὴν Δικαστικὴν Ἀρχὴ τὴν παραγγελίαν διεξαγωγῆς ἐρεύνης εἰς τὸ διαμέρισμα. Κατ' αὐτὴν εὑρῆκε τὸ πολύτιμο ὡρολόγιον καὶ μερικὰ ἄλλα κλοπιμαῖα κοσμήματα. Αἱ ἀπαραίτητοι ἀποδείξεις διὰ τὴν ἐδραίωσιν κατηγορίας κατὰ τῶν συλληφθέντων ἦσαν πλήρεις. Ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς ἀπεστάλησαν εἰς τὸ δικαστήριον καὶ κατεδικάσθησαν ὄχι μόνον διὰ τὸ ὡρολόγιον ἀλλὰ καὶ διὰ δώδεκα ἄλλας παρομοίας παρανομίας.

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἦτο πραγματικὰ ἕνας ἄθλος διὰ τὸν Ἀρχιφύλακα, διότι ἡ σύλληψις καὶ καταδίκη κλεπταποδόχων, ποὺ σπανίως καταλαμβάνονται νὰ κατέχουν κλοπιμαῖα, εἶναι ἀρκετὰ δύσκολος.

4. Ἀπάται καὶ εἴδη αὐτῆς.

Γενικῶς τὰ ἀδικήματα τῆς ἀπάτης διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς τὴν κατάχρησιν τῆς ἐμπιστοσύνης διὰ τεχνασμάτων (Σ.Μ. ἀπατηλῶν μέσων), ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ περιλαμβάνῃ περιπτώσεις ἀπὸ τὴν ἐξαπάτησιν δι' ἁπλῆς ἐπιστολῆς αἰτήσεως δωρεᾶς δι' ἀνυπόστατον αἰτίαν καὶ διὰ προσωπικὴν ὠφέλειαν μέχρι τῆς ἄριστα ὠργανωμένης ἀπάτης ἀπὸ σπεῖρα ἀπατεώνων καὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀπάτην. Εἶναι δυνατόν ἐπίσης, ἀδικήματα ἀπάτης, νὰ ἀποτελοῦν συνδυασμὸν τῶν δύο ἀνωτέρω κατηγοριῶν. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ἀπάτης ποὺ γιὰ νὰ ἐξιχνιασθοῦν ἀπαιτοῦν ἐργασίαν ἑβδομάδων καὶ μεγάλην ὑπομονήν. Συνήθως περιπτώσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ γνωστοποιοῦνται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύει ὅτι ἐξηπατήθη. Ἀλλὰ εἰς σοβαρὰς περιπτώσεις ἡ ἀπάτη ἀποκαλύπτεται ὄχι ἀπὸ τὸ κυρίως θῦμα, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλον ποὺ ἐζημιώθη εἰς μικρότερον βαθμόν.

(Συνεχίζεται)

ΚΛΕΠΤΑΙ
ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ

Τοῦ κ. Myron Stearns ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «SELECTION» τοῦ Φεβρουαρίου 1954, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυν. Α΄ κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

«Γνωρίζοντας τὰ τεχνάσματα (κόλπα) τῶν κλεπτῶν πορτοφολίων μπορεῖτε νὰ σώσετε τὰ πορτοφόλια σας».

Ἂν δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ σᾶς ἀδειάσουν τὶς τσέπες σας, τοῦτο ὀφείλεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: Ἢ δὲν δίδετε τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς «παραλῆ» ἢ ἁπλῶς ἔτυχε νὰ εἶσθε πολὺ «τυχηρός», γιατὶ κλέπτες πορτοφολίων εὑρίσκονται παντοῦ. Μέσα σ' ὅλα τὰ πολυσύχναστα μέρη διατρέχουμε τὸν κίνδυνο νὰ βρεθοῦμε κοντὰ σὲ ὠργανωμένες σπεῖρες λωποδυτῶν ποὺ ποτὲ δὲν τοὺς διακρίνουμε. Τὸ νὰ κυκλοφοροῦν οἱ πορτοφολάδες μέσα στὸ πλῆθος ἀθέατοι, εἶναι γι' αὐτοὺς βασικὸς κανὼν καὶ ἡ ὅλη τους προσπάθεια.

Αὐτὸς ποὺ θὰ διαπράξῃ τὴν κλοπή, δηλαδὴ αὐτὸς ποὺ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια θὰ ἀφαιρέσῃ τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὸ θῦμα (κύριος αὐτουργὸς) συνωστίζεται καὶ χρησιμοποιεῖ μιὰ ἐφημερίδα μισοανοιγμένη, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ στριφογυρίσματά του καὶ ποὺ τὴν ἀποκαλεῖ «παραβάν». Ἔτσι μπορεῖτε κάλλιστα νὰ βρεθῆτε παραπλεύρως ἑνὸς ποὺ τοῦ ἀφαιροῦν τὸ πορτοφόλι, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν παραμικρὰ κίνησι, ἢ ἀκόμη νὰ ἀφαιρέσουν τὸ δικό σας πορτοφόλι, χωρὶς οὔτε σεῖς οὔτε ἄλλος κανένας νὰ ἀντιληφθῇ τοῦτο.

Ἀμέσως μόλις τὸ πορτοφόλι κλαπῇ ἀπὸ τὴ τσέπη τοῦ θύματος, περνᾷ ἀθέατο μέσα στὴ διπλωμένη ἐφημερίδα.

Πολὺ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ἐκτὸς βεβαίως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν τὶς θαυμάσιες, ταχυδακτυλουργικὲς καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπιδέξιες κινήσεις τῶν πορτοφολάδων.

Ἡ ἐπαγγελματικὴ διαίσθησις, αὐτὴ ἡ ἱκανότης νὰ προβλέπῃ χωρὶς ποτὲ νὰ γελιέται τὰς ἀντιδράσεις τοῦ θύματός του, ἀποτελεῖ γιὰ τὸν κλέπτη πορτοφολίων τὸ πρωταρχικό του ἀτοῦ.

Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ κοσμοσυρροή, ὁ πορτοφολᾶς ἀκουμβᾷ πολὺ ἐλαφρὰ τὸ βραχίονά του στὴν πλάτη σας, σὰν νὰ θέλῃ νὰ σᾶς κρατήσῃ σὲ μικρὰν ἀπόστασι. Ἀκολούθως μὲ τὸ ἄλλο χέρι του σᾶς ψηλαφίζει κατὰ μῆκος τῶν ἐνδυμάτων σας, ἵνα βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀκριβῆ θέσι τοῦ πορτοφολίου σας. Ἂν ἡ κίνησίς του ἐπισύρῃ τὴν προσοχή σας, οἱ μῦς τῶν νώτων σας συστέλλονται ἄθελά σας καὶ μὲ τὸ βραχίονά του οὗτος ἀντιλαμβάνεται πάραυτα τὴν ἀντίδρασί σας. Παρακολουθεῖ ἐπίσης καὶ τὸ ἐλάχιστο κοκκίνισμα τῶν αὐτιῶν σας. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κάμετε τὴν κίνησι νὰ ψηλαφίσητε τὴ τσέπη σας, τὸ χέρι του ἔχει ἤδη ἀποσυρθῆ ἀπὸ ἐκεῖ.

«Ἄδικος φόβος» σκέπτεσθε. Τὸ πορτοφόλι σας δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἢ τουλάχιστο ἔτσι πιστεύετε.

Ἀλλὰ ὁ λωποδύτης δὲν ἀργεῖ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ ἔργο του.

Ἡ ἐπαγγελματική του διαίσθησι τοῦ δίνει τὴ βεβαιότητα ὅτι, μπορεῖ τώρα νὰ σᾶς κλέψῃ ἐν ἀνέσει.

Σεῖς κατὰ τὴν δευτέρα ὑποψία σας θὰ διστάσητε ἀπὸ ἐντροπὴ νὰ φέρετε ἐκ νέου τὸ χέρι σας στὸ πορτοφόλι σας, φοβούμενος μὴ δώσητε τὴν ἐντύπωσιν σ' αὐτὸν ποὺ βρίσκετε πίσω σας, ὅτι τὸν ἔχετε ὑποψιασθῆ ὡς κλέπτην.

Ὅταν ἕνα πλῆθος ἔχει ἐστραμμένη τὴν προσοχή του σ' ἕνα ὁποιοδήποτε θέαμα, ὅπως π.χ. στὸν τερματισμὸ μιᾶς κούρσας στὸ Ἱπποδρόμιο, ἕνας πορτοφολᾶς μπορεῖ νὰ δράσῃ ἀνενόχλητα, μπορεῖ ἀκόμη νὰ κάνῃ τὸ θῦμα του νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του στὴν κατάλληλη γι' αὐτὸν θέσι, κάμνοντας ἀνάλογο ἐκδήλωσι χαρᾶς ἢ ἀποδοκιμασίας, ὁπότε αὐτομάτως τὸ θῦμα σηκώνει τὸ χέρι του διευκολύνοντας ἔτσι τὸν πορτοφολᾶ στὸ ἔργο του.

Ὁδηγούμενος ἀπὸ ἐξαιρετικὴν ὀξύνοιαν, ὁ λωποδύτης γνωρίζει μέχρι ποῦ πρέπει νὰ φθάσῃ τὸ τέχνασμά του, ὥστε νὰ μὴ ἀφυπνίσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ θύματος.

Συμβαίνει στὶς πανηγύρεις ἕνας πορτοφολᾶς νὰ πηδήσῃ πάνω σ' ἕνα κιβώτιο ἢ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ φωνάξῃ.

«Προσοχὴ τὰ πορτοφόλια σας ἀπὸ τοὺς λωποδύτες».

Ὅλος ὁ κόσμος ἀσυναίσθητα θὰ φέρῃ τὸ χέρι του νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἔχῃ τὸ πορτοφόλι του. Οἱ συνεργοὶ τοῦ πορτοφολᾶ καταλλήλως διασκορπισμένοι μέσα στὸ πλῆθος, βλέπουν ἔτσι ποὺ ὁ καθένας ἔχει τὰ χρήματά του.

Οἱ πορτοφολάδες δροῦν κατὰ κανόνα κατὰ σπεῖρες. Δίνουμε ἕνα τυπικὸ παράδειγμα ἀπὸ τὶς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦν ὠργανωμένες σπεῖρες, οἱ ὁποῖες δροῦν γύρω ἀπὸ τὶς Τράπεζες.

Ἕνας συνεργός, κατὰ κανόνα, ἕνας κύριος, ποὺ ἐπισύρει τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι λόγῳ τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς ἐμφανίσεώς του, μπαίνει μέσα σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ χωρὶς νὰ βιάζεται διόλου συμπληρώνει ἕνα ἔντυπο καταθέσεως. Κάμνοντας αὐτό, παρατηρεῖ μὲ τρόπο καὶ προσοχὴ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι στὴ σειρὰ στὸ Ταμεῖο. Μόλις θὰ ἐπισημάνῃ τὸν πελάτην (θῦμα) ποὺ ἔκανε μιὰ σημαντικὴ ἀνάληψι χρημάτων, τὸν παρακολουθεῖ κατὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Ὅταν φθάσῃ στὸ πεζοδρόμιο, ὁ συνεργὸς αὐτὸς σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του μὲ τὸ μανδῆλι του, αὐτὸ δὲ εἶναι ἕνα σινιάλο πρὸς τοὺς συντρόφους του, ποὺ περιμένουν τριγύρω «ὅτι δηλ. τὸ πρόσωπο ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι τὸ ἐπισημανθὲν θῦμα». «Τὸ ψητό». Ὁ ἴδιος συνεργὸς δείχνει στοὺς συντρόφους του, σὲ ποιὰ τσέπη βρίσκονται τὰ χρήματα, βάζοντας τὸ μανδῆλι του στὴν ἀντίστοιχο τσέπη τῆς ἐνδυμασίας του.

«Τὸ θῦμα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ξεφύγῃ».

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι καλεῖ ἕνα ταξί. Αὐτοὶ τότε ἐνεργοῦν ταχύτατα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ ταξί, αἰσθάνεται κάποιον νὰ τοῦ πιάνῃ τὸ χέρι του.

«Ἐσταμάτησα αὐτὸ τὸ ταξὶ πρῶτος», φωνάζει προσποιούμενος τὸν ἀγανακτισμένο, ἕνας κομψὰ ἐνδεδυμένος, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ.

Πρὶν μάλιστα προφθάσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ἐπεμβαίνει ἕνας δεύτερος συνεργός· «Ὁ Κος ἔχει δίκαιο!» διαβεβαιώνει ἐντόνως. «Τὸν εἶδα νὰ κάνῃ σινιάλο στὸ ταξὶ πρὶν ἀπὸ σᾶς».

Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι οἱ «Βαρῶνοι» ὅπως λέγονται στὴ γλῶσσα τῶν πορτοφολάδων.

Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκβασι ἀπὸ αὐτὴ τὴ συζήτησι, ὁ ἄνθρωπός μας δὲν πρόκειται νὰ ξαναϊδῇ τὸ πορτοφόλι του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ προσοχή του ἔχει ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγνώστους, ἕνας τρίτος δηλ. ὁ ἄμεσος αὐτουργός, ἔρχεται πίσω του ἀθέατος καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ δεξιοτεχνία τὸ πορτοφόλι του.

Μιὰ σπεῖρα πορτοφολάδων μπορεῖ νὰ περιλαμβάνῃ 5—6 συνεργούς.

Οἱ σπεῖρες αὐτὲς δροῦν μέσα στὰ στάδια, στὶς Λαϊκὲς συγκεντρώσεις, μέσα στοὺς Ἠλεκτρικοὺς Σιδηροδρόμους, στὶς ρουλαριστὲς σκάλες τῶν μεγάλων καταστημάτων, στὶς στάσεις τῶν λεωφορείων, στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ γενικὰ ὅπου παρατηρεῖται συνωστισμὸς κόσμου.

Συνηθέστατα χρησιμοποιεῖται στὸ κόλπο καὶ μιὰ γυναῖκα. Μέσα στὸ πλῆθος τὴ στιγμὴ τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὰ Γραφεῖα, μιὰ νεαρὴ κομψότατα ντυμένη, ἀφήνει νὰ τῆς πέσῃ ἕνα μικρὸ δέμα. Εὐγενέστατα θὰ σπεύσετε νὰ τὸ σηκώσετε καὶ νὰ τῆς τὸ προσφέρετε. Αὐτὴ ὅμως συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα φίλο ζηλιάρη, ποὺ δὲν εἴχατε ἰδῆ καὶ ποὺ σᾶς κατηγορεῖ ἀμέσως ὅτι ἐρωτοτροπῆτε μὲ τὴν Κα, καὶ ἀπειλεῖ ἀκόμη νὰ καλέσῃ ἕναν ἀστυφύλακα.

Ἐνῷ σεῖς θὰ προσπαθήσετε τότε νὰ δικαιολογηθῆτε, ὁ παρακολουθῶν πορτοφολᾶς σᾶς ἀδειάζει τὶς τσέπες.

Ὁ ἀρχάριος καὶ ἀδέξιος κλέπτης πορτοφολίων ἐκπαιδεύεται ἐπὶ πολλὰ ἔτη, πρὶν μπορέσει νὰ γίνῃ μέλος μιᾶς σπείρας πρτοφολάδων ἀνωτέρας κλάσεως.

Γενικῶς, οἱ κλέπτες πορτοφολίων ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ θυλάκια, ἀφαιροῦντες κατ' ἀρχὰς κέρματα. Στὸ εἶδος τοῦτο τῶν κλοπῶν, ὅσα ἐμπόδια καὶ ἂν παρουσιασθοῦν, ὁ κλέπτης θὰ φτάσῃ στὸ σκοπό του χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν κλοπῶν δὲν ἀποφέρει πολλὰ ἔσοδα καὶ οἱ ἐπαγγελματίες «Τιτλοῦχοι» τῶν πέντε δακτύλων τὶς ἀπεχθάνονται.

Ἄλλοι ἀσχολοῦνται μὲ κλοπὲς ἀπὸ γυναῖκες, ἀφαιροῦντες τὸ περιεχόμενο ἀπὸ τὶς τσέπες τῶν ζακετῶν κι' ἀπὸ τὶς τσάντες των.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ὅμως, ὁ κλέπτης μαθαίνει τὰ διάφορα κόλπα τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ προσαρμόζεται πρὸς μιὰ εἰδικότητα.

Ὑπάρχει μιὰ κητογορία κλεπτῶν πορτοφολίων, ποὺ διαλέγουν ὡς θύματα τοὺς μεθυσμένους καὶ ἀφαιροῦν τὸ πορτοφόλι τους, εἴτε μέσα στοὺς Ἠλεκτρικοὺς Σιδηροδρόμους, εἴτε ὅταν κάθονται στὰ παγκάκια τῶν δημοσίων πάρκων καὶ κήπων. Ἄλλοτε πάλιν προσποιοῦνται τὸν καλὸ Σαμαρίτη καὶ προσφέρονται νὰ τοὺς βοηθήσουν, συνοδεύοντας αὐτοὺς μέχρι τὰ σπίτια τους, ὁπότε στὸ δρόμο τοὺς ἀφαιροῦν τὸ πορτοφόλι τους.

Στὸ θρόνο τῆς Ἱεραρχίας τῶν κλεπτῶν πορτοφολίων βρίσκεται ὁ πορτοφολᾶς ποὺ ἀφαιρεῖ τὰ πορτοφόλια ἀπὸ τὶς ἐσωτερικὲς τσέπες τοῦ θύματος. Αὐτὸς στὴ Γαλλικὴ γλῶσσα ὀνομάζεται «Fouilleur» δηλ. «ἐρευνητής», γιατὶ «Fouille» στὴν ἀργκὸ τῶν Γάλλων σημαίνει «ἐσωτερικὴ τσέπη».

Αὐτὴ ἡ τσέπη στὴν ὁποία οἱ περισσότεροι ἄνδρες βάζουν τὸ πορτοφόλι τους προσβάλλεται δυσκολώτερα.

Ἕνας κλέπτης ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετο διεύθυνσι πρὸς σᾶς μὲ ἕνα παλτὸ ριχμένο στὸ μπράτσο του.

Ἀκουμβᾷ πάνω σας κατὰ τὸ πέρασμα καὶ σηκώνει τὸ χέρι του ποὺ κρατᾷ τὸ παλτό, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἀποφύγῃ τὸ στρίμωγμα. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβὰν τοῦ παλτοῦ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει στὶς ἐσωτερικὲς τσέπες σας περιέρχεται στὰ χέρια του, χωρὶς τίποτε σεῖς νὰ ἀντιληφθῆτε.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πορτοφολίου γίνεται μὲ τέτοια θαυμαστὴ δεξιοτεχνία, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐπαγγελματίες πόροφολάδες μποροῦν νὰ πέσουν θύματα ἄλλων συναδέλφων των.

Κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν, μπῆκε στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα κάποιος καὶ κατήγγειλε ὅτι εἶχε πέσει θῦμα πορτοφολάδων. Ὅπως ἀνέφερε εἶχε ἀντιληφθῆ δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους «Βαρώνους».

Ἡ γνῶσις ὅμως τῶν μεθόδων ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν κλεπτῶν πορτοφολίων, κάνει τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν. Τηλεφωνοῦν τότε ἀμέσως

στὸ Κεντρικὸ Ἀρχεῖο καὶ πληροφοροῦνται ὅτι πράγματι οὗτος ἔχει βεβαρημένο παρελθόν, ὡς κλέπτης πορτοφολίων.

Αὐτὸς ὁ πορτοφολᾶς ἔτυχε νὰ πέσῃ θῦμα κλοπῆς, ἀπὸ μιὰ σπεῖρα ποὺ δὲν τὸν γνώριζε.

Παρὰ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὶς ἐξαιρετικές τους ἱκανότητες νὰ δροῦν ἀθέατοι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀργοῦν νὰ συλληφθοῦν καὶ νὰ ἀποσταλοῦν στὶς φυλακές.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ μέθοδος ἀλάνθαστος, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς νὰ πέσῃ θῦμα κλοπῆς. Ἰδοὺ ὅμως μερικὲς συμβουλὲς ποὺ τὶς ὑπαγορεύει ἡ λογικὴ καὶ ποὺ δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ τὶς λησμονῇ.

Πρῶτον: Μὴ φέρετε ποτέ, περισσότερα χρήματα μαζί σας, ἀπὸ ὅσα σᾶς χρειάζονται καὶ μὴ τὰ δείχνετε.

Δεύτερον: Οἱ κυρίες νὰ μὴ κρεμοῦν στοὺς ὤμους των τὶς τσάντες, ἀλλὰ νὰ τὶς κρατοῦν καὶ ἂν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχουν πάντοτε τὸ χέρι τους στὸ φερμουάρ.

Τρίτον: Οἱ κύριοι νὰ γνωρίζουν ὅτι, ἡ ἐσωτερικὴ τσέπη εἶναι πάντοτε ἀσφαλέστερη ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ τοιαύτη.

Τέταρτον: Ἂν βάζετε τὸ πορτοφόλι σας στὴ πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ σας, νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι διευκολύνετε πολὺ τὴν κλοπή του.

Πέμπτον: Πρὸ παντὸς ὅταν εἶσθε μέσα στὸ πλῆθος νὰ εἶσθε πάντοτε προσεκτικὸς καὶ νὰ ἐπαγρυπνῆτε. Ἂν σᾶς σπρώξουν παραμερίστε γρήγορα.

Τέλος μάθετε ὅτι ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ ἡ γνῶσις τῶν τεχνασμάτων (κόλπων) τῶν πορτοφολάδων εἶναι ἡ καλλίτερες ἐγγυήσεις, ποὺ μπορεῖτε νὰ ἔχετε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν πορτοφολίων σας.

Ἂν ἡ τύχη σας, τὸ φέρει, νὰ πέσετε θῦμα σπείρας πορτοφολάδων, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω παρὰ μόνον μιὰ συμβουλὴ ἀληθινὰ σοβαρή. «Σπεύσατε καὶ εἰδοποιήσατε πάραυτα τὴν Ἀστυνομία».

Ἴσως ξαναβρῆτε τὰ χρήματά σας, ἐν πάσει περιπτώσει ὅμως, θὰ συμβάλετε στὴν προστασία τῆς Κοινωνίας.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΤΟΝ ΚΛΕΠΤΗ

'Από τὸ περιοδικὸν «Frankfurter illustrierte», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν 'Αστυνόμου Β' κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

«Ὑπάρχουν, ὅπως θὰ γνωρίζετε, βιβλιόφιλοι τόσον φανατικοί, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διαπράξουν ἀκόμη καὶ ἔγκλημα γιὰ τὴν ἀπόκτησι ἑνὸς βιβλίου. Στὴ Λειψία π.χ. εἶχα γνωρίσει κάποτε ἕνα καθηγητὴ τῆς φιλοσοφίας, ποὺ εἶχε κάνει φόνο ἐξ αἰτίας ἑνὸς σπανίου βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ γιὰ νὰ πλουτήσῃ τὴ συλλογή του. Πάντως στὴν ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ, τὰ πράγματα δὲν φθάνουν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. 'Εδῶ δὲν θὰ ἰδῆτε παρὰ μιὰ ἀπειλὴ καὶ θὰ ἀκούσετε μερικὲς ἀπελπιστικὲς φωνὲς χάριν ἑνὸς...Βιβλίου».

Ἔτσι ἄρχισε τὴν ἱστορία του ὁ νέος μας συνεργάτης ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ» κι' ἀφοῦ ἄναψε ἕνα τσιγάρο ξάπλωσε στὴν πολυθρόνα καὶ συνέχισε :

«Μιὰ μέρα ἔτυχε νἆμαι φιλοξενούμενος στὸ σπίτι ἑνὸς στενοῦ μου φίλου, φανατικοῦ βιβλιόφιλου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζω Χάϊγκελ. Ἦτο ἕνα πλούσιο γεροντοπαλλήκαρο ποὺ κατοικοῦσε σὲ μιὰ παληὰ ἀρχοντικὴ Βίλλα, 10 περίπου χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Μόναχο, τὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ κληρονομιά.

Ζοῦσε μόνος του μὲ μιὰ οἰκονόμο, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νἆχε πάρει σύνταξι μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ὑπηρεσίας στὴ Βίλλα, καὶ ἕναν ὑπηρέτη τὸν ὁποῖον ἄλλαζε συχνά. Πάντως αὐτὸν ποὺ ἔβλεπα σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ ὠνομάζετο 'Ιωσὴφ καὶ ὅπως εἶπα στὸ φίλο μου, δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ πιστέψω πῶς δὲν ἦταν καλός, ἔτσι τουλάχιστο φαινότανε.

'Εκτὸς τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ διέμενε στὴ Βίλλα καὶ ὁ κύριος Φέντερλάϊν, ἕνας ἰσχνὸς καὶ λιγόλογος ἄνθρωπος, πολὺ μορφωμένος, τὸν ὁποῖον ὁ φίλος μου εἶχε προσλάβει εἰδικῶς διὰ τὴν καταγραφὴν τῶν «ἀναριθμήτων» Τόμων ποὺ ὑπῆρχον στὴν πολυτελέστατη βιβλιοθήκη τῆς Βίλλας. Ἔτσι καθημερινῶς καὶ μέχρι ἀργὰ τὴν νύκτα ὁ Φεντερλάϊν ἐργαζόταν μόνος του μέσα στὴ βιβλιοθήκη, ἀνεβοκατεβαίνοντας συνεχῶς μιὰ φορητὴ σκάλα μπρὸς ἀπὸ τὰ ψηλὰ ράφια, καθὼς προχωροῦσε στὴν καταγραφὴ καὶ ταξινόμησι τῶν βιβλίων, μιὰ δουλειὰ τὴν ὁποίαν, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, ἔκανε μὲ παραδειγματικὴ ἐπιμέλεια καὶ εὐχαρίστησι.

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι ἔμαθα ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότη, ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας θὰ ἤρχοντο στὴ Βίλλα τρεῖς κύριοι ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτη, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέροντο γιὰ ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ βιβλίων ποὺ ὁ Χάϊγκελ προϋτίθετο νὰ πουλήσῃ. Ἔτσι λίγο μετὰ τὸ φαγητό, ἔστειλε τὸν 'Ιωσὴφ στὸ σταθμὸ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Πλήν, τὸ τραῖνο εἶχε καθυστέρησι καὶ ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἔφθασε μὲ τοὺς ξένους εἶχε σχεδὸν νυχτώσει.

Ἦσαν τρεῖς τελείως διαφορετικοὶ τύποι. Ὁ ἕνας κοντόχονδρος, ἀλλὰ πολὺ εὐκίνητος, ἔμπορος παλαιῶν βιβλίων, διατηροῦσε κατάστημα στὴν Φραγκφούρτη,

Ὁ δεύτερος, κάπως νεώτερος, ἦτο ὑπάλληλος τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἰδίας πόλεως καὶ ὁ τρίτος, ἕνας ἐπιχειρηματίας Ἀμερικανὸς ἀρκετὰ νέος, ποὺ συνεχῶς κάπνιζε πίπα. Δὲν ὑπάρχει νομίζω λόγος νὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ θὰ τοὺς ξέρετε ὡς Παλαιοπώλης, Βιβλιοθηκάριος καὶ Ἀμερικανός.

Ἐπειδὴ ἦτο ἀργὰ ὁ φίλος μου τοὺς ἐπρότεινε νὰ μείνουν τὸ βράδυ στὴ Βίλλα. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν φανατικοὶ βιβλιόφιλοι. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἀμέσως, ὅταν ὁ Χάϊγκελ τοὺς ὡδήγησε στὴ Βιβλιοθήκη.

Ὁ Φεντερλάϊν τοὺς παρακολουθοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα μὲ ἐχθρότητα καὶ κάποια δυσπιστία, πλὴν οἱ φόβοι του ἦσαν ἀβάσιμοι, καθ' ὅσον κανεὶς δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι του πάνω στὰ βιβλία τὰ ὁποῖα κύτταζαν μὲ μεγάλη ἀπληστία.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου ἡ συζήτησις περιεστράφη, ὡς ἦτο φυσικόν, γύρω ἀπὸ τὰ βιβλία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ φίλος μου ἐδήλωσε εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι ὡρισμένα ἀπ' αὐτά, ὅπως π.χ. ἕνα σπάνιο Γαλλικὸ βιβλίο πραγματευόμενον περὶ τῆς «Γενεολογίας καθαροαίμων Ἵππων» δὲν θὰ τὰ πωλοῦσε, ταυτοχρόνως δὲ εἶπε σιγὰ στὸ αὐτὶ τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ κείνη τὴν ὥρα σερβίριζε, νὰ πάῃ στὴ βιβλιοθήκη καὶ νὰ τὸ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Φεντερλάϊν.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε μὲ τὸ βιβλίο, ἕνα μικρό, ὀλιγοσέλιδο, ἐπενδυμένο μὲ περγαμινή, μεσαιωνικῆς γραφῆς, ἀρίστης τέχνης.

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ Βιβλιοθηκάριου ἄστραψαν μόλις εἶδε τὸ βιβλίο, τὸ ὁποῖον μὲ ἀρκετὴ ἀναίδεια «ἅρπαξε» ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ οἰκοδεσπότου κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ. Ὁ παλαιοπώλης προσέφερε ἕνα καταπληκτικὸ ποσὸ νὰ τὸ ἀγοράσῃ, πλὴν ὁ φίλος μου χαμογελῶντας κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. Ὁ Ἀμερικανὸς ἄναψε πάλι τὴν πίπα του κι' οὔτε κὰν καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὸ βιβλίο.

Πῆρε ὁ ὑπηρέτης τὸν «θησαυρὸ» πάλιν καὶ τὸν ἔβαλε στὴ θέσι του καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἀποσυρθήκαμε γιὰ ὕπνο. Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι ἡ τραπεζαρία καὶ ἡ βιβλιοθήκη εὑρίσκοντο στὸ ἰσόγειον καὶ τὰ ὑπνοδωμάτια στὸν πρῶτο ὄροφο.

Ἄκουσα τὸν ὑπηρέτη νὰ κλείνῃ τὴν ἐξώπορτα τῆς Βίλλας. Πρὶν ὁ οἰκοδεσπότης ἀνέβῃ τὴ σκάλα πρὸς τὰ ὑπνοδωμάτια, μισάνοιξε τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ εἶπε στὸ Φεντερλάϊν «Δὲν τὰ ἀφήνεις τώρα νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς.!» δὲν ἄκουσα ὅμως τὴν ἀπάντησι. Κατόπιν ἀπόλυτος ἡσυχία καὶ σκοτάδι ἐπεκράτησε σ' ὅλη τὴ Βίλλα καὶ μόνον ἡ βιβλιοθήκη ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ φῶς.

Μπῆκα στὸ δωμάτιό μου ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου, ἄναψα ἕνα τσιγάρο τὸ ὁποῖον κάπνισα μέχρι τέλους καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἄρχισα νὰ βγάζω τὰ παπούτσια μου, ὁπότε ἄκουσα φωνὲς μέσα στὸ σπίτι «Βοήθεια! Βοήθεια!». Ἔβαλα πάλι τὰ παπούτσια μου κι' ἄνοιξα γρήγορα τὴν πόρτα. Ὅπως κατάλαβα οἱ φωνὲς ἤρχοντο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη καὶ ἦσαν τοῦ Φεντερλάϊν. Ἡ πόρτα τοῦ παραπλεύρως δωματίου ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μιὰ ρομπ-ντὲ-σάμπρ. Μιὰ ἄλλη πόρτα ἄνοιξε ἐπίσης καὶ μπρὸς ἐστέκετο ὁ Παλαιοπώλης μέ ἕνα τόσο πλατὺ νυκτικὸ πού... «ἀνέμιζε» πάνω του. Τέλος μιὰ τρίτη πόρτα μισοάνοιξε καὶ ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Βιβλιοθηκάριου νὰ ἐρωτᾷ: «Τὶ συμβαίνει παρακαλῶ;»

Μαζὶ μὲ τὸ φίλο μου τρέξαμε κάτω στὴ σκάλα πρὸς τὴν βιβλιοθήκη, ἀπ' ὅπου ἤρχοντο οἱ φωνές, καὶ ὅταν φθάσαμε στὴν πόρτα (ἡ μοναδικὴ ποὺ εἶχε) ἀκούσαμε τὸν Ἀμερικανὸ ἀπὸ πάνω νὰ ἐρωτᾷ: «Τὶ τρέχει;» Ἀπὸ κάπου πρόβαλε ὁ ὑπηρέτης μ' ἕνα τσεκοῦρι στὸ χέρι.

Ἡ πόρτα τῆς βιβλιοθήκης βρέθηκε κλειδωμένη ἐξωτερικῶς, μὲ δύο βόλτες καὶ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Ξεκλείδωσα, ἔστρεψα τὸ πόμολο καὶ ἔσπρωξα τὴν πόρτα πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ἡ ὁποία ὅμως ἄνοιγε μὲ μεγάλη δυσκολία καθ' ὅσον, ὅπως διεπίστωσα βάζοντας τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὑπῆρχε ἕνας σωρὸς βιβλίων. Ὁ Φεντερλάϊν εὑρίσκετο πάνω στὴ σκάλα, στὸ τέταρτο σκαλοπάτι.

Σπρώχνοντας δυνατὰ τὸ ἕνα φύλλο τῆς πόρτας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ παραμέρισαν τὰ βιβλία κι' ἄνοιξε τελείως ἡ πόρτα.

Ὁ Φεντερλάϊν, ὁ ὁποῖος τἄχε τελείως χαμένα, μᾶς κύτταξε πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα μὲ ἀνοιχτὸ στόμα καὶ μὲ τρέμουσα φωνὴ μᾶς εἶπε: «Ἔ-εκλ-ε-εψαν τὸ-τ Γα-γα-λι-λι-κὸ Βι-βε-βλίο». Πίσω μας ἄκουσα τὸν ὑπηρέτη νὰ λέῃ ὅτι ἡ ξώπορτα τῆς Βίλλας βρέθηκε ἀνοικτή.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία ποὺ ἀνέφερε ἀκολούθως ὁ Φεντερλάϊν :

Εὑρίσκετο πάνω στὴ σκάλα, ὅπως ἀκριβῶς τὸν βρήκαμε καὶ ἐργαζόταν, ὁπότε σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἄκουσε κάποιο κρότο στὸ παράθυρο (ἐξήτασε τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό, ἀπὸ τὶς γρίλιες φαινόταν ἔξω ἕνας ἥσυχος σκοτεινὸς κῆπος) πλὴν ἡσύχασε καὶ ξανάρχισε τὴ δουλειά. Δὲν πέρασαν παρὰ μερικὰ λεπτὰ καὶ εἶδε νὰ ἀνοίγῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ πόρτα. Ἕνας ἄγνωστος φάνηκε τυλιγμένος μ' ἕνα πανὶ ἢ σεντόνι (περισσότερες λεπτομέρειες δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ) κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον προεξεῖχε ἕνα πρᾶγμα σὰν πιστόλι, «Καμμιὰ φωνὴ γιατὶ θὰ πεθάνῃς» τοῦ εἶπε σιγὰ καὶ κατόπιν ἐρώτησε. «Ποῦ εἶναι τὸ Γαλλικὸ Βιβλίο,».

Μὲ τρέμοντα χέρια ἔδειξε ὁ Φεντερλάϊν τὸ ράφι, δίπλα στὴν πόρτα τῆς Βιβλιοθήκης ὅπου εὑρίσκετο τὸ βιβλίο. Ὁ ἐπισκέπτης ἄνοιξε τὸ τζάμι κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ βιβλία πάνω στὸ χονδρὸ χαλὶ τοῦ πατώματος, μέχρις ὅτου βρῆκε τὸ βιβλίο ποὺ ζητοῦσε.

«Μὴν κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου», διέταξε τὸν Φεντερλάϊν, ὁ ὁποῖος πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα παρακολουθοῦσε ἄφωνος τὴν ὅλη σκηνή. Ἀκολούθως βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα τὴν ὁποία κλείδωσε μὲ δυὸ βόλτες, ὅπως ἀκριβῶς τὴν βρήκαμε καὶ ἐξηφανίσθη μαζὶ μὲ τὸ βιβλίο.

Ὁ Φεντερλάϊν νόμισε πῶς ὀνειρευόταν, τόσον εἶχε τρομοκρατηθῇ ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «Βοήθεια».

Ἀφήσαμε τὴ βιβλιοθήκη καὶ πήγαμε στὴν τραπεζαρία.

«Δὲν θὰ μοῦ ἦτο εὐχάριστο, βέβαια» μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου «ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ πρέπῃ νὰ ἐρευνήσουμε παντοῦ».

«Ὄχι δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ἀνάγκη τοῦ ἀπήντησα».

«Ὥστε ξέρεις ποιὸς εἶναι δράστης;» μ' ἐρώτησε μὲ κάποια ἔκπληξι.

«Νομίζω πῶς τὸν ἔχω ἤδη ἀνακαλύψει. Τὸ λάθος τὸ ὁποῖον ἔκαμε κατὰ τὴν διάπραξι τῆς κλοπῆς τὸν ἐπρόδωσε» τοῦ ἐξήγησα.

Μήπως ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται μπορῆτε νὰ βρῆτε καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ λάθος γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὸ δράστη; (1)

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ»

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποτείλουν μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου ἐ. ἔ τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

Ἕλληνες φοιτηταί!
Ἀκοῦστε τὴ φωνή μας!...

Ὑπὸ δοκίμου Ἀρχιφύλακος, κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Γιὰ μερικοὺς μικρόψυχους καὶ ταπεινοὺς Ἕλληνες, ἐμεῖς καὶ σεῖς εἴμαστε οἱ πιὸ ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῆς Οἰκουμένης!... Ἔτσι μᾶς βλέπουν τὶς ὧρες ποὺ δίνουμε τὶς «ὁδομαχίες»; στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας...Ἐσᾶς μὲν νὰ μᾶς ρίχνετε νεράτζια ἢ τὰ καταπράσινα φυτὰ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ κήπου, ἐμᾶς δὲ νὰ σᾶς διασκορπίζουμε καμμιὰ φορά, χρησιμοποιοῦντες ἴσως καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ραβδιά μας.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, κάθονται καὶ κάνουν τὴν κριτική τους. «Εἴκοσι τέσσαρες ἀστυνομικοὶ τραυματίαι, τριάντα ὀκτὼ φοιτηταὶ καὶ ἄλλοι ἰδιῶται...Εἰκοσιτέσσαρες ἀστυνομικοὶ μόνον;... Ὅλους θἄπρεπε νὰ τοὺς κατατσακίσουν, νὰ τοὺς ρημάξουν!.. Κτύπησαν τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ τόσο ἄπονα καὶ δὲν τὰ ἄφησαν νὰ πᾶνε στὶς πρεσβεῖες καὶ νὰ τὰ σπάσουν ὅλα, νὰ τὰ ποδοπατήσουν!...»

Οἱ δύστυχοι!... Μὲ πόση ἐπιπολαιότητα κρίνουν τὰ πράγματα...

—Ποὺ νἄξεραν πόσο στενὰ ἀδελφωμένοι εἴμαστε στὸ κοινό μας πιστεύω....

—Στὸ ἰδανικό μας ποὺ εἶναι πιστεύω κάθε ἀνθρώπου, ποὺ κατοικεῖ τὴ ματοβαμμένη τούτη γῆ κι' ἔχει Ἐ θ ν ι κ ὴ σ υ ν ε ί δ η σ η.

—Ὁ πόθος γιὰ τὴν ἕνωσή τῆς Κύπρου μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα, θὰ ἦταν μεγάλη ἀδικία νὰ πιστευθῇ, ὅτι σὲ σᾶς εἶναι πιὸ μεγάλος ἀπὸ μᾶς...Θὰ ἦταν συκοφαντία ἐπαίσχυντη, θὰ ἦταν μικροπρέπεια χωρὶς προηγούμενο.

—Ἐλπίζουμε νὰ τὸ πιστεύσετε αὐτὸ καί, σὰν αὐριανοὶ στυλοβάτες τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, νὰ τὸ βροντοφωνῆτε παντοῦ, ὅπου κι' ἂν εὑρίσκεσθε!... Πρὸ παντὸς νὰ τὸ βροντοφωνῆτε σὲ μερικοὺς μικρόψυχους καὶ μὲ ταπεινὰ αἰσθήματα συμπολῖτες μας, πού στὸν ἀγῶνα μας βλέπουν τὴν ἔχθρα καὶ διατείνονται, ὅτι μποροῦν νὰ θερμομετρήσουν τὴ λαύρα ποὺ καίει στὰ σωθικά μας, βγάζοντας τὰ... τόσον τοῖς ἑκατὸν στοὺς φοιτητάς, τόσο στοὺς ἀστυνομικούς...

Ὁ πόθος γιὰ τὴν Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα, εἶναι ὁ αὐτὸς γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς, ὁ αὐτὸς γιὰ κάθε Ἕλληνα μ' Ἑλληνικὰ αἰσθήματα...

Ἀνάμεσα σὲ μᾶς ὅμως καὶ σὲ σᾶς, ὑπάρχει τοῦτο ποὺ πρέπει νὰ τὸ κατανοήσετε καὶ νὰ τὸ κάνετε συνισταμένη τοῦ φοιτητικοῦ σας προορισμοῦ.Ἀρχίζουμε πρῶτα ἀπὸ σᾶς.

Ἐσεῖς λοιπὸν εἶσθε οἱ φοιτηταί, οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἁρμόζουσα διάθεση τοῦ χρόνου σας, οἱ ὑπεύθυνοι ἔναντι τῶν γονέων σας γιὰ κεῖνα ποὺ σᾶς ἐνεπιστεύθησαν...

Εἶσθε ὅμως οἱ Μεγάλοι Ἀνεύθυνοι γιὰ τὴν περιουσία καὶ τὴν τιμὴ τῶν ξένων, ποὺ κατοικοῦν στὸν τόπο μας!..."Εναντι αὐτῶν, οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι εἴμαστε μεῖς!... Ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε ἀναλάβει τὴ διαφύλαξη τῆς ζωῆς των, τῆς περιουσίας, τῆς τιμῆς των, ὅπως ἀκριβῶς ἔχουμε ἀναλάβη τὴν ἴδια ὑποχρέωσι γιὰ ὅλους ἐσᾶς τοὺς ἄλλους...

Εἴμαστε ὑπεύθυνοι λοιπόν. Ἔχουμε δώσει τὸν λόγο τῆς τιμῆς μας, τὸν ὅρκο μας, ὅτι θὰ τοὺς προστατεύσουμε, ὅτι θὰ διαφυλάξουμε τὰ ἀγαθά τους, τὴν προσω-

πική τους ὑπόληψη...Καὶ ὁ λόγος τιμῆς τοῦ Ἕλληνα εἶναι δυσθεώρητα μεγάλος. Γιὰ τὴν τήρησί του πεθαίνει! Ἀθέτηση τῆς ὑποσχέσεώς του, τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του, εἶναι ἡ μεγαλύτερη προδοσία, ἡ πιὸ ἐπαίσχυντη προστυχιά...

Νὰ ἀπαρνηθοῦμε λοιπὸν τὸ λόγο τῆς τιμῆς μας; Νὰ παραβοῦμε τὸν ὅρκο μας; Νὰ ποῦμε ὅτι ἐπειδὴ μᾶς πρόδωσαν ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ διέψευσαν τὸν πανελλήνιο πόθο, ἐπειδὴ δὲν ἐτήρησαν τὸ λόγο τῆς τιμῆς των—κεῖνον ποὺ κατὰ καιροὺς καί, ὅταν ἐνθουσιασμένοι ἀπ' τὴ μεγαλοψυχία καὶ τὸν ἡρωϊσμό μας, ἔδιναν γιὰ τὴν ταχεῖα πραγματοποίηση τοῦ πανελληνίου πόθου, πρέπει καὶ μεῖς νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο;...

Νὰ παραβοῦμε δηλαδὴ καὶ μεῖς τὴν ὑπόσχεσή μας καὶ νὰ ποῦμε...«Μιὰ καὶ παραβήκατε τὸ λόγο σας, θὰ κάνουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιον...»;

Ἔ! ὄχι βέβαια...Ἂν ἡ Ἀγγλία διὰ τοῦ στόματος τῶν ἡγητόρων της λέγει ὅτι ἡ Κύπρος δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ ἀλλά...σχεδὸν Τουρκική, ἂν ὁ Πρωθυπουργός της καὶ τόσοι ἄλλοι ἡγέται της ἀθετοῦν τὸ λόγο τῆς τιμῆς των, ποὺ κατὰ καιροὺς μᾶς ἔδωσαν γιὰ τὴν ἕνωση, ἐμεῖς θὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ λόγο τῆς τιμῆς μας ὡς Ἕλληνες ἀστυνομικοὶ γιὰ τὴν διαφύλαξη τῶν ἀγαθῶν των καὶ τῆς τιμῆς των... Θὰ φανοῦμε ΕΛΛΗΝΕΣ μ' ἀξιοπρέπεια, μὲ τιμή, μὲ πίστη σ' αὐτὸ ποὺ ὑποσχεθήκαμε, ὅτι θὰ πράξουμε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων...

Ἂν ἡ Ἀμερικὴ τὴν τελευταία στιγμὴ μᾶς ἄφησε μονάχους στὸν ἀγῶνα τῆς τιμῆς, ἂν κλείδωσε ἑρμητικὰ σὲ σκοτεινὰ ντουλάπια, τὸν καταστατικὸ χάρτη καὶ ἄφησε νὰ κοιμᾶται τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως ἑνὸς τόσον ὥριμου λαοῦ—Ἑλληνικοῦ 100 %—ἐμεῖς θὰ κάνουμε τὸ ἴδιο γι' αὐτούς, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς Ἄγγλους...

Καὶ ἂν πολῖτες τῆς Νέας Ζηλανδίας, γι' ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ τοὺς προσέφερε ὁ λαός μας κατὰ τὴν κατοχὴ καὶ πρὸ αὐτῆς, γι' ἀντάλλαγμα τοῦ αἵματος ποὺ ἔχυσαν οἱ Ἕλληνες πατριῶται κρύβοντάς τους μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των στὰ σπίτια τους καὶ ραίνοντάς τους μὲ ροδοπέταλα οἱ ἀδελφὲς καὶ οἱ μαννάδες μας, ὅταν ἔφευγαν ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, ψήφισαν τώρα τὴ διαγραφὴ τοῦ τόσο δίκαιου αἰτήματός μας, ἐμεῖς θὰ φανοῦμε ἀνώτεροι, θὰ κρατήσουμε πιὸ ψηλὰ τὴ δᾶδα τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἡρωϊσμοῦ, στὴν καρτερικότητα καὶ τὴν πικρία...Κι' ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιο, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ λάμψῃ σὰν τὸ φωτεινότερο μετέωρο τῆς Οἰκουμένης...

—Θὰ μᾶς πῆτε ἴσως, ὅτι ὅλ' αὐτὰ ὑπερβαίνουν τὴν καλῶς ἐννοουμένη ὑπομονή, τὴν μεγαλύτερη καρτερικότητα!... Θὰ μᾶς πῆτε ὅτι τὸ ποτῆρι τῆς πικρίας ποὺ μᾶς πότισαν ξεχύθηκε σὲ μεγάλη ἀπόσταση, ἔγινε λίμνη!... Θὰ μᾶς πῆτε, ὅτι τὸ παράπονο γιὰ τὴν τόση ἀδικία πέρασε τὰ ὅρια τῆς ἁπλῆς διαμαρτυρίας κι' ἔγινε τρανὴ βοή, θέριεψε!...

Ναί, ἀγαπητά μας παιδιά. Μᾶς βρίσκετε σύμφωνους σ' αὐτό, πιστοὺς συμμάχους στὴ φωνὴ τῆς ἀπελπισίας σας, ποὺ εἶναι καὶ δική μας φωνὴ ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως γιὰ τὴν κακομεταχείρισή μας...

—Δὲν ξέρετε μὲ πόση λαχτάρα ἀγκαλιάζουμε τὶς ἐνέργειές σας καὶ τὶς γεμᾶτες παράπονο καὶ δίκαια ἀγανάκτηση οὐρανομήκεις κραυγές σας. Δὲν ξέρετε πόσο σᾶς καμαρώνουμε, ὅταν μαζευόσαστε στὴν αὐλὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μὲ τὶς φωνές σας δονεῖτε τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τοπίου...

Ἂν μπορούσαμε, θὰ φωνάζαμε καὶ μεῖς, καί, ὅπως εἴμαστε καὶ μεγαλύτεροί σας, ἡ φωνή μας θὰ ἀκουγόταν ἴσως πιὸ μακρυά...! Ἴσως νὰ ξέσχιζε τοὺς αἰθέρες πάνω ἀπ' τὰ πέλαγα καὶ νἄφτανε στὸ μεγάλο ἐκεῖνο γυάλινο κτίριο ποὺ γίνεται ἡ προσπάθεια ἐνταφιασμοῦ τῆς φωνῆς ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ...

—Σᾶς βλέπουμε τὶς ὧρες ποὺ ξεχύνεστε στοὺς δρόμους φωνάζοντας καὶ νοιώθουμε τὴν πιὸ τρανὴ ἱκανοποίηση, ποὺ μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ ἄνθρωπος.Λέμε ἀπὸ μέσα μας: «Φωνᾶξτε ἀκόμη πιὸ δυνατά, μαζευτῆτε πιὸ πολλοί, δεῖξτε μὲ τὸν ἐπιβλητικό σας ὄγκο καὶ μὲ τὴ διάχυτη πικρία στὰ πρόσωπά σας, ὅτι ξέρουμε νὰ διατρανώνουμε τὸν πόθο μας..."Οτι εἴμαστε ἕνας λαὸς φιλότιμος, ὅσον καὶ ἡρωϊκὸς καὶ γενναῖος...»

—Ἔτσι σᾶς βλέπουμε μεῖς κι' αὐτὰ πιστεύουμε γιὰ σᾶς. Καὶ πιστοὶ συμπαραστάτες στὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες σας, σᾶς ἀγκαλιάζουμε πάντοτε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μας. Μέσα σὲ σᾶς βρίσκονται ἀδέλφια μας πραγματικά, γυιοί μας, ἀχώριστοι φίλοι...Μὰ καὶ χωρὶς αὐτούς, μέσα σὲ σᾶς βρίσκεται ἡ προσωποποίηση τοῦ πόθου καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς φυλῆς μας κείνη τὴν ὥρα...

—Ξέρουμε τὸν εὐέξαπτο χαρακτῆρα σας. Τὰ νεανικά σας χτυποκάρδια, τὴν ψυχοσύνθεση τοῦ νέου, τοῦ φοιτητοῦ! Ξέρουμε ὅτι οἱ ζεστὲς ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸ καρδιές σας, εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν καὶ μερικὰ ἐπεισόδια, ἀπὸ κεῖνα ποὺ σὰν φύλακες τῶν δημοσίων πραγμάτων εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποτρέψουμε.

—Γι' αὐτὸ στεκόμαστε στὸ πλάϊ σας σὰν μεγαλύτεροι ἀδελφοί, σὰν πατέρας, σὰ μάννα. Κι' ὅταν σεῖς, φουντωμένοι ἀπὸ τοὺς νεανικοὺς παλμοὺς καὶ τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα, προχωρεῖτε σὲ κεῖνα ποὺ ἐμεῖς ἔχουμε ταχθῆ νὰ διαφυλάξουμε, τότε, ἐπεμβαίνουμε ὑπενθυμίζοντας τὴν ἀπαγόρευση, τὴν ὑποχρέωσή μας ἔναντι τῶν ξένων, νὰ τοὺς περιφρουρήσουμε τὸ εἶναι τους...

—Ἐδῶ ἀγαπητοί μας, εἶναι τὸ πιὸ λεπτὸ σημεῖο τῆς ἀποστολῆς μας. Εἶναι ἡ πιὸ τραγικὴ θέση, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ προμηνύεται ἡ σύγκρουση, εἶναι στιγμὴ ποὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὴν ψυχολογήσουν οἱ πολλοί...

Στιγμὴ μεγάλης δοκιμασίας...

—Ἡ ψυχή μας εἶναι δοσμένη σὲ σᾶς, τὶς στιγμὲς αὐτές. Αἰσθανόμαστε τὴν ἴδια ἀνατριχίλα μὲ σᾶς...Ὅμως, δὲν πρέπει...Δὲν πρέπει νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ τὶς ὧρες ἐκεῖνες γεννιέται μέσα σας...Οἱ νεανικοί σας χυμοὶ ξεχύνονται πλούσιοι στὸν ψυχικό σας κόσμο κι' εἶστε ἀποφασισμένοι νὰ δώσετε τὴ σκέψη στὰ ἔμπρακτα ἔργα... Ὅμως ...δὲν πρέπει...'

—Καὶ τότε ἐπέρχεται τὸ μοιραῖον...Οἱ συστάσεις μας, ἡ λογική, ἡ φρόνηση κείνη τὴν ὥρα παραχωροῦν τὴ θέση τους στὴ δράση μόνο! Τυφλοὶ ἀπ' τὸν ἄσβεστο νεανικό σας πόθο, ὁρμᾶτε νὰ πραγματοποιήσετε τὰ ὅσα σὲ στιγμὲς ψυχολογικοῦ ἀναβρασμοῦ γεννιοῦνται στὶς καρδιές σας...

Ἐδῶ συγκρούεται τὸ καθῆκον μας μὲ τὸν πόθο σας. Ἐδῶ, συμβαίνει τοῦτο τὸ περίεργο: Νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος ἄλλα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἐπιθυμεῖ!... Νὰ κάνῃ πράγματα ποὺ ἡ συνείδησή του δὲν τὰ ἐγκρίνει...

Αὐτὸ τὸ περίεργο συμβαίνει σὲ μᾶς τὶς στιγμὲς αὐτές!...

—Δύσκολη ἡ θέση μας... Τραγική! Τὸ λεπτότερο σημεῖο τῆς ἀποστολῆς μας...

—Δεχόμεθα τὴν πίεσή σας, τὰ κτυπήματά σας στωϊκά... Φιλοσοφοῦμε κείνη τὴν ὥρα!...Καὶ μόνον ὅταν δοῦμε ὅτι οἱ πόθοι σας εἶναι ἀχαλιναγώγητοι, ὅταν δοῦμε ὅτι τίποτα δὲν σᾶς συγκρατεῖ, τότε, μοιραίως κάνουμε τὴν...ἀντεπίθεση. Στὴν ἀρχὴ μᾶς φαίνεται ὅτι παίζουμε μαζί σας, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι...διασκεδαστικό, τόσον ἀπὸ ἰδικῆς σας πλευρᾶς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἰδικῆς μας...Σηκώνουμε τὸ χέρι νὰ χτυπήσουμε δῶθεν, μὰ κεῖνο κατεβαίνει ἀπαλὰ σὰν χάδι πάνω σας...Τὸ ἴδιο μᾶς φαίνεται ὅτι κάνετε καὶ σεῖς γιὰ μᾶς.

—Ὅταν ὅμως περάσῃ ἡ στιγμὴ τῆς συγκρούσεως, τότε βλέπουμε ὅτι τὸ παιχνίδι μας ἦταν λίγο σκληρό. Βλέπουμε ὅτι μερικὰ χτυπήματα δόθηκαν μὲ περισσότερη ἔνταση ἀπ' ὅ,τι νομίζαμε...

Τὸ ἴδιο φυσικὰ διαπιστώνετε καὶ σεῖς...

Καὶ καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἦταν ἀναπόφευκτο.

—Ἦταν ἕνα κακὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἦταν ἕνα κατὰ συνθήκην ἐπεισόδιο...

Ἔ! Δένουμε τότε τὰ τραύματά μας καὶ χαρούμενοι, γεμάτοι θαυμασμὸ κι' ἀγάπη γιά... τὸν ἐχθρό μας, χαμογελᾶμε εὐχαριστημένοι καὶ πηγαίνουμε στὰ σπίτια μας.

—Ἐκεῖ συναντᾶμε τὸν μικρότερο ἀδελφό μας, τὸ γυιό μας, μὲ πρησμένο τὸ

μάτι ἢ μὲ δεμένο τὸ μέτωπό του. Συναντᾶμε αὐτὸν ποὺ πρὸ ὀλίγου ἦταν...ἀντίπαλος!... Μᾶς βλέπει κι' αὐτὸς μὲ γρατσουνισμένο καὶ ματωμένο τὸ πρόσωπο ἢ μ' ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι καὶ...γελάει μὲ κατανόηση...

—Αὐτὰ βλέπουν μερικοὶ κακόπιστοι καί, μ' ἐλαφρὴ συνείδηση—ὅπως, ἐλαφρὰ εἶναι καὶ τὰ αἰσθήματά τους—καταφέρονται κατόπιν, ἐναντίον μας. «Χτύπησαν τὰ παιδιά...» λέγει ὁ ἕνας. «Ὑπῆρξε χτυπητὴ ἡ ἀντίθεσις αἰσθημάτων μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ φοιτητῶν...», γράφει ὁ ἄλλος...

—Ποιὰ «ἀ ν τ ί θ ε σ ι ς α ἰ σ θ η μ ά τ ω ν» κύριοι;...

—Ποῖοι «Χτυπῆσαν τὰ παιδιά;»

—Γιατὶ δὲν βλέπετε λίγο πάρα-πέρα γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ διακρίνετε τὴν ἀλήθεια; Γιατὶ στὶς τόσες πίκρες κι' ἀγωνίες μας, προσθέτετε καὶ τὴν ἄδικη κρίση σας γιὰ τὶς ἐνέργειές μας;

Συκοφαντία, ἀπέραντα μεγάλη!...

—Ἔχουν ὅμως τὰ ἐλαφρυντικά τους αὐτοὶ οἱ κύριοι...Τοὺς ἀναγνωρίζουμε τὴν ἀνικανότητα νὰ ψυχολογήσουν!...

—Τοὺς ἀναγνωρίζουμε καὶ τὴ μωρία ποὺ ἔχουν νὰ πιστεύουν, ὅτι κάνουν καλὸ στὸ παιδὶ ποὺ ὑποστηρίζουν καὶ κακίζουν τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφὸ ποὺ τοῦ τράβηξε λίγο τ' αὐτὶ γιὰ νὰ μὴν ἀτακτῇ...Κι' ἂς εἶδαν, ὅτι τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ἐπετέθη πρῶτο στὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφό...

—Ἔτσι εἶναι...Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν ἀνικανότητα νὰ ψυχολογήσουν, νὰ σκεφθοῦν, μᾶς παραξηγοῦν πολὺ συχνά...

Ὅμως, δὲν τοὺς λαμβάνουμε καὶ τόσον ὑπ' ὄψει μας.

—Μᾶς φθάνει ἡ κατανόηση ποὺ δείχνουμε μεταξύ μας ἐμεῖς οἱ δυό...ἀντίπαλοι...

—Ἐμεῖς οἱ δυὸ ξέρουμε περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὴν πραγματικότητα. Ξέρουμε ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς συμπλοκῆς, ἀναμιγνύονται καὶ ὄντα ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸν εὐσεβῆ κι' ἁγνὸ πόθο τοῦ φοιτητοῦ.

—Αὐτοὶ εἶναι οἱ πικραμένοι ἀπ' τὴν Ἀστυνομία, γιὰ διαφόρους λόγους...

—Εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἐχθροί μας, ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς βλέπουν σὰν ἐμπόδιο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ καταχθονίου σκοποῦ των...

Αὐτοὶ εἶναι ποὺ κλείνουν τὰ μάτια καὶ χτυποῦν πραγματικά...

Κάνουν κάτι ποὺ τοὺς ἱκανοποιεῖ, ποὺ εἶναι ξένο ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ἰδικό σας ἰδανικὸ προορισμό...

Τοὺς ξέρουμε αὐτοὺς καὶ ὅταν κοπάζῃ ἡ θύελλα, τοὺς μιλᾶμε στὴ γλῶσσα ποὺ καταλαβαίνουν...

—Γι' αὐτούς, δὲν προορίζεται ἡ φωνή μας αὐτή. Ἀπευθύνεται σ' ὅλους ἐσᾶς τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶσθε ἄγνοι Ἕλληνες φοιτηταί, μὲ σκοπούς, ὄνειρα κι' ἐπιδιώξεις καθαρῶς Ἑλληνικές...

Μὲ σᾶς κουβεντιάζουμε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα. Σὲ σᾶς λέμε νὰ ἀκοῦστε τὴ φωνή μας...

Μὴ μᾶς κρατᾶτε λοιπὸν τὴν παραμικρὴ κακία. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ μεῖς...

Τὸ πιστεύουμε αὐτὸ μ' ὅλη μας τὴν ψυχή.

Ἐμεῖς δέσαμε τὰ τραύματά μας χωρὶς νὰ πετάξῃ ἡ ψυχή μας οὔτε ἕνα λεπτὸ ἀπὸ κοντά σας.

Κάντε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο γιὰ μᾶς...

Ἐμεῖς σᾶς παρακολουθοῦμε μὲ τὴ σκέψη μας σὲ κάθε σας βῆμα, ἀγωνιοῦμε ἐξ ἴσου γιὰ τὴ τύχη τοῦ πανελληνίου πόθου μας. Κι' εὐχόμεθα, οἱ πόθοι σας ὡς πραγματικῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς αὐριανῶν ἐπιστημόνων νὰ γίνουν τὸ συντομώτερο τρανὴ πραγματικότης, πολὺ μεγάλη ἐπαλήθευση...

—Βουλῶστε τὰ αὐτιά σας στοὺς μικρανθρώπους. Ἡ θέση σας εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀπ' αὐτούς...

—Καὶ κάτι ἄλλο θέλουμε νὰ σᾶς ποῦμε, κάτι ποὺ ἴσως νὰ σᾶς φανῇ ἀπραγματοποίητο. Μὲ λίγη καλὴ θέληση ὅμως, θὰ νοιώσετε ὅτι εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν.

—Ἀγνοῆστε τὶς πρεσβεῖες, καὶ τὴν περιουσία αὐτῶν ποὺ μᾶς ἀδίκησαν τόσο πολύ. Μὴ προχωρεῖτε πρὸς αὐτές!

—Εἶναι νεκρὰ σημεῖα τὰ κτίρια...τὰ γραφεῖα...

—Βλέπουν πολὺ καλὰ τὸν πόθο μας αὐτοὶ ἀπ' τὸ ὅτι γίνεται μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἀκίνητα καὶ κινητά τους πράγματα... Εἶναι περιττὸν νὰ φθάσετε ὡς τὶς πόρτες των. Δὲν θὰ ἐπιτύχετε τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅ,τι πετύχατε ἕως τὴν ὥρα ποὺ ξεκινᾶτε γιὰ κεῖ...

—Σκεφθῆτέ το λίγο ψύχραιμα αὐτὸ καὶ θὰ μᾶς δικαιώσετε...

—Κι' ἂν συμφωνήσετε στὸ τελευταῖο αὐτὸ μαζί μας, τότε τὰ τραύματά μας καὶ τὰ τραύματά σας θὰ κλείσουν γιὰ πάντα....

Διαφορετικὰ δυστυχῶς καὶ γιὰ τοὺς δυό μας—οἱ πληγές μας θὰ ξανανοίξουν...

.....«Ὅπως σᾶς ἀρέσει» λοιπόν..ποὺ εἶπε κάποτε κι' ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς χώρας αὐτῆς ποὺ τόσον μᾶς δηλητηρίασε τὴν ψυχή...

—Ποὺ νἄξερε ὁ μεγάλος Ἄγγλος δραματουργός, ὅτι ἡ τραγωδία τῆς ἀχαριστίας, ποὺ τόσον ἔντονα ζωγράφισε στὸν «Βασιληᾶ Λήρ», θὰ εὕρισκε τὸ πιστό της ἀντίγραφο στὴν περίπτωση τῆς Κύπρου καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια μάλιστα...

Ὁ δικός μας πόθος ὅμως δὲν θὰ γεράσῃ σὰν τὸν «Βασιληᾶ Λήρ», γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ...

Πολὺ γρήγορα θὰ πραγματοποιηθῇ!... «Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ εἶναι πολὺ κοντά μας!»...

ΤΕΛΟΣ

Οἱ γονεῖς μας κι' ἐμεῖς

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου, κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

Ὑπάρχουν στὴν ζωὴ ὡρισμένα ἰδανικὰ καὶ ἀξίες, γιὰ τὶς ὁποῖες αἰῶνες τώρα οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται. Σ' ὅλες τὶς ἀνθρώπινες φυλές, σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὑπάρχουν τρανὲς ἀλήθειες ποὺ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων στάθηκαν ἀναλλοίωτες, ἀκατάβλητες. Οἱ ἀξίες αὐτὲς ὑπῆρξαν πάντοτε τὸ ὁρμητήριο τῶν πιὸ εὐγενῶν καὶ ὑπερόχων ἀγώνων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Συνετέλεσαν στὴν πνευματικὴ καὶ τεχνικὴ ἐξέλιξι τῆς ἀνθρωπότητος, γιατὶ ἔγιναν σύμβολο καὶ ἔμβλημα στὶς παντὸς εἴδους ἐκδηλώσεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Αἰῶνες τώρα, ἡ Θρησκεία, ἡ Πατρὶς καὶ ἡ Οἰκογένεια εἶναι τὰ τρία φωτεινὰ ἀστέρια ποὺ σελαγίζουν στὸ παγκόσμιο πνευματικὸ στερέωμα, ὅλο λάμψι κι' ὁμορφιά. Σκορπίζουν ρίγη συγκινήσεως στὶς ἀνθρώπινες ψυχές, σαγηνεύουν τὶς καρδιὲς τῶν θνητῶν καὶ ὑποδουλώνουν καὶ τοὺς πιὸ ἀτίθασσους καὶ ἐπαναστατικοὺς χαρακτῆρες. Καθένα ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἰδανικά, ἀπετέλεσε θέμα ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ μελέτης τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ ὑπῆρξαν συγχρόνως οἱ φάροι ποὺ ἔδειξαν τὸν σωστὸ τῆς σωτηρίας δρόμο γιὰ τὰ ἀνερμάτιστα καὶ χωρὶς πυξίδα ἀνθρώπινα σκάφη, μέσα στὸ ἄγριο καὶ μανιασμένο πέλαγος ποὺ λέγεται ζωή.

Ἂς πάρουμε ὅμως στὴν τύχη αὐτὴ τὴ στιγμή, ἕνα ἀπ' αὐτά, τὴν **Οἰκογένεια.** Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξυμνήσω τὸν θεσμὸν αὐτόν, γιατὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ἀνίκανο νὰ καταπιαστῇ μ' ἕνα τόσο σοβαρὸ θέμα, ἐξετάζοντάς το σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι. Θὰ περιορισθῶ στὰ θεμέλια καὶ στ' ἀγκωνάρια τοῦ οἰκοδομήματος ποὺ λέγεται Οἰκογένεια καὶ τὰ ὁποῖα σ' ὅλες τῆς οἰκοδομές, μικρὲς καὶ μεγάλες, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δίνουν στερεότητα καὶ σιγουριὰ κι' ὄχι τὰ ὡραῖα καὶ μὲ πολυτελεῖς διακοσμήσεις ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια. Πρῶτος λοιπὸν ἀκρογωνιαῖος λίθος στὴν Οἰκογένεια εἶναι ἡ ἁρμονικὴ καὶ μὲ ἀγάπη διαβίωσις τῶν μελῶν της, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται πλήρως ἀπὸ ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, τὴν ὑποχρέωσι τῶν τέκνων νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς γονεῖς.

Νὰ γιατὶ ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, Παῦλος, διεκήρυξε: «Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα». Στοὺς γονεῖς ὀφείλομε τὴν ὕπαρξί μας κι' αὐτοὶ εἶναι ποὺ ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς γεννήσεώς μας ὑποχρεώθηκαν νὰ σηκώσουν τὰ βάρη τῆς ἰδικῆς μας ἀνατροφῆς καὶ διαπαιδαγωγήσεως. Ὅ,τι εἴμαστε, ὅ,τι ὡς τώρα κατωρθώσαμε νὰ δημιουργήσουμε, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ ὀφείλουμε στὰ ἀσπρισμένα μαλλιὰ δύο ὑπάρξεων. Ἴσως κανεὶς νὰ ἔχῃ ἀντίρρησι, γιατὶ πιθανὸν τὰ πράγματα νὰ μὴν ἀκολούθησαν στὴν δική του περίπτωσι τὸν γενικὸ κανόνα. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἀμαυρώσῃ καὶ νὰ μειώσῃ τὴν τρανὴ ἀλήθεια: Οἱ γονεῖς μας διεδραμάτισαν τὸν κύριο καὶ πρωτεύοντα ρόλο στὴ διαμόρφωσι τῆς ζωῆς μας.

Οἱ γονεῖς μας, ἄλλοτε μὲ τὴν στέρησι καὶ τὴν θυσία κι' ἄλλοτε μὲ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ τῆς ἀγάπης των, στάθηκαν κοντά μας σὰν τοὺς πιὸ πιστοὺς καὶ ἀφοσιωμένους φίλους, μαζί μας στὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπη, μαζί μας στὸν πόνο καὶ τὴν ἀπόγνωσι, μαζί μας στὴν εὐτυχία καὶ τὴν δυστυχία. Πότισαν μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ μὲ τὸ αἷμα τους τὴν ἄγονη γῆ, τὰ χέρια τους γέμισαν ρόζους ἀπ' τὴν σκληρὴ δουλειὰ γιὰ νὰ διαμορφωθοῦμε ἐμεῖς σωματικὰ καὶ νὰ πάρουμε τὰ πρῶτα ἐφόδια γιὰ τὸν αὐριανὸ μεγάλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Σκαρφαλωμένοι σὰν ἀγριοπούλια στὶς στεῖρες βουνοπλαγιές, σκάβοντας τὸ λιγοστὸ χῶμα καὶ τρώγοντας ἕνα ξεροκόμματο μὲ λίγες ἐλιὲς καὶ κρεμμύδι, φρόντισαν, ὅσο τουλάχιστον μπόρεσαν, νὰ μᾶς μάθουν τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν ἐκεῖνοι στερεθῆ. Αὐτοὶ κάθησαν κοντά μας στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, μίλησαν μαζί μας καὶ γιάτρεψαν τὶς ματωμένες πληγές μας, χύνοντας τὰ πιὸ πικρὰ καὶ καυτερὰ δάκρυα. Οἱ γονεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μοιράστηκαν μαζί μας τὴν μπουκιά τους, γύρισαν γυμνοὶ καὶ ξυπόλυτοι, θυσιάστηκαν στὴν ζωή τους, γιὰ ἕνα δικό

μας καλλίτερο μέλλον. Ποιὸς στ' ἀλήθεια δὲν θυμᾶται τὸ μητρικὸ χάδι καὶ τὸ γλυκὸ περήφανο χαμόγελο τοῦ πατέρα, ὅταν μαθαίνῃ ὅτι ὁ γυιός του προοδεύει; Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς; Ἡ καρδιὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάννας στάθηκαν ἀλύγιστες μπροστὰ στὶς πίκρες ποὺ τοὺς ποτίσαμε, βράχοι ἀτράνταχτοι στὴν ἐγκατάλειψι καὶ τὴν ἀδιαφορία μας γι' αὐτούς. Τοὺς πληγώνουμε, ἀλλ' αὐτοὶ σκύβουν καὶ μᾶς φιλοῦν, τοὺς βλασφημοῦμε, κάνουν πὼς δὲν ἀκοῦν, τοὺς ἀντιμιλοῦμε, μᾶς ἀγκαλιάζουν.

Μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχασαν τοὺς γονεῖς τους μποροῦν ἀπόλυτα νὰ αἰσθανθοῦν τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας τους. Οἱ γονεῖς εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή μας, γιατὶ εἴμαστε σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα τους καὶ ὀστᾶ ἐκ τῶν ὀστῶν των.

Ποιὸς θὰ μπορέσῃ ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες θυσίες τῶν γονέων μας, νὰ πῇ ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπακούουν σ' αὐτούς; Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς μωρὸς καὶ ἀνόητος γιὰ νὰ ἔχῃ ἀντίθετη σκέψι. Ὅσο κι' ἂν θέλουμε καμμιὰ φορὰ νὰ παραγνωρίσουμε τὴν ἀξία τῶν γονέων μας, τὰ πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς ποὺ εἶναι τόσο ζωντανά, μᾶς μιλοῦν καὶ μᾶς προτρέπουν γιὰ τὴν ὑπακοή. Νὰ λοιπόν, γιατὶ τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἐκτιμοῦν τοὺς γονεῖς τους. Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις κι' ὅλες οἱ ἐνέργειες μας πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνες μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ὑποχρέωσις τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς; Εἰς τὶ συνίσταται τὸ καθῆκον τῶν τέκνων; Ἡ ἀπάντησις στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι ἁπλῆ, πολὺ ἁπλῆ, φθάνει μόνον νὰ ὑπάρξῃ ἡ καλὴ θέλησι.

Τί ζητοῦν οἱ γονεῖς μας ἀπὸ μᾶς; Μήπως θέλουν νὰ τοὺς ἀνεβάσουμε στοὺς οὐρανούς; Ἢ τάχα ζητοῦν νὰ τοὺς χαρίσουμε ἕναν ἐπίγειο παράδεισο; Ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ θέλουν εἶναι ὁ σεβασμός, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησι. Τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τους εἶναι λίγα ἀκόμη. Μέρα μὲ τὴ μέρα γερνᾶνε. Τὰ μαλλιά τους ἄσπρισαν ἀπὸ καιρό. Οἱ δυνάμεις τοὺς ἐγκαταλείπουν. Δούλεψαν σκληρὰ στὰ περασμένα χρόνια τους, ὑπέφεραν, δυστύχησαν, ἀγωνίστηκαν ὑπεράνθρωπα. Τώρα στὰ γηρατειά τους ζητοῦν μιὰ ἥσυχη γωνίτσα γιὰ νὰ ἀκουμπίσουν τὰ κουρασμένα μέλη τους, νὰ μποροῦν ἀναπαυτικὰ νὰ πιοῦν ἕνα ποτῆρι γάλα, περισσότερο δὲ νὰ βλέπουν μὲ κρυφὴ περηφάνεια, ποὺ ἄθελά τους ζωγραφίζεται στὰ ρυτιδωμένα πρόσωπα, ὅτι τὰ παιδιά τους εἶναι εὐτυχισμένα, ζοῦν ἁρμονικὰ στὶς νέες τους οἰκογένειες, εἶναι ἀγαπημένα μεταξύ τους.

Ὁ γέρος πλέον πατέρας δὲν ζητεῖ χοροεσπερίδες, οὔτε ματαιόδοξες ἐπιδείξεις. Κάθεται στὴ γωνιά του καὶ τοῦ ἀρκεῖ ἡ σκέψις πὼς ὅ,τι μέχρι σήμερα ἔκανε, βρῆκε τὴν δικαίωσί του. Ἡ γρηὰ μάννα δὲν θέλει ἔξωμες τουαλέττες καὶ κοσμήτατα. Τῆς ἀρκεῖ ἡ δική μας ἀγάπη.

Πράγματα εὔκολα εἶναι ὅλα αὐτά, ἀπολύτως κατορθωτά.

Φίλοι μου, ὅσοι ἔχετε τοὺς γονεῖς σας, μὴ τοὺς ξεχνᾶτε. Σταθῆτε κοντὰ στὰ γεράματά τους, χαϊδέψετε τὰ χιονισμένα μαλλιά, σκορπίστε τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς στὰ πικραμένα χείλη τους. Μὴ τοὺς στενοχωρῆτε μὲ τὰ ἔργα σας. Σεβασθῆτε τὴν κάθε ἰδιοτροπία τους, ἱκανοποιῆστε κάθε λογικὴ ἐπιθυμία τους, κάνετε τὴν στερνὴ ζωή τους χαρωπή. Μὴν ἐπιτρέψετε σὲ κανένα νὰ τοὺς προσβάλῃ, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς λέγεται φίλος σας, ἐρωμένη σας, γυναῖκά σας. Ἀγάπες, ἔρωτες, πρόσκαιρες χαρές, εὔκολα μπορεῖτε νὰ βρῆτε. Τὴ μάννα ὅμως καὶ τὸν πατέρα σας, ποτέ. Κάνετε ὅ,τι θὰ θέλατε νὰ κάνουν καὶ σὲ σᾶς τὰ παιδιά σας αὔριο.

Ὅσοι τοὺς χάσατε, ἢ στερηθήκατε ἕναν ἀπ' αὐτούς, φανῆτε τίμιοι καὶ λογικοὶ στὰ ἔργα σας, σκορπίστε στοὺς ἄλλους τὴν χαρά, κάνοντας ἔτσι ἕνα αἰώνιο μνημόσυνο στὶς ἱερὲς σκιές τους. Οἱ σκέψεις μας ἂς πετοῦν κάποτε-κάποτε σ' ἕνα νεκροταφεῖο, ὅπου μιὰ κρύα πλάκα σκέπασε γιὰ πάντα τὶς πιὸ προσφιλεῖς μας ὑπάρξεις. Ψηλὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια οἱ ψυχὲς τῶν γονέων μας θὰ μᾶς παρακολουθοῦν καὶ θὰ χαίρωνται. Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας μας, ἂς πηγαίνουμε κοντά τους, σκορπῶντας γύρω μας μόνον τὴν εὐτυχία καὶ τὸ γέλιο ποὺ δὲν προφθάσαμε νὰ χαρίσουμε σ' αὐτούς.

« Συγκρούσεις . . . »

Βρέχει... Ὅλα μουσκεμένα γύρω... τὰ σπίτια, οἱ δρόμοι, ἐγώ...

Ξεψυχάει τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ δειλινό. Ὅμως δὲν εἶναι πένθιμη ἡ στιγμή. Γιατὶ ὁ δρόμος ἄξαφνα ζωντανεύει, παίρνει ζωὴ ἀπ' τὸ βιαστικὸ κόσμο τῶν περαστικῶν...

Ὀμπρέλλες, ἀδιάβροχα, γαλότσες πηγαινοέρχονται σ' ἕνα γρήγορο ρυθμό: τὸ ρυθμὸ τῆς βροχῆς...

Τὸ νερὸ πέφτει ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν Οὐρανό... ὕστερα ἀπὸ τὶς ταράτσες, τὶς στέγες, τὰ κεραμίδια, τοὺς ἐξῶστες...σὰν ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος...

Ἡ Ἀθήνα γίνεται ὄμορφη ἐτοῦτες τὶς ὧρες... Ἀπόψε τὸ ἀνακάλυψα αὐτό...

...Περπατῶ μέσα στὴ βροχή...Ὑπηρεσία... Μ' ἕνα σφιχτοκουμπωμένο ἀδιάβροχο, ἕνα ζευγάρι φτηνὰ γάντια, καὶ τὸ καπέλλο νὰ βαραίνῃ, ὅλο νὰ βαραίνῃ ἀπ' τὸ νερό... Ὁ δρόμος εἶναι ὁ ἀσφαλτοστρωμμένος... Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κτίρια μεγάλα καὶ μικρά, φῶτα λιγοστά, χρώματα θαμπά, ἄφθονα στὰ μαγαζιά... Καὶ ἄνθρωποι παντοῦ... Σὲ χίλιες στάσεις, σὲ χίλιες πόζες, σὲ χίλιες δυὸ εἰκόνες...

Στὴ μέση τοῦ δρόμου περνᾶνε τὰ αὐτοκίνητα...βιαστικά, μὲ τὰ δυὸ μεγάλα φωτερὰ μάτια τους μπροστὰ, ὀρθάνοιχτα... Νὰ κυττάζουν παραξενεμένα τὰ σκοτάδια, νὰ μουγκρίζουν, καὶ κάπου-κάπου νὰ συγκρούωνται...

Στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου διαβαίνουν οἱ πεζοί... Κι' αὐτοὶ βιαστικοί, τυλιγμένοι στὰ παλτά, τὰ ἀδιάβροχα, τὶς καμπαρντίνες τους...

Γραφικὴ σκηνή... Πεζὰ γραμμένη ὅμως, ἀφοῦ γράφτηκε ἀπὸ... πεζό... ἕναν πεζὸ μὲ στολὴ ἀστυφύλακος, ποὺ ἀντιμετωπίζει κάθε μέρα τοῦ δρόμου ὅλη τὴν πεζότητα... σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη της... Οἱ ἄνθρωποι συνήθως δὲν τὸν προσέχουν... Δὲν ἔχει κι' ὄνομα μάλιστα... Εἶναι ὁ...ἀστυφύλακας.

Πόσο ὄμορφο πρᾶγμα νᾶσαι ἄγνωστος!!! Νὰ σοῦ ἀποδίδουν τιμὲς ἀσυναίσθητα, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μαντεύσουν ποιὸς εἶσαι σύ!!!... Ἄγνωστος Θεός; ἢ ἄγνωστος στρατιώτης;...

...Πάντως εἶσαι ἄγνωστος... Καὶ κάπου κάπου σὲ περιφρονοῦν.

Αὐτὸ γίνεται στὶς πλατειὲς λεωφόρους ποὺ ἔχουν φῶτα πολλά, ἀκριβὰ κοστούμια, σκληρὰ κολλάρα, πελώριες κοῦρσες, βαρειὰ διακόσμηση...

Μὰ σὰν στρίβεις σ' ἕνα σκοτεινὸ ἀπόμερο δρομάκι, τὰ πράγματα ἀλλάζουν..

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ δὲν γύριζε νὰ σὲ δῇ, ἔρχεται τώρα κοντά σου, ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνσή σου, παίρνει καὶ τὸ βῆμα σου ἀκόμα... Κι' ἐσὺ μοιάζεις σὰν νὰ προηγῆσαι μιᾶς πολύμορφης στρατιωτικῆς φάλαγγας... Περήφανος περπατᾷς ἐκεῖ... Εἶσαι στὸ στοιχεῖο σου. Γιὰ τὰ σκοτάδια πλάστηκες. Οἱ προβολεῖς δὲν σοῦ ταιριάζουν. Εἶσαι πιὸ πολὺ ὁ Ἄρχοντας τῆς Νύχτας...

Μὰ γιατὶ ἔρχονται ὅλοι κοντά σου, ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος; Ἀπὸ φόβο; Ἀπὸ ἐπιθυμία ἑνὸς αἰσθήματος ἀσφαλείας; Ἀπὸ ἀγάπη; Μήπως ἀπό... Ἀλλὰ μὴν τὰ ρωτᾷς καὶ μὴν τὰ προσέχῃς ἐσὺ αὐτά...

Ἕνα τέτοιο σκοτεινὸ δρομάκι διασχίζω τώρα...Ἄνθρωποι δὲν φαίνονται... Ὁ φανός μου ἀναμμένος ἀναζητᾷ μέσα στὰ σκοτάδια τὰ ἀντικείμενα, τὶς μορφές, καὶ τὰ γεγονότα...Νὰ τὰ φωτίσῃ, νὰ τὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ σωστά...

Μὲ τὸν ἀναμμένο φανὸ προχωρῶ—ὅπως τ' αὐτοκίνητα στὸ δρόμο—...

Καὶ κάπου-κάπου συγκρούομαι...

Νά!!... Αὐτὸ ἐκεῖ,εἶναι ἕνα μαγαζί...Ὁ ἰδιοκτήτης του τὄχει σφαλίσει φεύγοντας χτὲς βράδυ... Μὰ ἕνας παράξενος ἄνθρωπος θέλει νὰ τὸ ξεσφαλίσῃ ἀπόψε... Μ' αὐτὸν συγκρούομαι... Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' ἐσᾶς, καὶ σὰν κι' ἐμένα... Μὰ συγχρόνως εἶναι κι' ἕνας διαρρήκτης...τὸν συλλαμβάνω. Διόλου ρωμαντικὴ εἰκόνα.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ αὔριο, σὰν τὸ μάθῃ, θὰ μοῦ πῇ εὐχαριστῶ, μὰ οἱ

ἄνθρωποι ποὺ μὲ βλέπουν σήμερα στὸ δρόμο νὰ τὸν τραβῶ, στέκονται καὶ μὲ κατακρίνουν...

Κι' ἐνῷ αὐτὸς διαβαίνει μὲ ἀγέρα, κυκλωμένος ἀπὸ τὴν συμπάθεια τῶν θεατῶν, ἐγὼ περνῷ μαζεμμένος. Σὰν νὰ κάνω κανένα κακό.

Συγκρούστηκα μ' ἕναν ἄνθρωπο στὸ κάτω-κάτω. Κι' ἴσως αὐτὸς νἄναι ἕνας φτωχὸς οἰκογενειάρχης ποὺ ἀκούει τὰ παιδιά του νὰ τοῦ ζητᾶνε λίγο ψωμί... Εἶναι νομίζετε εὐχάριστο τὸ ἔργο μου;

***

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἴδια ὥρα, λίγο πάρα κάτω... Ἕνα ζευγάρι ἀγγαλιασμένο περπατᾷ μπροστά. Τρικλίζει μᾶλλον σὰν μεθυσμένο. Μέθυσε ἀπὸ ἔρωτα.

Ποιὸς μπορεῖ τάχα νὰ πῇ ὅτι ὁ ἔρωτας δὲν μεθᾷ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι αὐτὸ τὸ μεθύσι δὲν εἶναι γλυκό;

Τὸ μεθυσμένο ζευγαράκι ζῇ στὸν κόσμο του. Κι' ἐγὼ στὸν δικό μου. Μὰ δὲν εἴμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἴδιοι; Ναί! Μά, καθένας ὅπου τάχτηκε...

Ὁ ἔρωτας εἶναι φλύαρος. Εἶναι ἀπαιτητικός. Εἶναι ἀνήσυχος. Καίει σὰν φλόγα τὰ σωθικά σου. Φιλιέται, φιλᾷ, τσακώνεται, λέει ὡραῖα λόγια, κάνει σκηνές, ζηλεύει, πλέκει ὄνειρα. Κι' ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς περιφρονεῖ. Τοὺς βλέπει σὰν κουνούπια. Κανέναν δὲν ὑπολογίζει. Εἶναι ὁ πιὸ παληὸς κάτοικος τῆς Γῆς. Τὸν προστατεύει τὸ παγκόσμιο ἠθικὸ ἐνοικιοστάσιο.

Καὶ τὸ ζευγάρι τραγουδᾷ, πρῖμο-σεγόντο :

«Ἔρωτα τύραννε Μεγάλε...»

...Ἀντηχεῖ μέσα στὴ σιωπηλὴ καὶ ὑγρὴ νύχτα ἐτοῦτο τὸ τραγοῦδι σὰν σάλπισμα. «Σηκωθῆτε ἀπ' τὸν ὕπνο. Ἀγγαλιαστῆτε. Φιληθῆτε. Ἐρωτευμένοι ὅλου τοῦ κόσμου ἑνωθῆτε...».

Τὸ σάλπισμα ὅμως ταιριάζει μονάχα στοὺς στρατῶνες καὶ στὶς μάχες. Γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Στοὺς δρόμους ἀπαγορεύεται. Διαταράσσει τὴν ἡσυχία. Ἐσὺ κοιμᾶσαι. Ὁ ἄλλος τραγουδᾷ. Ἐσὺ θέλεις νὰ ξυπνήσῃς πρωΐ-πρωΐ. Ἐκεῖνος δὲν τὰ καταφέρνει νὰ κοιμηθῇ, κι' ἂς εἶναι ἡ ὥρα τρισήμισυ. Διαμαρτύρεσαι. Διαμαρτύρεται κι' ὁ ἄλλος. Τσακώνεστε, πιάνεστε στὰ χέρια. Ἔρχουμαι τότε ἐγὼ νὰ σᾶς χωρίσω. Καὶ τὸ θαῦμα συντελεῖται. Συμφιλιώνεστε ἀμέσως, ἑνώνεστε, καὶ τὰ βάζετε κι' οἱ δυὸ στὸ τέλος μαζί μου. Ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα δηλαδή.

Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἐρωτευμένου ζευγαριοῦ κανέναν δὲν ἐνοχλεῖ. Κι' ἐγὼ δὲν ἐπεμβαίνω. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος μήπως κι' ἐγώ; Δὲν ἔχω καρδιά; Δὲν θέλω νὰ ξεχαστῶ στὸν γαλάζιο κόσμο ἑνὸς ὄμορφου ὀνείρου; Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνω. Τοὺς ἀκολουθῶ ρεμβάζοντας. Ρεμβάζουν οἱ ἀστυφύλακες; Ἂν ρεμβάζουν λέει!!... Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους σας μάλιστα. Μὰ δὲν κάνει νὰ τὸ δείχνουν...

Θυμᾶμαι κι' ἐγὼ ἴσως κάποιον εὐτυχισμένο ἔρωτα... Τὸν καλῶ φανταστικὰ σιμά μου. Νάρθῃ σ' αὐτὸ τὸ βρεγμένο σοκάκι νὰ περπατήσουμε κοντὰ-κοντά...

Θυμᾶμαι!!!...Ἀλλοίμονο!!! Εἶναι κακὸ νἄχῃς καρδιά... Μά, ἂν δὲν εἴχαμε, τὶ θἄμασταν;...

Ἂς μὴ ἀσχοληθοῦμε ὅμως μὲ τὴν φιλοσοφία. Δὲν ταιριάζει στὸν γράφοντα.

...Κάποια στιγμὴ τὸ ζευγαράκι σταματᾷ... Σταματᾷ κάτω ἀπόνα μπαλκόνι... ὑψώνει τὴ φωνή του, ἀγγαλιάζεται πιὸ σφιχτὰ καὶ ἐπαναλαμβάνει :

«...Ἔρωτα τύραννε Μεγάλε,
ποὺ τὶς καρδιές μας κυβερνᾷς...»

Κι' ὁ ἔρωτας παίρνει θάρρος ἀπὸ τὸ θράσος τοῦ ζευγαριοῦ. Γίνεται αὐθάδης, προκλητικός. Φυτρώνει ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν. Τρυπώνει μέσα στὰ σπίτια. Σκουντᾷ τοὺς κοιμισμένους, σκοντάφτει πάνω σὲ ἀρρώστους, τσακώνεται...

Καὶ ἡ σειρά μου ἦρθε... Πλησιάζω. Σύγκρουσις.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα δριμὺ φιλιππικὸ ποὺ ἄκουσα ἀπ' τὸ ζευγάρι, παίρνω τὰ στοιχεῖα του. Ἡ καρδιά μου πάντως διαμαρτύρεται. Ζητᾷ νὰ φύγῃ ἀπὸ μέσα μου. Δὲν μὲ ἀνέχεται.

—Γιὰ στάσου!

—Δὲν στέκουμαι. Κι' ἐσὺ ἀγαπᾷς, κι' ἐσὺ ἀγγαλιάζεις, κι' ἀγγαλιάζεσαι, κι' ἐσὺ θέλεις νὰ τραγουδήσῃς. Ποιὸ εἶναι τὸ...διαπραχθὲν ἔγκλημα;

—Διατάραξις.

—Σαχλαμάρες! Δὲν θὰ καθόντουσαν ὅλη τὴ νύχτα. Λίγη ὥρα μονάχα. Μποροῦσες νὰ τοὺς ἄφηνες.

Στὴν ἀντιπέραν ὄχθη ὅμως σαλπίζεται ἄλλο σάλπισμα. «Κουρασμένοι, κοιμισμένοι, ἐργατικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἑνωθῆτε. Φωνάχτε. Θέλουμε νὰ κοιμηθοῦμε», ἐνῷ ἐγὼ διώχνω τὸ ζευγαράκι καὶ τὸ ὑποχρεώνω νὰ σταματήσῃ τὸ τραγοῦδι του. Μὰ ἡ καρδιά μου φτερουγίζει κοντά του. Στὸ μικρόφωνο τῆς ψυχῆς μου ἀντηχεῖ πάντα τὸ τραγοῦδι του... «ποὺ τὶς καρδιές μας κυβερνᾷ...»

***

Καὶ πάλι βρέχει...ἀλλὰ ἐτούτη ἡ βροχὴ εἶναι τόσο διαφορετική!!! Βροχὴ ἀπὸ φωνές, ἀπὸ πέτρες, ἀπὸ κατάρες..."Ενας ἐξωργισμένος λαὸς ἀστράφτει καὶ βροντᾷ... Σὲ πολεμικὴ παράταξη, δίνει μιὰ πολὺ μεγάλη μάχη... Γίνεται ἕνας "Ανθρωπος Πελώριος...ὑψώνει τὸ περήφανο ἀνάστημά του γιὰ νὰ φτάσῃ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς... Μεγαλόπρεπη εἰκόνα!!!... Δὲν ἔχω δῆ πιὸ ἐπιβλητικὴ ἀπ' αὐτή... "Αν μποροῦσα νὰ τὴν φωτογραφίσω!!!...

Κύπρος!!!...ἕνα μαγευτικὸ νησάκι, Ἑλληνικὸ ὡς τὸ τελευταῖο λιθάρι του.. Μιὰ γλυκειὰ κοπέλλα... Γιατὶ στενάζει; Δὲν βλέπεις; Εἶναι σκλάβα... Ἀλυσσοδεμένη τὴν κρατᾶν κάποιοι ποὺ πιστεύουν στὴ δύναμί τους... Τὶ τὴν θέλουν; Τὶ ζητᾶν;

"Ενα γεροντίστικο πεῖσμα, μιὰ ἀσύλληπτη ἀχαριστία καὶ πολλὲς «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις». "Ομως γιατί;

Δὲν πολεμήσαμε κάποτε μαζὶ μὲ τοὺς σημερινοὺς κατόχους τῆς Κύπρου μας, πλάϊ-πλάϊ, σὰν ἀδέρφια, στὴν Μακεδονία, στὴν Κρήτη, στὸ "Ελ-'Αλαμέϊν, στὸ Ρίμινι; Οἱ νεκροί μας δὲν ἀνταμώθηκαν στὸ ἴδιο χῶμα, πολεμῶντας γιὰ τὰ ἴδια ἰδανικά; Δὲν στάθηκαν αὐτοὶ οἱ ἐλπιδοφόροι κήρυκες τῆς λευτεριᾶς μας στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὅταν μονάχα ἐμεῖς κι' ὁ Πρωθυπουργός τους σταθήκαμε ὄρθιοι σ' αὐτὴν τὴν "Ηπειρο;

Ἱστορία εἶναι μονάχα αὐτή; Κλειδαμπαρώθηκε στὰ ἀπαστράπτοντα συρτάρια τῶν πεισματάρηδων λόρδων;

«Ἱερουσαλήμ!!! Ἱερουσαλὴμ!!! ἡ ἀποκτενοῦσα τοὺς προφήτας;!!!».

Καὶ οἱ λόρδοι τῆς ἀπιστίας ἀνάβοντας μὲ νωχέλεια τὰ ποῦρα τους κλείνουν τὰ αὐτιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε...

Τὶ νάγινε λοιπὸν ἡ τιμή, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ 'Αξιοπρέπεια, ἡ 'Αλήθεια τῶν ἀνθρώπων; "Εχασαν οἱ λέξεις τὴ σημασία τους; Διαγράφτηκαν ἀπ' τὸ λεξιλόγιο ἐκείνων ποὺ κάποτε στάθηκαν πρωτοπόροι τῆς παγκόσμιας Δημοκρατίας;

Ποῦ εἶναι τὸ γόητρό τους; Οἱ χάρτες τῆς 'Αενξαρτησίας τους; Πνίγηκαν μήπως μέσα στὸ ἀπέραντο πέλαγος ποὺ περιβρέχει τὸ νησί τους; Σκέβρωσαν; Μπῆκαν, στὸ πλύσιμο τῆς διπλωματίας τους;

...Καὶ ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδος μαίνεται. 'Αστράφτει καὶ βροντᾷ. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ; Ποιὸς θἄχῃ τὸ θράσος νὰ τὸν κατηγορήσῃ;

"Ομως οἱ πέτρες;... τὰ λεμόνια μὲ τὰ ξυράφια;... τὸ μῖσος;.....οἱ συμπλοκές;... ποιὸν πολεμᾶνε; πολεμᾶνε ἐ μ ᾶ ς. 'Αστεῖο φαίνεται. Κι' ὅμως εἶναι τόσο τραγικό!!! Μᾶς ἀποδοκιμάζει ὁ Λαός..Ὁ Λαὸς ἀρὰ γε ἢ μήπως κάποιοι παληοὶ πελᾶτες τῶν κρατητηρίων, μας ποὺ μᾶς μισοῦν γιατὶ στεκόμαστε ἐμπόδιο στὰ σχέδιά τους, καὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ξεσηκώσουν τὸν κόσμο ἐναντίον μας;

Ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη στὸ πόδι...

Τὶ ζητᾶνε αὐτοὶ οἱ ὡραῖοι ἄνθρωποι, οἱ πολῖτες αὐτῆς τῆς ὄμορφης Πατρίδας; Ζητᾶν τὴν Κύπρο. Σύμφωνοι..Μὰ ποιὸς τοὺς ἀρνεῖται αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Μήπως ἐμεῖς; ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε φύσει καὶ θέσει οἱ στυλοβάτες τοῦ Κράτους; Ἐμεῖς οἱ «μοναρχοφασίστες»; ἐμεῖς ποὺ «ξεχειλίζουμε ἀπὸ πληθωρικὸ σωβινισμό»; Ἐμεῖς ἀρνούμεθα τὴν λευτεριὰ τῆς Κύπρου μας; ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ μεγαλώσῃ ἡ Ἑλλάς; Κι' ὅμως ...Σᾶς ἐμποδίζουμε...Σᾶς φράζουμε τὸ δρόμο...Μά, ἀλήθεια ἐσεῖς...ποῦ πᾶτε; Τὶ ζητᾶτε; Νὰ βροντοφωνήσετε στοὺς πέντε αἰθέρες τὸ δίκηο μας; ἢ νὰ μιμηθῆτε ἕνα γειτονικὸ λαό, ποὺ στιγματίστηκε ἀνεπανόρθωτα στὴν παγκόσμια συνείδηση, γιατὶ μιὰ ἀπαίσια μέρα μπῆκε στὰ σπίτια καὶ τὰ μαγαζιὰ τῶν συμπατριωτῶν μας, γιὰ νὰ πουλήσῃ φτηνὸ «νταϊλίκι» κι' εὔκολο ἡρωϊσμό;

Νὰ σᾶς ἀφήσουμε λοιπόν... Νὰ πᾶτε ποῦ; Στὶς Πρεσβεῖες; Νὰ σᾶς ἀφήσουμε δηλαδὴ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλεύθερο τὸ δρόμο πρὸς τὴν παρανομία; Τότε ἀρά γε πῶς θὰ λέγεται ὁ δίκαιος ἀγώνας μας; Ἀγώνας κατὰ τῶν κτιρίων καὶ κατὰ τῶν ξένων ποὺ φιλοξενοῦμε; Εἶναι σωστὸ αὐτό;...

Μήπως σᾶς πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ πὼς θἄθελα νὰ σᾶς κατηγορήσω; Πρὸς Θεοῦ! Κουνηθῆτε ἀπ' τὴ θέση σας. Κοντά σας εἶμαι κι' ἐγώ. Σᾶς καμαρώνω. Δακρύζω ὅταν σᾶς βλέπω νὰ ἀγωνίζεστε... Ὅμως...ὅμως ὑπάρχουν ἀνάμεσά σας καὶ οἱ ἱερόσυλοι...αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ πάρουν τὰ Ἄχραντα Μυστήρια τῶν πόθων μας καὶ νὰ τὰ ρίξουν στοὺς τοίχους... Αὐτοὶ σᾶς δίνουν ἐτούτη τὴ θλιβερὴ κατεύθυνση...Τὶ κρῖμα!!!...

Καὶ ὁ λαὸς μαίνεται. Ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Ἡ Γῆ σείεται. Κι' ἐμεῖς στὴ μέση σὰν ἀλεξικέραυνα καταπίνουμε τοὺς κεραυνοὺς τῆς μοιραίας στιγμῆς, γιὰ νὰ προλάβουμε τὴν καταστροφή...

Ἡ Κύπρος!!!... ἕνα Ἑλληνικὸ νησὶ...πιὸ Ἑλληνικὸ κι' ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα...Καὶ οἱ ἀστυφύλακες τραυματίζονται...τραυματίζονται αὐτοὶ γιὰ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν νὰ τραυματισθῆ τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος μας...

Ἔτυχα κάποτε σ' ἕνα τέτοιο συλλαλητήριο...Κι' ἡ Τύχη μ' ἔφερε ἀντιμέτωπο μὲ συμφοιτητές μου, φίλους καλούς, παιδιὰ εὐγενικὰ κι' ἀγαπημένα. Σὰν μ' εἶδαν σταμάτησαν...Ἡ καρδιά τους ἔγερνε σὰν τὸ καλάμι ποὺ τὸ φυσᾷ ὁ ἄνεμος...Ἐμπρὸς; ἢ πίσω;

Μπροστὰ ἤμουνα ἐγώ, ὁ φίλος τους. Καὶ πίσω τους οἱ κραυγὲς γιὰ τὴν Ἕνωση...

Στάθηκαν συλλογισμένοι. Μὰ ἐγὼ τοὺς διευκόλυνα: «Ἂν πρόκειται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ πάρουμε τὴν Κύπρο μας, παιδιά, κτυπῆστε με. Μὴ σκέφτεστε. Δὲν σᾶς κρατῶ κακία. Ἂν ὅμως πρόκειται νὰ βλάψουμε τὴν ἱερή της ὑπόθεση μὴν προχωρῆτε ἄλλο...».

Ὕστερα γυρίσαμε στὸ Τμῆμα. Κτυπημένοι, σκονισμένοι, μὲ τὴν ψυχὴ βαρειὰ γυρίσαμε. Καὶ μέσα στὴν αἴθουσα ἀλλαγῆς ποὺ συγκεντρωθήκαμε, ἀνακαλύψαμε ὅτι εἴχαμε τρεῖς ἀπόντες-βαρειὰ τραυματισμένους στὸ Νοσοκομεῖο...Μὲ ἐπιδέσμους οἱ ὑπόλοιποι...

—«Μιὰ ἐφημερίδα, παιδιά», εἶπε κάποιος, «νὰ δοῦμε τὶ γίνεται στὴν Κύπρο»..

Ἡ ἐφημερίδα ἀνοίχτηκε στὴ μέση τῆς παρέας. Ὁ ἕνας διάβαζε κι' οἱ ἄλλοι ἀκούγαμε. Καὶ ξεχνούσαμε τὴν πίκρα μας. Καὶ γεμίζαμε λαχτάρα καὶ καμάρι γιὰ κείνους τοὺς ἀδούλωτους Ἕλληνες τῆς Κύπρου, ποὺ σὰν ἕνας ἄνθρωπος, μὲ πίστη στὸ Θεὸ καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας, συνεχίζουν τὴν ἔνδοξη ἱστορία τῶν προγόνων μας, ἀτρόμητοι κι' ἀλύγιστοι στὴ βία καὶ στὶς ἀπειλές...

«...Μπράβο ΕΟΚΑ, χιλιοτραγουδισμένη ΕΟΚΑ. Κτύπα δίχως ἀνάπαυλα. Μάθε στοὺς λόρδους πῶς πολεμᾶμε οἱ Ἕλληνες γιὰ τὴν λευτεριά τους...».

Ἕνας συνάδελφος, ποὖχε τὸ κεφάλι δεμένο τινάχτηκε σὲ μιὰστιγμὴ ὄρθιος...

—«Ἔτσι μοὔρχεται νὰ τραβήξω κι' ἐγὼ γιὰ τὴν Κύπρο. Νὰ πολεμήσω στὸ πλευρὸ τοῦ Διγενῆ, αὐτοῦ τοῦ ἀκατάβλητου Ἥρωα τῆς Ἀντιστάσεως...νὰ σκύψω καὶ νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χέρι μ' εὐγνωμοσύνη...» εἶπε καὶ τὰ μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα... Ὕστερα ἔγινε σιωπή. Καὶ τὴ διέκοψε ἕνας νεοφερμένος μαθητευόμενος ἀστυφύλακας ποὺ κούτσαινε. Στάθηκε στὴ μέση τῆς παρέας καὶ μᾶς ρώτησε:

«...Μὰ μοιάζω γιὰ ἐγγλέζος, βρὲ παιδιά; Ἐγὼ γεννήθηκα στὴν Ρούμελη, ἐκεῖ ποὺ γράφτηκαν οἱ πιὸ λεβέντικες σελίδες τῆς ἱστορίας μας, ἐκεῖ, ποὺ τὰ βουνὰ καὶ οἱ χαράδρες εἶναι ἀκόμα ματωμένα ἀπ' τὸν πόλεμο τοῦ 21...Τότε γιατὶ μὲ χτύπησαν; Γιατί, συνάδελφοι, μᾶς κτυποῦν;» Μὰ κάποιος τὸν διέκοψε :

«...Μὴν σὲ παίρνει τὸ παράπονο. Εἶσαι καινούργιος καὶ ἀσυνήθιστος σὲ τέτοια πράγματα. Γι' αὐτὸ παραξενεύεσαι. Ἐμεῖς πονᾶμε δίχως νὰ ὀργιζώμαστε, χωρὶς νὰ λέμε πουθενὰ τὰ παράπονά μας. Ἀφήνουμε ὅλους νὰ μᾶς βρίζουν. Παντρευτήκαμε αὐτὸν τὸν ὅμορφο Λαό. Τὸν παντρευτήκαμε ἀπὸ ἕνα τρελλὸ ἔρωτα. Παντρευτήκαμε τὶς λύπες, τὶς χαρές, τὴν ἀνησυχία, τὴν ὀργή, τοὺς πόθους του. Μᾶς πάντρεψε ὁ Θεὸς σὰν ὡρκιζόμαστε στὴ Σχολή..Κι' ὁ γάμος μας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ διαλυθῇ γιὰ ἀσυμφωνία χαρακτήρων. Οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξε ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω...».

...Ἡ Κύπρος...τὸ συλλαλητήριο...οἱ Ἐγγλέζοι...οἱ φοιτητὲς...ἐμεῖς... Ἡ πιὸ φοβερὴ Ἑλληνικὴ σύγκρουση...

***

Μιὰ ἄλλη βροχὴ στὴν πάρα κάτω γειτονιά... Μιὰ καρδιὰ ποὺ ραντίζεται ἀπὸ τὴν ψιλὴ βροχούλα τοῦ πόνου...Θέλει νὰ κλάψῃ μὰ δὲν μπορεῖ...

Ἕνας ἄντρας...Γερμένος...Ἀμίλητος...Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του βουρκωμένα...Περπατᾷ, πλάϊ σ' ἕνα κῆπο, σιγοσφυρίζοντας μηχανικὰ ἕνα θλιμμένο σκοπό... Γυρνᾷ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο-τραγικὸς ἀτσίγγανος τῶν αἰσθημάτων του...Ποῦ πάει αὐτός; Ποῦ πάει; Ὦ! Μὴ ρωτᾶτε...Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία...

Πέφτει σχεδὸν ἐπάνω μου...Τινάζεται ξαφνιασμένος...Ζητάει συγνώμη καὶ κάνει νὰ φύγῃ... Τί, ἔχεις, καλέ μου φίλε;

—Πονάω... Εἶμαι δυστυχισμένος...

—Μὰ γιατί;

—Τὶ ὠφελεῖ νὰ στὸ πῶ; Δὲν πρόκειται νὰ μὲ καταλάβῃς...

—Πῶς τὸ προεξοφλεῖς;Γιὰ πές μου τέλος πάντων...

Καὶ μοὖπε...μοὖπε πολλὰ καὶ διάφορα... Δὲν θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅμως γιατὶ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μιὰ μεγάλη σύγκρουση εἶχε γίνει, ποὺ τὸν συντάραξε σύγκορμα. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου ὑπαγόρευε τότε τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ λέγοντάς του αὐτὰ τὰ λόγια, μυστικὰ μὰ ἐπίμονα καὶ ἐπιβλητικά :

«Γίνου φίλε μου σ' αὐτὴν τὴν σύγκρουση τὸ θῦμα, ἂν κάποιος πρέπει νὰ θυσιασθῇ... Μὴν σὲ κυβερνᾷ ἡ καρδιά σου. Οὔτε καὶ ἡ ψυχρὴ λογική...

Ἄς σὲ ὁδηγῇ μονάχα τὸ Καθῆκον. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὡραιότερος προσανατολισμός... Καὶ περπάτα στὴ βροχή... Καὶ περπάτα στὸν ἥλιο... Στὴ σκιά, στὴ ζέστη... στὴ λύπη, στὴ χαρά...

Μὴ σταματᾷς ποτέ... Περπάτα... Πήγαινε μπροστά... Κόντρα στὶς μπόρες... Κι' ἂς πονᾷς κάποτε-κάποτε....

Ὁ εὐγενικὸς πόνος εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο στολίδι τῆς ψυχῆς...»

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ.Κ.Π.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀπὸ τῆς 8-3-56 ἐπομένης τοῦ θανάτου του, ὁ 'Υπαστυνόμος Α' Καμπουρᾶκος Γεώργιος τοῦ Δημητρίου.

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ: 'Υπαστ. Α' κ. Παναγιωτόπουλος 'Απόστολος τοῦ 'Αθ., 'Υπαρχιφ. Φυτιλᾶκος 'Ιωάννης τοῦ 'Ηλ. καὶ ἀστυφύλακες Λαβράνος Νικόλαος τοῦ Σπυρ., Δημόπουλος Δημήτριος τοῦ Γεωργ., Γκίνης Χρῆστος τοῦ Γεωργ., Παπαμιχαλόπουλος Γρηγόριος τοῦ Κωνστ. καὶ Μητσᾶκος 'Ιωάννης τοῦ 'Απόστολος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους π ε ι θ α ρ χ ί α ς, ὁ 'Υπαρχ. Μπάστας Βλάσιος τοῦ Εὐσταθίου καὶ οἱ ἀστυφ. Πορίχης Σῖμος τοῦ Εὐαγγ. καὶ Λακιὸς Χριστόδουλος τοῦ Νικ., διὰ λόγους δὲ ὑ γ ε ί α ς, οἱ: 'Υπαρχ. Θεοδωράκης Ματθαῖος τοῦ 'Ανδρέου καὶ ἀστυφ. Βογιατζῆς Στυλιανὸς τοῦ Γεωργίου.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, οἱ ἀστυφ.: Θεοδωρόπουλος Θεμιστοκλῆς τοῦ Κωνστ. καὶ Φλεβοτόμος Νικόλαος τοῦ 'Αντωνίου.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας ἐξακολουθοῦν νὰ συγκεντρώνουν τὸν γενικὸ θαυμασμό, χάρις στὰ διδακτικὰ καὶ ἐπιμελημένα προγράμματα ποὺ παρουσιάζουν κάθε Τετάρτη, ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος.

Στὰ πάρα κάτω δημοσιευόμενα γράμματα ἀκροατῶν καθρεφτίζονται τὰ ἐνθουσιώδη αἰσθήματα ἀγάπης τοῦ κοινοῦ γιὰ τὶς ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας:

'Αγαπητὴ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας

Εἶμαι μία ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀκροάτριές σου καὶ θέλω μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα μου νὰ κλείσω ὁλόκληρο τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸ πλούσιο πρόγραμμά σου ποὺ διδάσκει, τέρπει καὶ γοητεύει.

Τὰ παραδείγματα ἀπ' τὴ ζωή, ποὺ σὰν σκέτς μεταδίδεις σχεδὸν κάθε Τετάρτη βρίσκουν βαθειὰ ἀπήχηση μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ κάθε ἀκροητή σου καὶ τὸν κάνουν νὰναι περήφανος γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων ποὺ διακρίνεται καὶ στέκει τόσο ψηλὰ στὸ πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ Στερέωμα.

Χίλια συγχαρητήρια
Μὲ πολλὴ ἀγάπη
'Αναστασία 'Ιωάννου

'Αγαπημένοι μου φίλοι

Δὲν ἔχω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν πολὺ μεγάλη χαρὰ ποὺ μοῦ προσφέρετε κάθε Τετάρτη μὲ τὴν ἄριστη καὶ ζωντανὴ ἐκπομπή σας.

Θέλω νὰ σᾶς πῶ πάρα πολλά, ἀλλὰ δὲν βρήσκω κατάλληλες φράσεις γιὰ νὰ ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου.

Κάθε πτυχὴ τῆς καρδιᾶς μας θὰ σᾶς ἀνήκῃ καὶ κάθε σκέψη μας θὰ σᾶς συντροφεύῃ στὸ ὅμορφο ἔργο σας.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας στέκει ψηλότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη Ἑλληνικὴ ἐκπομπή.

Μὲ ὅλη μου τὴ φιλία
Σούλα Ἀθανασοπούλου

Ἔτσι, κυκλωμενες ἀπὸ τόση ἀγάπη, οἱ ἐκπομπὲς τῆς Ἀστυνομίας συνεχίζονται κανονικά, μέσα σὲ γλυκοὺς ρυθμούς, ὡραῖα τραγούδια, διδακτικὰ κείμενα καὶ ἐκλεκτὴ μουσική.

★

Ἐξαίρεση στὰ εὔθυμα ἀστυνομικὰ προγράμμα ἀπετέλεσε ἡ ἐκπομπὴ τῆς 21-3-56, ποὺ ἀφιερώθηκε ἐξ ὁλοκλήρου στὴν πανίερη μνήμη τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ἕνα σεμνὸ ραδιοφωνικὸ μνημόσυνο.

Ἀνάμεσα σὲ πένθιμη μουσική, ὑπογραμμίστηκε τὸ ἔξοχο Ἐθνικοκοινωνικὸ ἔργο καὶ οἱ ἀρετὲς τοῦ μεταστάντος, ὁ Ὁποῖος ἔπεσε στὶς ἐπάλξεις τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν.

★

Ἀντιθέτως ἡ ἐκπομπὴ τῆς 28-3-1956, πανηγυρικὴ μὲ λεβέντικα τραγούδια καὶ ἐμβατήρια, ἦταν ἀφιερωμένη στὴν ἔξοχη ἐθνικὴ ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου 1821, τῆς ὁποίας ἡ σημασία ἀναπτύχθηκε μὲ ὄμορφα λογοτεχνικὰ κείμενα.

Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ προκάλεσε ξεχωριστὴ ἐντύπωση καὶ θαυμάστηκε ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ πλούσιο περιεχόμενό του καὶ τὴν ἀπαράμιλλη ὁμορφιά του, ὁ ἐμπνευσμένος πανηγυρικὸς λόγος τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Σχολῆς κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, ποὺ μὲ ἀριστοτεχνικὸ τρόπο ἐξῆρε τὸ Πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τῆς Λευτεριᾶς τοῦ Ἀγώνα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας. Καὶ ὅλο τὸ γιορταστικὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ χαιρετισμὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τοὺς σκλαβωμένους Κυπρίους καὶ εὐχὲς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβεψις, ραδιοσκηνοθεσία: Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, μὲ κομφερασιὲ τὸν Μίμη Φραγκιουδάκη, τεχνικὴ βοήθεια Γιάννη Πορετσάνου καὶ συμμετοχὴ τοῦ Γιώργου Ντούμα).

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητὲ κ. Ἀρχιμανδρίτη

Σὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολή μου σοῦ ἔγραφα ὅτι ἐθαύμασα κάποτε τὸ ὀργανωτικό σου πνεῦμα σχετικῶς μὲ τὶς διάφορες ἐκδρομὲς τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐδοκίμασα τὴν περασμένη Κυριακή, ἡμέραν τῆς πρώτης ἀποκρηᾶς, ὑπερβαίνει κάθε φαντασία.

Ὁ θαυμάσιος καὶ πλούσιος διάκοσμος τῆς αἰθούσης, τὰ κομψὰ τραπεζάκια, τὸ ἄψογο σερβίρισμα τῶν ἐκλεκτῶν μεζέδων, ἡ ὡραία ὀρχήστρα μὲ τὶς γνωστὲς καλλιτέχνιδες, ἡ πολιτισμένη δεξίωση τῶν προσκεκλημένων ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς ὅλα εἶχαν τὴν σφραγῖδα τῆς τελειότητος.

Θὰ μποροῦσα νὰ γράψω πολλὰ γιὰ νὰ ἐκθέσω τὶ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐδοκίμασα κατὰ τὸ καθαρῶς οἰκογενειακὸ γλέντι αὐτῆς τῆς βραδυᾶς, ἀρκοῦμαι μόνον στὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα σὲ διαβεβαιῶ μὲ κάνουν νὰ σκέπτωμαι τὶ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ, ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλο θέσι καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι καὶ ἀστυνομικός. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο, ἔδωσες γιὰ μὲ ἐξετάσεις καὶ ἐπῆρες ἄριστα.

Δέξου παρακαλῶ χίλια εὐχαριστῶ καὶ διαβίβασε τὰ συγχαρητήριά μου στοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτας σου.

Μὲ ἐκτίμησιν
Ἰωάννης Καλυβίτης
τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.